

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STOLEN

FATED MATES OF THE KALIXIAN WARRIORS

PRESLEY HALL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ÇALINTI

Kalixian Savaşçılarının Kader Arkadaşları #2

PRESLEY HALL

Telif Hakkı© 2020 Presley Hall tarafından

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik ya da gerçek olaylar tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

En yeni ürünlerimden haberdar olmak için [haber](#) kaydolunbültenime !

İçindekiler

1. [Harper](#)
2. [Malav](#)
3. [Harper](#)
4. [Malav](#)
5. [Harper](#)
6. [Harper](#)
7. [Malav](#)
8. [Harper](#)
9. [Malav](#)
10. [Harper](#)
11. [Malav](#)
12. [Harper](#)
13. [Malav](#)
14. [Harper](#)
15. [Harper](#)
16. [Malav](#)
17. [Harper](#)
18. [Malav](#)
19. [Harper](#)
20. [Malav](#)
21. [Harper](#)
22. [Malav](#)
23. [Harper](#)
24. [Harper](#)
25. [Harper](#)

[Sonsöz](#)

[Presley Hall tarafından da](#)

1
Harper

Monri'deki sıcaklık bunalıcı. Günde sadece dört saat güneş ışığı alan bir gezegen için Wauru, şimdiye kadar bulunduğum en sıcak yerlerden biri ve Florida'yı yazın ortasında ziyaret ettim.

Alnımdaki boncuk boncuk terleri temizliyorum ve pazarda sıralanan satıcı tezgâhlarına doğru bakıyorum. Bir bardak su iyi olurdu ama burada fazla bir şey yiyip içmeye çekiniyorum. Diğer kadınlar alışmaya başlamış olabilir ama ben alışamadım. Her şey yabancı, tuhaf ve rahatsız edici ve şimdiye kadar dengemi bozan pek bir şey olmasa da, birkaç hafta öncesine kadar adını bile duymadığım bir dünyadaki tuhaf açık hava pazarlarından yiyecek ve içecek kabul etmeye hazır değilim.

Birkaç hafta önce, Orkun adı verilen bir uzaylı ırkı tarafından Dünya'dan kaçırıldığımda.

Evet. Hâlâ bunu sindirmeye çalışıyorum.

Bazen bunun gerçekliğini kabullenmek çok zor oluyor. Tüm bunların gerçek olduğunu kabul etmek. İş bağımlısı bir CEO'dan bir Orkun savaş lordunun vaat edilen "haraç gelini"ne dönüştüm.

Neyse ki diğer tutsakları, Kalixianlar denen savaşçı bir ırk, Orkun çiftleşme töreni tamamlanmadan önce bir isyan başlattı. Kalixianlar gemiyi ele geçirdiler ve kalan Orkun'ları kaçırmaya zorladılar, bizi esaretten kurtardılar ve bize güvenlik sözü verdiler.

Çoğunlukla tuttukları bir söz bu - Wauru adında bir ticaret gezegenine çakıldığımız kısım hariç, ama bu gerçekten Kalixianların hatası değildi. Gemi Orkun'a karşı savaşırken hasar görmüştü ve başka seçeneğimiz yoktu.

İşte buradayım, Wauru gezegenindeki Monri şehrindeyim, etrafımda yaklaşık iki düzine insan kadın, neredeyse bir o kadar Kalixian ve bir ton başka uzaylı türü var.

Ciddiyim. Benim hayatım ne ki?

Ben düşüncelerimden sıyrılırken Rose ve Emma grubumuzdan ayrılıp standlardan birine doğru ilerliyor ve birbirleriyle sessizce konuşuyorlar. A

Durdukları tezgâhın yanındaki satıcı bir müşteriye bir şeyler satıyor; bir bardağa doldurduğu, özellikle iğrenç görünümlü bir meyve suyu. Sümüksü görünümlü ve içinde muhtemelen bir tür meyve parçaları var ama kim emin olabilir ki?

Tordax ve diğer savaşçılardan birinin Rose ve Emma'nın yanında gezindiğini görüyorum ve kaşlarım çatılıyor. Kalixian savaşçıları gittiğimiz her yerde bizimle birlikteler; tek başımıza dışarı çıkmamamız gerekiyor. Sanırım bu açıkça yasaklanmış bir şey değil ama yanımıza en az bir adam almadan dışarı çıkmamamız gerektiği bize kesin bir dille söylendi. Bu tehlikeli, ama aynı zamanda herhangi birimizi kaybetme riskini almak istemediklerini de düşünüyorum.

Rose ve Tordax'ın kapsamlı romantizmine rağmen, Kalixianlara tam olarak güvenmiyorum. Bizi Dünya'dan kaçıranlar onlar olmayabilir. -ve bu özel olay, uzaylı Orkun ırkından en az Kalixianlar kadar nefret etmeme neden oldu- ama bu onlar için değerli olmadığımız anlamına gelmiyor.

Rose, Tordax ve adamlarının onurlu olduğunda ısrar ediyor ama ben yine de köle olarak ya da gerçekten çaresiz kalırlarsa Orkun'a fidye olarak ya da sadece Kalixianların çok güçlü bir şekilde inandığı bu eş bağından dolayı değerimizin farkındayım.

Rose ve Tordax'la olduysa, neden tekrar olmasın?

Hatta bazı kadınların bunu umduğunu bile söyleyebilirim. Ve onları tamamen suçlayamam, kör değilim. Bu uzaylı erkekler çok seksi. Ama ben ilgilenmiyorum. Kalixian yaşam tarzına veya bu garip çevreye alışmak ya da onların değerli "eşlerinden" biri olmak gibi bir planım yok.

Eve gitmek istiyorum. Bu kadar basit. Ve bunu başarmanın bir yolunu bulacağım. Sadece kendi daireme, kendi eşyalarım, tanıdık bir yere dönmek istediğim için değil, aynı zamanda Dünya'da bizi satan insanların yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına izin vermeyi düşünmediğim için.

Kendi gezegenimde bir hayatım vardı. Ve kaybettiğim her şeyi geri alamam bile, bundan sorumlu olanları, elimden aldıkları için pişman edebilirim.

Ya da en azından deneyebilirim.

Göz ucuyla Rose ve Tordax'ı kucaklaşırken yakalıyorum, Rose kollarını Tordax'ın boynuna dolamış, Tordax da Rose'a bir şeyler fısıldıyor. Birkaç tane

erkekler bugün yine arenada dövüşüyor ve Tordax neredeyse her zaman onlardan biri. Rose'un onun için endişelendiğini biliyorum ama asla bir şey söylemiyor. Sadece ona veda öpücüğü veriyor ve geri dönmesini bekliyor.

Dünya'da olsaydık, bunu küçümseyebilir ya da paspas olduğunu, evde erkeğini bekleyen küçük bir kadın olduğunu düşünebilirdim. Ama burada Wauru'da... bir şekilde farklı görünüyor. Hoşuma gitmiyor ama Tordax'ın ona en az onun kadar tapıyor görüldüğü gerçeğini de tartışmam. Onu kesinlikle itaatkâr küçük bir eş olarak tutmuyor.

Onu tutkuyla öptüğünü, sanki onun her şeyiymiş gibi sıkıca sarıldığını, dünyasının sadece ikisine daraldığını gördüğümde, kıskançlık duygusuna engel olamıyorum.

Hiçbir erkek bana böyle bakmadı ya da dokunmadı. Sanki bensiz ölecekmiş gibi, sanki yemek, su ya da hava kadar gerekiymiş gibi beni hiç öpmedi. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Düşünceleri bir kenara itiyorum.

Hiçbir erkek beni böyle öpmedi çünkü öpecek birine ihtiyacım yok.

Ben kendime ait bir kadınam, güçlü ve bağımsızım ve Tordax gibi erkekler genellikle bir kadının kendi hayatı, kendi serveti, kendi görüşleri ve fikirleri olmasını kaldıramayan tiplerdir. Onun gibi erkekler inatçılığı sevmez.

Rose'un inatçı ve alingan olabileceğini düşünüyorum ama bu düşünceyi de bir kenara itiyorum. Onu ya da herhangi birini otoriter, kontrolcü alfa erkeklerinden başka bir şey olarak düşünmek istemiyorum. Yalnız dışarı çıkmamıza bile izin vermiyorlar.

Evimize doğru yürürken kendime hatırlatıyorum, onlar insan bile değil. Onlar uzaylı. İnsansı olmaları, boynuzları, renk değiştiren gözleri ve güzel ama uhrevi bronz tenleri dışında her açıdan insana benzemeleri önemli değil. Yine de insan değiller, benim alışık olduğum şekilde değiller.

Ve onlara güvenmemeliyim. Bir saniye bile.

Tordax ve diğer birkaç adam dövüslere giderken, her birimiz kendi odalarımıza ya da burada dedikleri gibi "bölmelere" geri dönüyoruz. Basit ve faydacı bir oda; bir yatak, sabunla yıkanmak için küçük bir havuz ve giysiler ya da diğer küçük eşyalar için bir raf. Bir hücre kadar büyüleyici ve evimdeki dairemi, yumuşak çarşafı ve pelüş yastıklarıyla kral boy yatağımı, her yerde sergilenen seyahatlerimden fotoğraflar ve hediyelik eşyaları, kitaplarla dolu rafları ve isteyebileceğim tüm konforu özlemle düşünmeden edemiyorum.

Ve şarap. Tanrım, şarabı özledim. Ve teslimatı. Kahretsin, Çin yemeği için adam öldürebilirim.

Kendimi meşgul edecek hiçbir şey yok. Gelişimizden kısa bir süre sonra aldığım kıyafetleri yüzlerce kez yeniden katladım - prensip olarak nefret etmek istediğim ama kendimi bir türlü ikna edemediğim pantolonlar ve çok katmanlı şal üstler - yoga yaptım ve en sevdiğim filmleri kafamda bir düzine kez yeniden izledim. Yakında bu gezegenden gitmezsek beni delirtecek.

Kapının çalınması başımı kaldırmama neden oluyor ve içimde bir rahatlama hissi uyanıyor. Şu anda kim olduğu umurumda bile değil; sadece düşüncelerimle yalnız kalmak istemiyorum.

Rachel kafasını içeri soktu. "Harper?"

"İçeri gel." Yatağın kenarına tüneyip, ucuna atılmış dokuma battaniyeyle oynuyorum. "Ne oldu?"

"Bir grup arkadaş dövüşleri izlemeye gidiyoruz. Sen de gelmek ister misin?"

"Kalixianlar bizimle mi geliyor?" Dudaklarımı tatsız bir kaş çatmayla büzüyorum. Hepimiz yetişkin kadınlarız ve korumalara ihtiyacımız olduğunu düşünceleri beni son derece rahatsız ediyor.

"Bizi tek başımıza bırakmadıklarını biliyorsun." Rachel'in yüz ifadesi, onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü gösteriyor. "Bu gece kavga etmeyenler bizimle geliyor."

Tek başımıza dışarı çıkmamamız kuralını koyan Tordax'tı ve bu ondan daha da nefret etmeme neden oluyor. Rose'u aşırı derecede koruyor ve görünüşe göre onun arkadaşları ya da en azından yurttaşları olduğumuza karar verdiğinden, bu koruyuculuk hepimizi kapsıyor. Ya da en azından onun açıklaması bu. Daha önce de belirttiğim gibi, başka şüphelerim de var. Rachel'in de benimle aynı fikirde olduğunu düşünüyorum.

"Hadi," diyor bana cesaret verici bir şekilde gülümseyerek. "Eğlenceli olabilir."

Hayır demek istiyorum ama dürüst olmak gerekirse, her şey bütün gece odamda yalnız oturmaktan iyidir. Ve eğer kadınların çoğu gidiyorsa - nadiren dışarı çıkan Rose hariç - ya tek başıma oturacağım ya da akşamı Rose ve evde kalan başka kim varsa onlarla konuşarak geçireceğim. Ben de temiz hava alabilirim. En azından bir CEO iken ve zamanımın çoğunu içeride geçirirken, bunun ne kadar klostrofobik olabileceğini fark edemeyecek kadar meşguldüm.

"Tamam." Başımı salladım. "Ben de geleceğim."

"Güzel!" Rachel heyecanla "Güzel," diyor ve ben de onu koridora kadar takip ediyorum.

Gerçekten de neredeyse tüm kadınlar gidiyor. Bölmelerimizi kiraladığımız binadan dışarı çıktığımızda, hepsi dışarıda olmak için benim kadar hevesli görünüyor. *Sanırım kabin korkusu yaşayan bir tek ben değilim.*

Rose her zamanki gibi aralarında değil ve Tordax bizimle değilken neden bu kadar sık geride kaldığını merak ediyorum. Onu suçlamak istiyorum ama belki de gerçekten yalnız kalmayı tercih ediyordur. Ya da belki gezegen onu korkutuyordur. Gerçi Orkun saldırdığında ve bizi tekrar ele geçirmeye çalıştığında gemide gösterdiği başarıyı düşününce, hiçbir şeyden korkmadığını söyleyebilirim. Yani başka bir nedeni olmalı.

Dövüş ringleri Monri şehrinin uzak tarafında, pazarların diğer tarafında ve biz ayrıldığımızda havanın biraz serinlemiş olmasına seviniyorum. Her çöl kasabası gibi Monri de geceleri serinlemeye başlıyor ve keşke pazardan bir şal alsaydım diye düşünerek biraz titriyorum.

Kadınlar kendi aralarında heyecanla dövüşler hakkında konuşuyorlar ve onları dinlerken gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum. İçlerinden bazıları, erkeklerin Kalix'e dönecek bir gemi için para kazanmak amacıyla dövüşmesinden etkilenmiş gibi görünüyor, sanki bu büyük bir jestmiş gibi.

Benim için fark etmez. Ben onlarla gitmiyorum. Onlar o parayı kazanıp o gemiyi almadan önce, ben bu kumlu kayadan kurtulmanın bir yolunu bulmayı planlıyorum. Ve yalnız gideceğim.

Eğer diğer kadınlar Kalixianları bu kadar çok sevmeye karar verdilerse, onlarla kalabilirler, diye düşünüyorum kendi kendime acımasızca.

Dövüş ringlerine ulaştığımızı haber veren sesler ve kokuyla düşüncelerimden sıyrılıyorum. Koku çok açık. Kir ve ter -Birbirine kenetlenmiş sarhoş bedenlerin teri ve terleyen, savaştan erkeklerin daha zengin kokusu ve tüm bunların üzerinde kanın bakırimsı tadı.

Seyircilerin yüksek sesle bağırıklarını duyabiliyorum ve ringin kenarında bahis oynayan bahisçilerin uzaylı eşdeğerini görüyorum. Tüm gezegen bu tür şeylerle dolu: kumar, içki, yasadışı uyuşturucular, gladyatör dövüşleri, karaborsalar. Yapmadıkları tek şey kölelik gibi görünüyor, bu da bu gece ringde dövüşen her adamın parasını aldığı anlamına geliyor. Burada köle ticaretinin olmamasına sevindim, özellikle de Kalixianların niyetlerine ne kadar onurlu görünseler de hâlâ tam olarak güvenmediğim için.

Dünyada bir işin başında bir kadın olmak bana asla kimseye güvenmemeyi öğretti. Kaçırılmam bunu daha da pekiştirdi.

Kadın grubunun kenarında geri çekildim. Kavgalar gerçekten umurumda değildi, sadece kapsülümünden çıkmak istiyordum. Ama onların sesini duyunca

soluk soluğa ve heyecanlı çığlıklarla, elimde olmadan neler olup bittiğini izlemeye başladım.

Dürüst olmak gerekirse, en azından biraz ilgi duymamak imkansız olurdu.

Halkada iki adam var -daha doğrusu uzaylılar- ama Kalixian'la dövüşen onun yanında bir hiç. Rakip uzun boylu, yeşil derili, peygamber devesi gibi kıllı, pençeleri ve kasları olan bir uzaylı ve ben sadece onun iki metrelik şişkin bronz kasları, kıvrılmış siyah boynuzları ve dövüş beklentisiyle neredeyse siyaha çalan parlak mavi gözleriyle Vrexen'le yüzleşirken ne düşündüğünü hayal edebiliyorum.

Bir böcekle savaşıyor bir tanrı gibi görünüyor ve Vrexen diğer uzaylıyı birkaç dakika içinde neredeyse hiç terlemeden toprağa gömdüğünde neredeyse güleceğim.

Sadece keyfini çıkar, diyorum kendime. Biraz zararsız eğlencede yanlış bir şey yok.

Ortaya çıkan bir sonraki uzaylı daha insansı, bodur ve iri yapılı, mavimsi renkte bir teni, kirpiyi andıran dikenli saçları ve kedi şeklinde gözleri var. Tercih ettiği silah bir balta ve Kalixianlar gibi o da koruyucu omuz zırhı ile sadece bir peştamal giyiyor.

Kalixian'ların aksine, bu kadar sade giyinmiş olmasından memnun olacak hiçbir yanı yok.

Onunla dövüşen Kalixian ringe giriyor ve ben onun Malav olduğunu bir anda anlıyorum.

Malav, Kalixianların bizi Orkun'dan kurtardığı ilk günden beri varlığımın mutlak felaketi oldu.

Malav, benim hiçbir saçmalığımı kabul etmiyor ve tüm yeme içme yorumlarımı yüzüme geri fırlatıyor.

Hepsi de Malav ve Tordax'tan biraz daha genç olan diğer erkekler, özellikle Rose'un Tordax'ın eşi olduğunun ortaya çıkmasından sonra, bize dikkatli davranma eğilimindedir. En azından, biz arzu nesneleriyiz, ki onların muhtemelen sadece bir uzay limanında ikmal yapmak için durduklarında seven askerler oldukları düşünüldüğünde bu hiç de şaşırtıcı değil.

Malav diğer tüm kadınlara Tordax'ın talep ettiği saygıyla davranıyor, ancak sinirlerimi bozan ve sapkın bir şekilde onu kızdırmak istememe neden olan bir ilgisizlikle.

Ve her zaman başarıyorum. Ama yine de asla geri adım atmıyorum.

Gemideki kurallara uymamı istedi ve Wauru'da da aynı şeyi yapıyor - aptalca olduğunu düşündüğüm kurallar. Kendimi bilerek eve döndüğümde erkeklerin bana ne yapacağımı söylemesine izin vermek zorunda kalmayacağım bir konuma getirdim. Bunu iri yarı bir uzaylı barbarın yapmasına izin vermeye niyetim yok.

Bu sinir bozucu.

Onun dövüşünü izlemek kesinlikle umurumda değil. Evrende tezahürat yapmak isteyeceğim son kişi o.

Ama maç başladığında bakışlarımı ondan ayıramıyorum. Hareket etme şekli Vrexen'den ya da diğer adamlardan farklı, gerçekten, belki Tordax hariç.

Seçkin bir savaşçı gücünün ikinci komutanına yakışır şekilde daha yaşlı ve daha deneyimli. Bu da dövüş tarzından belli oluyor. Neredeyse bir dansçı gibi hareket ediyor, her savuşturma, itme ve yan adım zarif. Her hareketi sakın ve kesin. Yaptıkları şeyin vahşeti olmasaydı, bu zen benzeri bir şey olurdu.

Genç adamlar rakiplerine vurduklarında bağırırlar, her vuruşta, kumun üzerine sıçrayan her kan sıçramasında neşelenirler. Malav öyle değil. Birbirlerinin etrafında ölümcül bir hassasiyetle dönerlerken bakışları mavi tenli uzaylının yüzüne sabitleniyor ve bıçağı isabet ettiğinde ses çıkarmıyor, kana bakmıyor, irkilmiyor bile.

Yumruğu uzaylının çenesine çarpıp bir dişiyle birlikte kan fışkırtmasına neden olduğunda bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi hareketlerine devam ediyor.

Fark ettiğimde ani bir şokla göz kırpyorum, öyle. Aslında bu, muhtemelen girdiği savaşlarla, tanık olduğu ve uyguladığı şiddetle kıyaslandığında hiçbir şey. Bunu çocuk oyuncağı gibi gösteren çatışmalar görmüş.

Ona göre, bu tam da böyle bir şey.

Rakibini dizlerinin üzerine çöktürürken, savuştururken, keserken ve yumruklarken ne düşündüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum. Diğer uzaylı kuma gömüldüğünde ve Malav galip ilan edildiğinde ne hatırlıyor? Bu ölümüne bir dövüş değil, ama bunun onun için bir istisna olduğunu fark ediyorum.

Onun için bu neredeyse her zaman ölümüne bir mücadele.

Neredeyse onun hakkında hissettiklerimi, gemide benden dinlememi, itaat etmemi ve kurallara uymamı talep ettiği tüm o sinir bozucu durumlar hakkında yeniden düşünmeye başlayacağım.

Belki de bu tür bir düzen ve itaat talep etmesinin bir nedeni vardır.

Geri çekilirken kılıcını sıkıca kavıyor, seyircilerin bağırış ve çığlıklarına aldırıyor, rakibinin götürülüşünü izlemekten başka bir şey yapmıyor - umarım yaraları tedavi edilir.

Malav'ın bronz teni meşale ışığında parıldıyor ve ben gözümü ondan alamıyorum. Kısa bir an için, içinden bir ürperti geçerken kasları dalgalanıyor ve bunu fark eden tek kişinin ben olup olmadığını merak ediyorum. Diğer herkes kana susamış, zafer çığlıkları atıyor ya da paralarını kaybettikleri için ağlıyor.

Ama onun arkasını dönmesini izliyorum ve bakışları seyirciye doğru kayınca, bir an için bakışlarının benimkilerle buluştuğunu düşünüyorum.

İçimden bir ürperti geçiyor.

Omuzlarına kadar uzanan siyah saçları dövüş için arkaya doğru örülmüş, siyah boynuzlarını her zamankinden daha da fazla öne çıkaran muhteşem bir adam. Deri omuz zırhı terden kararmış, vücudundaki diğer tek materyal peştamalı ve ona bakarken ağzımın biraz kuruduğunu hissediyorum.

Sonra kendimi silkeliyorum.

Kendine gel, Harper. Bir dövüş izliyorsun ve birden Rose'un Tordax'a yaptığı gibi ağzının suyu mu akıyor? Sen bundan daha iyisin. Ayrıca, planların var.

Benim var. Ve bu savaşçılardan birine aşık olmak kesinlikle onlardan biri değil.

Hepimiz pansiyonlarımıza dönmek üzere toplanırken Malav'ı ve onunla ilgili tüm düşüncelerimi kafamdan kesin bir şekilde atıyorum. Malav'ın dövüşü gecenin son dövüşüydü ve kasabaya doğru geri dönmeye başladığımızda ringde dövuşen Kalixianların rengarenk grubumuzun arkasından geldiğini görüyorum.

Pazar tezgâhları gece için kapandığından dışarısı artık daha sessiz. Tek ses, kantinlerden gelen belli belirsiz müzik ve kahkaha uğultusu. Savaşçılardan birkaçının soyunup onlara doğru gittiğini görüyorum - Tordax'ın tam olarak onayladığından emin olmadığım bir şey. İçki vaadine ve kadın ihtimaline doğru giden beş kadar genç savaşçının ardından bakarken çatık kaşlarına bir göz atıyorum.

Sonra Malav ona sessizce bir şeyler mırıldanıyor ve Tordax sakinleşerek geri kalanımızla aynı hizaya geliyor.

Özel olarak, keşke *ben* de gidip bir şeyler içebilsem diyorum. Küçük, çıplak odama geri dönme fikri bir hapisane hücresine geri dönmek gibi hissettiriyor. Ama hatta

Böyle bir gezegende, garip uzaylıların bulunduğu bir kantinde içki içmenin iyi bir fikir olduğunu düşünecek kadar cesur değilim.

"Dövüş hakkında ne düşünüyorsun?" Konuta geri döndüğümüzde Rachel fısıldıyor. "Tanrım, bu Kalixianlar çok ateşli. Özellikle de dövüşürken..." Gözleri parlıyor ve Malav'ı ringde izlerken verdiğim kendi tepkimi düşünüyorum.

Hatırlamak istemediğim bir tepki.

"Hiç sanmıyorum," diyorum kayıtsızca. "Ne de olsa onlar uzaylı. Rose'un Tordax'la takılırken ne düşündüğünü bilmiyorum."

Rachel kaşlarını çatar. "Yani, sanırım. Sadece seksi olduklarını düşünüyorum."

Yüzde yüz aynı fikirde değilmişim gibi davranmaya çalışarak ona sırtımı dönüyorum.

Grup dağılıyor, herkes kendi odasına dönüyor ve Malav'ın kendi odasına doğru yürümeye başladığını gördüğümde tökezlediğini fark ediyorum.

Ve sonra, hayretler içinde, bir adım daha atıyor ve neredeyse dizlerinin üzerine düşüyor.

Malav

İçimden geçen acı patlaması o kadar keskin ki neredeyse beni yere serecek. Beklenmedik bir şey olduğunu söyleyemem, ama en azından ona teslim olmadan önce odama gidebileceğimi düşünmüştüm. Ama bu şok o kadar güçlü ki, bir alev gibi içimi yakıp kavuruyor ki, onu üzerimden atamıyorum.

Son anda dengemi koruyarak sendeliyorum ve kimsenin görmediğini umarak başımı hızla çeviriyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, hem kadınlar hem de savaşçı arkadaşlarım kendi sohbetlerine o kadar dalmışlar ya da bölmelerine geri dönmekle o kadar meşguller ki kimse fark etmedi.

Hiç kimse, yani tam tökezlediğim anda bana bakan Harper dışında. Doğrulduğumda bakışlarım onunkilerle kilitlendi ve içimdeki panik, neredeyse bir an önceki acı kadar güçlü bir şekilde alevlendi.

Desh. Onun dışında herkes.

Önceki etkileşimlerimizin hepsi bir anda aklımdan geçiyor ve bir şey söylemek üzere olduğundan emin olarak kaskatı kesiliyorum, diğerlerine zayıflığımı neşeyle göstermek için. Bu benim sonum olurdu.

Bu gece iyi dövuştüm. Aurech çok zordu ama umduğum gibi kazandım. Ama bu dövüş için ödeyeceğim bedeli biliyordum ve şimdi kendini belli ediyor. Beni ele geçirmeden önce odama dönmeyi umuyordum.

Bu, Harper'ın gemide ona haddini bildirdiğim onca zaman için benden öç alma şansı. Ama şaşkınlığıma rağmen tek kelime bile etmedi. Bunun yerine duvara doğru dönüyor ve tiz bir çığlık atarak herkesin dikkatini üzerine çekiyor.

"Ne oldu?" M'Xelni ileri atıldı, eli kılıcının asılı olduğu kalçasındaydı. "Bir şey mi gördün?"

"Korkunç bir böcek vardı!" Harper sahte olduğunu *bildiğim* bir sesle ciyaklıyor. Bu kadın hayatında hiç bu kadar ironik bir ses çıkarmamıştı. Ama titreyen parmağıyla duvarı işaret ediyor. "Kocaman, siyah ve örümcekle çarpılmış bir hamamböceğine benziyordu! Tanrım, bu gezegenden *nefret* ediyorum."

"Sanırım artık yok," diyor M'Xelni duvarı tararken, sesinde hafif bir kahkaha var. "Ama başka bir tane görürsen bana haber vermeyi unutma."

Kalabalık dağılıyor, hepsi kendi odalarına dönüyor ve bana fark edilmeden kendi odama girme şansı veriyor. Kapıyı sıkıca kapatıp tüm sinirlerimi yakan acıya teslim olmak üzereydim ki Harper arkamdan içeri girip kapıyı kendisi kapattı.

Ellerini kalçalarına koymuş, kısık gözlerle bana bakıyor. "*Bu da* neydi böyle?" Bacağıma doğru başını salladı, bayılan bacağıma.

"Bir böcek gördüm," diyorum kuru bir sesle. "Beni de korkuttu."

Yatağa doğru yürümeye çalışıyorum ama acı tekrar alevleniyor ve tökezliyorum, duyduğum anda nefret ettiğim bir boğulma sesi çıkarıyorum. Neredeyse tekrar dizlerimin üzerine çöküyorum, acının şiddetiyle tüm havam tükeniyor.

Ben kendimi tutamadan Harper'ın kolu bana dolanıyor ve beni dik tutuyor. *Göründüğünden daha güçlü*, diye düşünüyorum beni yakındaki bir sandalyeye götürürken, acı verici adımlar atarken beni destekliyor. Oraya vardığımda, sanki zar zor nefes alabiliyormuşum, vücudumdaki her sinir ucu yanıyormuş gibi hissediyorum.

"Neyin var senin?" diye soruyor ve neden umursadığını merak ediyorum. Ama bana bakıyor, o ela gözleri gemide kavga ettiğimiz zamanki kadar kızgın ve ben yorgun bir şekilde iç çekiyorum.

"Sadece almam gereken bir şey var, sonra iyi olacağım." Yatağı işaret ediyorum. Parmağım hafifçe titriyor ve hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıkıyorum. "Şuranın altında içinde ilaç ve şırıngalar olan bir kutu var. Onlardan birini alın lütfen. İhtiyacım olan tek şey bu. İyi olacağım."

Sanki onu olduğu kadar kendimi de ikna etmeye çalışıyormuşum gibi konuşuyorum.

Harper kutuyu buluyor ve birkaç dakika içinde şırıngalardan birini çıkarıyor. Kapağını açtığımda uzun iğneyi görünce hafifçe irkildi ve ben de uyluğuma enjekte etmek için uzandım ama ellerim o kadar kötü titriyor ki kasın içine sokmaya çalıştığım anda kırılacağından korkuyorum.

Desh. İlaç almak için çok uzun süre bekledim; normalde son dozdan sonra çok daha erken alırım. Kavgalar beklediğimden daha uzun sürdü.

Gözlerimi kapatıyor, titreyen ellerimi yeniden kontrol altına almaya çalışıyorum. Bunu yapmak zorundayım, yoksa öleceğim. Bunu başarmak zorundayım. *Ben bundan daha güçlüyüm.*

Ama artık o kadar emin değilim.

Bir el benimkini örtüyor ve gözlerimi açtığımda Harper'ın yanımda, daha önce hiç olmadığı kadar yakınımda durduğunu görerek irkiliyorum.

"Bana bırak," diyor usulca, şırıngayı elimden alıyor.

İtiraz etmek, ona nasıl yapacağını bilmediğini, yarardan çok zarar verebileceğini söylemek istiyorum ama basit gerçek şu ki, bu noktada kendime enjekte edebileceğimi sanmıyorum ve ölmekten daha kötü bir zarar yok.

Başka bir şey söylemeden yanıma diz çöküyor ve bir elini koluma koyuyor. Sonra iğneyi ustalıklı uyluğumdaki kaslara batırıyor, diğer elini sıkıca üzerimde tutarken şırıngayı bastırıyor -neredeyse beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi.

Bu garip bir düşünce, özellikle de ondan gelmesi.

Ama acı azalmaya başladığında, yanmış sinir uçlarım geçici panzehirin verdiği rahatlamayla dolup taşarken, birden onun ne kadar yakınımda olduğunun farkına varıyorum.

Narin elinin kaslı koluma yaptığı baskıyı. Onun kokusunu.

Ahududu ve badem gibi kokuyor, banyoların yanındaki sabunun kokusu ve havuzlardan birinde yıkandığı ani bir görüntüyle çarpılıyorum. Teninin pürüzsüzlüğü, yıkanmak için omzunun üzerinden uzanırken omurgasının kıvrımı, göğüslerinin üzerine düşen siyah saçları...

Vücudumun beni ürküten bir yoğunlukla tepki verdiğini hissediyorum ve onun yanımda diz çöktüğü gerçeğinin daha da farkına varıyorum.

Şırıngayı çıkarırken bana bakıyor, parmakları bilinçsizce kolumun iç kısmını okşuyor. Aramızda daha önce hiç olmayan bir sıcaklık alevleniyor - en azından bu tür bir sıcaklık - ve eğer geri çekilmezse tepkimin bir anda ne kadar belirgin hale geleceğini fark ediyorum.

Bu sadece ona olan kızgınlığım, hemen düşünüyorum.

Ne de olsa, durumumu göz önünde bulundurarak ne kadar şanslı olduğumu düşünse de, yine de hoş karşılanıp karşılanmadığını umursamadan, herhangi bir nezaket kuralına uymadan odama daldı. Tıpkı gemide yaptığı gibi cevaplar istiyordu.

İlk günden beri bana ve adamlarıma zor anlar yaşıyor. Otoriter ve buyurgan, kurallarımızı ve geleneklerimizi umursamıyor, Her zaman dilediğini yapma hakkı konusunda ısrar ediyor ve bu *da krax*'ı rahatsız ediyor. benden.

Kendime bile itiraf etmek istemediğim şey, bunun aynı zamanda garip bir şekilde çekici olduğu. Kalixian kadınları, kendi başlarına güçlü olsalar da, genellikle daha sessiz, daha çekingen olurlardı. Genellikle erkeklerden ayrı, kendi alanlarına kapanırlardı. Hiçbir Kalixialı kadının, babamla annemin bile, bir Kalixialı erkekle Harper'ın benimle ve erkeklerimle konuştuğu gibi konuştuğunu görmedim.

Desh, Rose'un Tordax'a cevap verdiğini bile gördüm. Ve onun da bunu tahrik edici bulduğu açık.

Anlayamadığım şey Harper'ın neden bize -Tordax, ben ve Alfa Gücü'nün geri kalanına- güvenmediği. Ne de olsa onları Orkun'dan kurtardık. Biz olmasaydık, galakside yaşayan en iğrenç, en gaddar yaratıkların gelinleri olacaktı. Üreme stokundan başka bir şey olmazlardı.

Onlara saygıyla davranıyoruz. Komutanımız onlardan birini kendine eş olarak aldı. Öyleyse neden onun iyiliğini düşündüğümüz konusunda bize güvenmiyorsunuz?

Harper aniden ayağa kalkıyor, bir adım geri çekiliyor ve kısa süreli tahrikim azalmış olsa da bundan memnun oluyorum. "Bu da neydi böyle?" diye tekrar soruyor, kollarını kavuşturmuş bana bakıyor. "Hiçbirinizin bir adım bile yanlış attığını görmedim. Ne oldu?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Bu olayda bana yardım etmeye istekli olabilirdi ama bu yabancı kadına en derin sırrımı söyleyecek değilim. Güven iki yönlüdür ve o bana kendininkini vermedi.

Bir an için daha fazla bastırarak, cevaplar talep edecekmiş gibi görünüyor. Ama sonra, aynı hızla, kendi içine çekiliyor gibi görünüyor. Boş şırıngayı kutunun yanındaki yatağa bırakırken kollarını iki yana açıyor.

"Sorun değil," diyor hafif bir sesle. "Sırlarınızı saklayın. Benim de kendime ait bir sürü sırrım var."

Ayağa kalkmaya başlıyorum ve hiç düşünmeden bana destek olmak için uzanıyor, parmak uçları yine koluma değiyor. Kendi başıma ayakta durduğumu gördüğü anda elini geri çekiyor ve eli gittiği anda dokunuşunun yokluğunu hissedebiliyorum.

Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim -birinin ellerini üzerimde hissetme ihtiyacı- ve sertleşerek ondan uzaklaşıyorum.

Bakışları kısa bir an için benimkilerle kilitleniyor, sonra arkasına bile bakmadan kapıya doğru ilerliyor ve arkasından sertçe kapatıyor.

Yatağa varıyorum ve kalbim göğsümde çarparak kenarına çöküyorum.

Ne demek istedi? Zırhımı ve peştemalımı çıkarıp kutuyu bir kez daha yatağın altına saklarken onun sözlerini düşünüyorum. Herkesin kendi sırrını saklaması gerektiğini söylediğinde... bu ne anlama geliyor? Ne saklıyor?

Hiçbir zaman geceleri uyanık kalan biri olmadım. Ama bu gece uykunun bana kolay gelmeyeceğini hissediyorum.

Harper

Kapıyı arkamdan kapattığım an, kısa bir süre için arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Ellerim hafifçe titriyormuş gibi hissediyorum. Ayrılmadan hemen önce Malav'ın bakışları benimkilere kilitlendiğinde hissettiğim duygudan kurtulamıyorum... ya da tüm o çılgın deneyim sırasında hissettiklerimden. Beni izlerken gözleri sanki içimi yakıyor gibiydi; gözlerindeki yoğunluk daha önce gördüğüm ya da hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Umutsuzca ihtiyaç duyduğu iğneyi yapmaya o kadar odaklanmıştım ki başımı kaldırdığımda beni o kadar dikkatle izliyordu ki bir an için nefesim kesildi.

An.

Hiç kimse bana böyle hissettirmemişti. Sadece bir bakışla mı? Bu çok saçma. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım, sanki bir an için aramızda tanımlanamaz bir bağ varmış gibi.

Ve sadece bu da değil... ama onu bu kadar savunmasız görmek beni de hazırlıksız yakaladı. Bu bana arenada gözlerindeki bakışı, mavi uzaylıyı kuma devirirken sert yüzünden geçen binlerce savaşın anısını hatırlattı.

Tüm hayatımı sert olduğunu düşünen, incinmez, zayıflıktan aciz görünmeyi seven erkeklerin etrafında geçirdim. Ama Malav gerçek bir erkek: Güçlü, kaslı ve tecrübeli devasa bir savaşçı.

Onu o halde, zayıflamış ve bir başkasına -bana- ihtiyaç duyarken görmek *beni şoke etti*. Bu bana, zarar görmezlik kalkanının, en azından bir dereceye kadar, taktığı bir maske olduğunu ve onu şeylerden koruduğunu gösterdi...

Neyden? Sorununun ne olduğunu öğrenebilecek diğerlerinin yargısından mı?

Kırılganlığını neden sakladığının cevabını bilmiyorum, ama bu beni onunla belirli bir bağ hissettiriyor.

Ne de olsa, bir iş kadını olarak, tüm hayatım boyunca aynı kalkanı taktım. hayat.

Kendimi kapıdan uzaklaştırıyorum, koridorda hızla geri yürüyorum. kendi kapsülüne. *Önemli değil*, kendime hatırlatıyorum. Her ne oluyorsa

Malav'ın sırları ya da başka bir yönü ne olursa olsun, benim için önemli olmamalı. Bu insanların hiçbirine bağlanamam. Burada uzun süre kalmayı planlamıyorum ve bağlılıklar, sempatiler ve duygular bu yolda sadece tökezleyen engeller olacaktır.

Gerçi yolun kendisi hiç de net değil. Buradan bir an önce çıkmam gerekiyor ama bunu nasıl başaracağıma dair hiçbir fikrim yok. Ne Amerikan para birimi ne de bu gezegende insanların kullandığı jetonlar cinsinden param yok ve para kazanma imkanım da yok. Malım mülküm yok, satacak hiçbir şeyim yok.

Büyük planım, düşündükçe daha da imkansız görünüyor.

Ama bir şekilde bunu çözmeliyim. Sonsuza kadar bu insanlarla birlikte kalma, onları Kalix'e kadar takip etme ve yaşam tarzlarını benimseme fikri de aynı derecede imkânsız görünüyor. Dünya'da yapmam gereken şeyler var.

Hayatımı mahveden insanlar yaptıklarından öylece kurtulamazlar.

Yine de iyi uyum sağlayamayan tek kişi benmişim gibi görünüyor. Birkaç gün daha geçiyor ve Kalixian erkeklerinin bir gemi satın almak için gerekli jetonları kazanmalarını beklerken diğer kadınların ne kadar kolay bir şekilde rutine alışıyor gibi göründüklerine şaşıyorum.

Konaklama yerimiz yemek sağlamıyor, sadece içinde yaşadığımız ve uyuduğumuz kapsüller var, bu nedenle kahvaltı ve öğle yemeği için hepimiz uygun saatlerde buluşup grup olarak pazarlara gidiyor, hem ucuz hem de yenilebilir görünen ne varsa satın alıyoruz.

Aşmaya başladığım tek şey garip yemeklere karşı duyduğum isteksizlik. Hiçbir zaman maceraperest biri olmayan Rose, bir öğleden sonra beni keskin bir sosla gözlemeye sarılmış ızgara eti denemeye ikna etmeyi başardı... ve çok lezzetliydi. Tadı, memleketteki bir yemek kamyonundan alabileceğim bir döner gibiydi.

Kahvaltı genellikle meyve ve ekşi yoğurtlu bir çeşit yassı ekmek ve sütün ne tür yaratıklardan gelmiş olabileceğini ya da bitkilerin veya meyve veren ağaçların ne kadar tuhaf olabileceğini düşünmeyi bıraktığımda, aslında yiyecekleri takdir etmeye başladım.

Eve döndüğümde ne kadar meşgul olsam da, paket servislere, restoran yemeklerine ve dondurulmuş gıdalara çok fazla bel bağlamıştım. Buradaki her şey, ne kadar basit olsa da, taze ve bütün bir tada sahip; tatlar koruyucu maddeler ve şekerle boğulmamış. Fiziksel olarak hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum. Taze yiyeceklerin kombinasyonu

hava, sağlıklı yiyecekler ve açık havada güneş ışığı altında olmak bana iyi geldi.

Ama ben de bundan nefret ediyorum. Bu durumla ilgili herhangi bir şeyin iyi olabileceğini, daha önceki sıçan yarışı hayatımın sağlıksız olduğunu, bu yeni ortamda gerçekten başarılı olabileceğimi kabul etmek istemiyorum.

Kulağımda alarımın çığlıkları olmadan, doğal bir şekilde uyanmak hala garip hissettiriyor. Bunun yerine, balkondan içeri süzülen güneş ve yaklaşan günün sıcaklığı beni uyandırıyor. Kendi programımı belirlemek, son teslim tarihlerinin ya da bitmek bilmeyen evrak yığınlarının, acele etmem gereken toplantıların ve mücadele etmem gereken trafiğin olmaması tuhaf hissettiriyor. Wauru'da günlerimi diğer kadınlarla birlikte pazarlarda dolaşarak, balkonlarda güneşin altında oturarak ya da lojman avlusundaki küçük havuza ayaklarımızı daldırarak geçiriyorum; bu havuz çok bakımsız ama her zaman taze, serin suyla dolu ve kavurucu sıcak ve kuru günlerde seksten daha iyi hissettiriyor.

Ve geceleri.

Dövüslere gitmek diğer kadınlar arasında bir alışkanlık haline geldi ve ben buna burun kıvrırmak istesem de, birkaç gece sonra Rachel kapımı çaldığında kendimi yine onlarla gitmeyi kabul ederken buluyorum. Odasındaki olaydan sonra Malav'la neredeyse hiç konuşmadım ama itiraf etmekten nefret etsem de onu tekrar dövüşürken görmek istiyorum.

Maç sırasında kendimi onu daha yakından izlerken yakalıyorum. Hareketlerini, adım atış şeklini izliyorum ve dikkatli ayak hareketlerini gözlemlerken içimde çalkalanan duyguyu incelediğimde bunun endişe olduğunu fark ediyorum.

Onun için *endişeleniyorum*. İyi olduğunu, tekrar düşmeyeceğini görmek istiyorum. Düşse bile yapabileceğim bir şey olduğundan değil, herkes izlerken ve başka bir acımasız uzaylıyla ringde karşı karşıya gelirken.

Bu düşünce beni kısa kesiyor, çünkü onun için endişelenmem için *hiçbir* neden yok. Bu konuda bir şey yapabilecek olsam bile neden umurumda olsun ki? Bunun ne önemi var ki?

Olmamalı. Ama ringde ilerleyip rakibini kolaylıkla alt ederken bakışlarımı onun pırıl pırıl parlayan, esneyen vücudundan ayıramıyorum. Kesin zaferine rağmen, yüzündeki ifade onu dövüşürken izlediğim ilk geceyle aynı.

Bana öyle geliyor ki, bundan hoşlandığını sanmıyorum. Kalixianlar savaşçı bir ırktır, bu yüzden savaş kanlarının bir parçasıdır. Ama bundan hoşlandığını sanmıyorum.

Spor için, yabancıları eğlendirmek için dövüşüyor. Bu da onu biraz daha sevmeme neden oluyor.

Devam eden endişeme rağmen, döndüğümüzde onu beklemeden ya da iyi olup olmadığına bakmadan doğruca odama geri dönüyorum. Bir kere, endişelendiğimi bilmesini istemiyorum. Ve bir diğeri, kimsenin ona bağlandığımı, Kalixianlar hakkındaki hislerimi yumuşattığımı düşünmesini istemiyorum.

Kapsülüne girip kapıyı kapattıktan ve Malav'ı aklımdan çıkarmaya çalıştıktan sadece birkaç dakika sonra bir kapı sesi duyuyorum.

Donup kalıyorum, ellerim bluzumun sarılı kumaşını bir arada tutan düğümü çözmeye başladığım yanımda kıpırdamadan duruyor. Hızla çözüyorum ve kapıya doğru yürüyorum, kapıyı bir aralık açıp dışarı bakıyorum.

Sürpriz bir şekilde Malav koridorda duruyordu.

"İçeri girebilir miyim?" diye soruyor sessizce. "Başka biri görmeden." Ona göz kırpyorum. "Neden?"

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve gözlerinde küçük bir yenilgi görüyorum, yardıma ihtiyacı olduğunu kabul eden bir savaşçı. "Nedenini biliyorsun."

Odama girmesine izin vermekte tereddüt ediyorum ama kapımın dışında dolaşırken görülmesinin iyi olmayacağını da biliyorum. Bu yüzden hızlıca, isteksizce kapıyı biraz daha açıyorum ve içeri girmesine izin veriyorum.

Adımlarındaki duraksamayı ve elindeki şırıngayı hemen fark ediyorum.

"Dövüşler..." Tereddüt ediyor. "Daha önce bir doz almak iyi değil ama sonrasında uzun süre gecikmeyi göze alamam. Yoksa geçen seferki gibi..." Şırınganın olduğu elini uzatıyor ve titrediğini görebiliyorum. "Bana yardım etmek istemediğini biliyorum. Ama bunu başka kimse bilmiyor. Lütfen?"

Bana bakıyor, bakışları benimkilerle buluştuğunda koyu yeşil gözleri yanıyor ve ona hayır diyemiyorum.

Bunu ona söylemekte daha önce hiç zorlanmamıştım. Ama bu Malav değil, gemide en ufak bir kural ihlali yaptığımda başımın etini yiyen, sinir bozucu derecede katı, bağınaz yardımcı komutan. Burada, şimdi, farklı bir insan gibi görünüyor. O sadece yardıma ihtiyacı olan bir adam ve bunu ona verebilecek tek kişi benim.

Ya da en azından, tam olarak anlayamadığım bir nedenden ötürü sormaya istekli olduğu tek kişi.

"İşte, otur." Yatağın yanındaki sandalyeyi işaret ederek onu hızla öne doğru yönlendiriyorum. "Ver şunu bana."

Sorgulamadan şıngayı bana uzatıyor ve ağır ağır sandalyeye çöküyor. Dudaklarını birbirine bastırıyor, kenarları acıdan bembeyaz oluyor ve yüzündeki kaslar geriliyor. Ne kadar acı çektiğini, ne kadar ıstırap içinde olduğunu görmemem için çabaladığını söyleyebilirim ama acıya dair azıcık deneyimimden -bir keresinde kırık bir kemik, burkulan bir bilek, tek tük migren- biliyorum ki acıyla savaşmaya çalışmak onu daha da kötüleştiriyor.

"Sorun değil," diyorum sakince, yanına diz çökerek. "Cesur olmak zorunda değilsin. Senin hakkında daha azını düşünmeyeceğim."

Bana yan yan bakıyor, yeşil gözlerinde tam olarak okuyamadığım bir ifade var. Bu kadar acı içinde olmasaydı, bu bir eğlence olabilirdi. "Yapmayacak mısın?"

"Hayır," dedim ona açıkça. "Acı acıdır. Ona karşı dişlerini sıktığın için daha güçlü değilsin."

"Ben bir Kalix savaşçısıyım," diyor ve şınganın kapağını açarken elinin yumruk haline geldiğini görüyorum. "Acımızı sessizlik içinde taşıyoruz."

"Şey, şu anda Kalix'te değilsin," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum. "Bu yüzden eğer canın yanarsa, biraz gürültü yapmaktan çekinme."

Bakışları tekrar benimkilerle buluşuyor ve ben yine o sıcaklığı, bana garip bir şekilde bakarken bakışlarındaki yoğunluğu hissediyorum.

İğneyi kaslarına batırıp şıngayı boşalttığımda çığlık atmıyor, hatta haykırmıyor ama derin bir inleme sesi çıkarıyor, kendi kemiklerimde hissedebildiğim bir acı homurtusu.

Eğer bu acı ise, zevk için nasıl bir ses çıkarıyor? Oh, Tanrı aşkına, Harper!

Bu düşünceyi aklıma geldiği anda kafamdan kovuyorum. Neden böyle bir şeyi merak ediyorum ki?

Elbette, bu adamların her zaman olduğu gibi neredeyse çıplak. Kalçasının şişkin kasları ellerimin altında esniyor, ter ve Kalixianların ciltlerinde kullandıkları tatlı yağla kayganlaşıyor. Sadece bir deri parçası ellerimi ayırıyor ve...

Bu düşünceyi tamamlayamadan kendimi durduruyorum.

Sen sadece seks yoksunusun, hepsi bu.

Biriyle yatmayalı çok uzun zaman oldu. Dürüst olmak gerekirse iç karartıcı derecede uzun. En son bir müşterinin dosyası üzerinde benimle birlikte geç saatlere kadar çalışan bir iş arkadaşım ile yatmıştım ve bu altı aydan fazla bir süre önceydi ve o kadar da iyi değildi. Sakso istedi ve ben hoşnutsuzca reddettiğimde, beni masanın üzerinde hızlı ve sert bir şekilde becerdi. Boşalmadım bile.

Vibratörüm en azından son birkaç yıldır yatağımdaki herhangi bir gerçek insandan daha fazla hareket aldı.

İlaç etkisini gösterdikçe Malav'ın nefes alış verişinin düzene girdiğini duyuyorum ve başımı kaldırıp baktığımda yüzünde minnettar bir ifade görüyorum.

"Teşekkür ederim," diye yumuşakça nefes alıyor. "Önemli değil," diye mırıldanıyorum.

Teni dokunuşumla birden ısınıyor ve nabzım boğazımda hızlanırken ellerimi kalçasından çekiyorum.

Ne kadar yakın olduğunun rahatsız edici bir şekilde farkındayım; erkek teri, deri ve sıcak ten kokusu duyularımı işgal ediyor. Odamdayız, yatağımın yakınıdayız ve ben hızla ayağa kalkıp geri çekilirken tüm bunlar birbiri ardına kafamdan geçiyor, birbiri üzerine yuvarlanıyor. "Başka bir şey var mı?"

Malav bir an sessiz kalıyor, sonra kendini ayağa kaldırıyor. "Hayır," diyor usulca. "Çok naziktiniz."

Ve sonra, başka bir kelime etmeden, gitti.

Ertesi gece, başka bir kavgaya gittim. Sonrasında yine sessizce odama geliyor, elinde ilaçla. Ertesi gece de aynıydı, ondan sonraki gece de.

Çok geçmeden kendimi odama girmiş, kapıyı kapatmış ve kapının çalınmasını beklerken buluyorum, kapıyı duyduğumda kalp atışlarım hızlanıyor. Ona iğne yapmak -hayatımda daha önce hiç yapmadığım ve ilk gece dehşete düştüğüm bir şey- o kadar garip gelmiyor. Bunun yerine, yanına diz çöküp iğneyi kalçasına batırıyorum ve her doz daha da kolaylaşıyor.

Ve bu düşünceyi her aklıma geldiğinde itmeme rağmen, kapının çalınmasını, onu kapımda görmeyi dört gözle beklemeye başlıyorum.

Gemide ve Monri'deki ilk günlerimizde aramızdaki gerginlik tamamen dağıldı, yerini bir tür tereddütlü... dostluğa bıraktı. Ya da en azından, bir sırrı paylaşan iki insan arasındaki yoldaşlık, bu sırrın ne olduğunu tam olarak anlamasam bile. Tek bildiğim onun bir şekilde hasta olduğu ve kimsenin bilmesini istemediği. Merakımı uyandırır da, onu rahat bırakıyorum.

Benim sırlarım var, onun da kendi sırlarını saklamaya hakkı var.

Bunun yanı sıra, kendi hedeflerimi de gözden kaçırmamalıyım. İlk dövüşten yaklaşık iki hafta sonra ayrıldığında kendime bunu tekrar hatırlatıyorum ve sonra

Ertesi gece yine her zamanki gibi diğer kadınlarla birlikte izlemek için dövüş ringlerine gittiğimde.

Artık tanıdık gelen patikada yürürken kendime gitmen *gerektiğini* söylüyorum.

Monri çok rahat olmaya başladı. Kahvaltı için tercih ettiğim bir pazar tezgahı var, öğle yemeği için sevdiğim başka bir tezgah. Limonataya çok benzeyen bir şey satan bir adam var ki evde içtiğim her şeyden daha iyi. Bir çeşit şarap satan birini bile keşfettim; bir gece odama gizlice bir sürahi sokmayı başardım ve diğer birkaç kadınla paylaştım. Pantolonlarımdan birindeki yırtığı onarması için bir terzi buldum. Bol çöl kıyafetleri giymekten ve kendi isteğimle ayağa kalkana kadar uyumaktan çok keyif alıyorum.

Eve gitmem gerek. Bu yeni hayatı çok sevmeye başlamadan önce eski hayatıma geri dönmeliyim.

Hayatımın on yılını zirveye tırmanmak için harcadım. Kuru sıcaktan ya da geceleri çöl esintisinin kokusundan hoşlanmaya başlamış olmamın, ayak parmaklarımdan serin suda gezinmesinden ya da açık hava pazarlarından yiyecek satın almaktan aldığım basit zevklerin, müşterilerimle geçirdiğim lüks tatillerden ya da beş yıldızlı restoranlardan aldığım zevkten daha fazla olmasının bir önemi yok. Hayatımı evimde olduğum kişi olmaya adadım. Eğer burada mutlu olmama, burada *kalmama* izin veririm, tüm bunlar boşa gitmiş olacaktı. Hepsi bir hiç uğrunaydı.

Bu akşamki dövüşte kendimi ringde olup bitenleri görmezden gelmeye zorluyorum. Bunun yerine kızlardan birinin uzattığı küçük deri şişedeki tatlı şarabı alıp bir yudum içiyorum. Oldukça güzel ama yine de burnumu kırıstırıyorum.

"Evdeki şarabı özlüyorum," diyorum hüznle. "Ve cin tonikleri ve akşam yemeği için paket servisi. Bunları özlemiyor musun?" Lucy'ye bakıyorum.

Omuz silkiyor. "Sanırım. Ama burada o zamanlar sahip olmadığım pek çok şey var."

Morgan başını sallıyor. "Çoktan giydikleri kıyafetler için para iadesi isteyen yaşlı kadınlarla ya da beni terk eden sevgililerle uğraşmak zorunda değilim ya da param ancak buna yettiği için hep aynı sıkıcı işlenmiş şeyleri yemek zorunda değilim. Evdeki hayatıma kıyasla burası neredeyse bir tatil."

"Ayrıca," diyor Cora pratik bir şekilde. "Eve nasıl gideceğiz ki? Adamlar Kalix'e geri dönüyor. Ondan sonra kim bilir? Planlarını değiştirip bizi Dünya'ya geri götürmeyecekler."

"Belki de eve dönüşün tek yolu onlar değildir," diyorum ses tonumu rahat tutarak. "Eminim bir çeşit yolcu seyahati vardır."

"Parasını nasıl ödeyeceğiz?" Morgan başını sallar. "Buna değmez. Orada çoğumuzdan daha iyi bir hayatın olduğunu biliyorum ama geri kalanımız için..." Omuz silkiyor. "Bu iyi oldu. Hiçbirimiz bundan hoşlanmayı beklemiyorduk ama Kalixianlar nazik. Bizi gezegenlerine geri götürmek istiyorlar. Ve ben, kendi adıma... şey, bunu dört gözle bekliyorum."

"Belki her birimiz için birileri olur, Rose'un Tordax'la olduğu gibi." Bunu söylerken Emma'nın gözleri umutla parlıyor. "En azından orada hoş karşılanırsınız."

Lucy gülüyor. "Memlekette kimsenin beni etrafında istemediğinden eminim."

Şaraptan derin bir yudum daha alıyorum ve kalbim sıkışarak geri veriyorum.

Etrafımdaki kadınlar Dünya'dan uzak olmanın, Kalixianların ve hatta bu kuru, tozlu gezegenin sevdikleri yanlarından bahsediyorlar. Söylediklerinin bazıları benim de düşündüğüm şeyler, ama kendime hemen bunun önemli olmadığını söylüyorum. Hâlâ eve gitmem gerekiyor.

Ancak etrafımdaki konuşmaları dinlediğimde, artık tek başıma olduğum çok açık. Başka hiç kimse Kalixian muhafızlarımızdan uzaklaşmak ya da Dünya'ya dönmek için can atmıyor.

Eğer eve gitmek istersem, yalnız gideceğim.

Malav

Tordax, Sorsir, Vrexen, M'Xelni ve ben bu geceki dövüşlerden önce ısınmak için avluda toplanırken *Kalix'in ne kadar yeşil olduğunu ÖZLEDİM* diye düşünüyorum. Wauru şimdiye kadar bulunduğum en tozlu, en kuru gezegenlerden biri ve dağların, ormanların ve yeşilliğin düşüncesi beni inanılmaz derecede vatan hasreti çektiriyor.

"Burada daha ne kadar kalacağımızı düşünüyorsun?" Sorsir Tordax'a soruyor, sanki düşüncelerimi okumuş gibi iki adam birlikte ısınırken Tordax'ın mızrağını gelişi güzel savuruyor.

Tordax alaycı bir ifadeyle, "Bir gemi için yeterli jetonu kazanana kadar," diyor ve keskin bir dönüş yaparak uzun bir bıçağı Sorsir'in yanına doğru saplıyor. "Yine de iyi gidiyoruz. Hesaplarıma göre yolun neredeyse üçte birini tamamlamış olmalıyız."

M'Xelni silahını temizlemeyi bitirip Vrexen'e katılmak için ayağa kalktığı anda, ayak hareketleri egzersizleri yaparken "Er geç olmasından iyidir," diyor. "Burası kimsenin bizi fark etmediği bir gezegen olabilir ama bu Orkun'un gelmeyeceği anlamına gelmez. Bizi burada bulabilirler."

"Burada kalırsak bizi eninde sonunda bulurlar," diye onaylıyor Vrexen. "Burası karaborsası olan bir ticaret gezegeni ve Orkun her zaman yasadışı mal ticareti yapıyor. Ne kadar süreceğini bilmiyorum ama ne kadar uzun kalırsak ihtimaller o kadar artar."

"Yakında buradan çıkacağız," diyor Sorsir kendinden emin bir şekilde, Tordax'ın bir sonraki hamlesini savuştururken. "İhtiyacımız olan simgeleri kısa sürede kazanacağız."

Sorsir, Vrexen dışında aramızdaki en genç kişi ve kendine olan güveni diğer adamların yüzlerine yansıtmıyor. Ancak komutanımızın etrafında hızla ilerlerken bunu fark etmemiş gibi görünüyor. "Orkun tehdidi olmasaydı, yine de ayrılmak için acele etmezdim. Burada savaşmak gittiğimiz her yerden daha iyi. Ve kantinlerde bulduğunuz kadınlar..." Gözleri muzipçe parlıyor ve M'Xelni'nin homurdandığını duyuyorum.

"Dikkatli ol," diyor M'Xelni kuru bir sesle. "Yoksa Monri'den kurtulamayacağın bir şey alabilirsin."

"Merak etme, bir eş aramıyorum." Sorsir güler.

"Ben bir hastalıktan bahsediyordum," diye homurdanan M'Xelni, Vrexen'e geri döndü.

"Yakında buradan çıkacağız." Tordax konuyu değiştirirken sesi sakın ve kararlı. "Ben olsam endişelenmezdim. Sorsir bir konuda haklı. Hepimiz savaşlarda iyi iş çıkarıyoruz. Birkaç aydan fazla sürmeyeceğini tahmin ediyorum. Ve sonra tekrar Kalix'e uçuyor olacağız."

Konuşurken bana doğru bakıyor ve ben de oturduğum banktan silahlarımı kontrol ederek ona kendinden emin bir gülümseme veriyorum. Ama içten içe kalbimin sıkıştığını ve midemin endişeyle kıvrıldığını hissedebiliyorum.

Orkun'dan kaçtığımızda, adamlarımızı Kalix'e dönerken göreceğime inanmıştım. Ama yolda karşılaştığımız gecikmeler ve sorunlarla.

Bu gece dövüşler bittikten sonra olacakları hatırlatan hayali bir acı hissediyorum ve irkiliyorum. Vrexen'in haftalar önce arenada dövüştüğü aynı yeşil uzaylı türü olan bir Gronak'ın zehirli pençesinin savaşın sıcaklığında beni kesmesinin üzerinden üç yıl geçti. Onu görmek bile tüylerimi ürpertti ve gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Ben, cesur ve kudretli savaşçı.

Ancak üç yıl önceki o savaştan beri vücudum acı içinde kıvranıyor. Başlarda idare edilebilirdi. Kimse fark etmeden panzehir dozlarını tıp laboratuvarından gizlice almayı başardım ve sadece savaş sırasında ve sonrasında, adrenalin vücudumdaki zehirle karışıp kanıma hücum ettiğinde, beni sadece daha ağır bir panzehir dozunun düzeltebileceği acı spazmlarına gönderdiğinde daha kötüydü. Ne kadar sık savaşırısam panzehir o kadar az etkili oluyor. Sadece bu da değil, zehrin her patlaması beni zayıflatıyor ve Gronak'ın zehri beni öldürmeye fırsat bulamadan savaşta ölümcül bir yara alma olasılığımı giderek artırıyor.

Her dövüş bir risktir; zehrin alevlenip beni öldürmesi ya da vücudumun artan zayıflığına yenik düşüp ringde düşmem riski. Ve gelecekte.

Bırakın adamlarımla birlikte savaş alanında Orkun'a ya da başka birine karşı tekrar savaşmayı, diğerleriyle birlikte Kalix'e dönebileceğimden bile emin değilim. Ama halkım için savaşarak ölmeyi planlıyorum, ister onları eve götürmek için arenada olsun, ister düşmanlarımıza karşı savaş alanında.

İşte bu yüzden Harper'dan başka kimseye hastalığımın bahsetmedim.

Zehirlendiğim günden beri bir seçeneğim vardı. Çünkü bir tedavisi *var*. Kalixian tıbbi tüm galaksilerdeki en gelişmiş tıplardan biri ve zehrin yayılmasını durduracak ve sonunda beni öldürmesini engelleyecek bir tedavi var.

Ancak bu tür bir durumu, kronik ve ölümcül hale gelebilecek bir durumu, iyileştirmenin ötesinde bile sürecekt etkileri olan bir durumu kabul etmek

-Bu benim Alfa Gücü'ndeki yerim için ölüm fermanı olur.

Tedavi olmadan öleceğim. Ama onunla, artık bir savaşçı olamam. Artık savaşa giremem. Bu da başlı başına bir ölüm cezası gibi görünüyor.

Tordax benim en iyi arkadaşım, on iki yaşımdan beri yoldaşım, bir kardeşe sahip olduğum en yakın şey. Ama ne o ne de bir başkası bunu bilemez.

Kalix'i tekrar görmek istiyorum. Diğer adamların şakalaşmaları azalırken gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum ve kafamda canlandırmaya çalışıyorum.

Eve asla dönemeyeceğim düşüncesinin verdiği ıstırap midemi düğüm düğüm ediyor. Zehrin verdiği fiziksel acıyla yarışıyor. Ölmeden önce evimi bir kez daha görmek istiyorum. Sadece bu bile beni her gece arenaya sürüklemeye, oraya bir an önce dönmemizi sağlamaya yeter.

"Malav? İyi misin?"

Gözlerimi açtığımda Tordax'ın yanımda durduğunu ve çatık kaşlarla bana baktığını görüyorum.

"Evet," diyorum hızla, silahlarımı toplarken kendimi ayağa kaldırıyorum. "Buranın sıcaklığı biraz fazla, hepsi bu."

"Eve dönmek güzel olacak." Arkadaşım gülümsüyor ve bir eliyle omzuma vuruyor. "Yakında, kardeşim."

"Yakında," diye yankıladım.

Dövüş ringlerine doğru ilerlerken adamlar şakalaşüyor ve şakalaşıyorlar, alacakaranlık etrafımızda toplanıyor. Uzaktan meşale ışıklarını görebiliyorum, kalabalık toplanmaya başlıyor. Kadınlar bizi izlemek için bu gece dövüşmeyen savaşçılarla birlikte yakında lojmandan ayrılacaklar.

Harper orada olacak mı merak ediyorum.

Bu düşünce beni şaşırttı. Bana nazik davrandı - beklediğimden daha nazikti - dövüşlerden sonra iğnelerimi yapmama yardım etti ve sırrımı sakladı. Ve o ilk geceden beri katıldığım her dövüşe geldi, diğer kadınlarla birlikte kalabalığın arasında durdu.

Ringdeki yerimi aldığımda kalabalığın içinde onu aramaktan kendimi alamıyorum. Her zaman olduğu gibi oradaydı, uzun siyah saçlarını yüzüne doğru itiyordu

Parlak, keskin gözleriyle savaşçılara bakarken. Her gece bana yardım ederken o gözlerin bana baktığını görmek hoşuma gitmeye başladı, o yeşil ve kahverenginin altınla benetlenmiş tuhaf karışımı. Sorduğumda onlara "Hazel" dediğini söyledi.

Arenayı çevreleyen korkuluklara yaslandığını gördüğümde, *beni* izlemek için burada olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Dahası, bu düşünce aklımdan geçerken, öyle olmasını umduğumu fark ediyorum. Onu çeken sadece dövüşler değil, özellikle de benim.

Bu hiç mantıklı değil. Daha önce ondan hiç hoşlanmamıştım. İlk günden beri başımın belasıydı. Ama dövüş pozisyonuna geçtiğimde gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve omuzlarımı dikleştirip rakibimle yüzleşmeye hazırlanırken yenilenmiş bir güç hissi duyuyorum; sadece adamlarım için değil, o beni izlediği için de iyi dövüşme ihtiyacı duyuyorum.

Bir kadın için hiç savaşmadım. En kısa, en sıradan karşılaşmalar dışında hiçbir şey yaşamadım, genellikle yol üzerindeki bir uzay limanında. Daha önce hiç Harper'ın bakışlarını hissettiğim gibi birinin bakışlarını üzerimde hissetmemiş ve bunun yoğun bir şekilde farkında olmamıştım. Bir kadının gözlerinin benim yüzümden gururla parladığını görmeyi istemenin ne demek olduğunu hiç bilmedim.

Ama şimdi dönüp ona bakacak olursam, onunkinde de bunu görmek istiyorum. Dövüş bittiğinde görmek istiyorum.

Bunu irdelemeye ya da bu garip duyguları incelemeye vaktim yok çünkü kavga başladı. Her zaman yaptığım gibi soğukkanlı ve sakin hareketlerle ilerliyorum. Karşıma çıkardıkları rakiplerin hiçbirisi zorlu değil ama daha kötülerıyla de karşılaştım. Bu ringde herkesten daha zorlu savaşlar verdim. Ama...

Bu savaşlarda aynı zamanda kendi bedenime karşı da savaşmıyordum.

Panzehirin azaldığını hissedebiliyorum, acı kıvılcımlarının sinirlerim boyunca titreşmeye başladığını hissedebiliyorum. Başlangıcından daha kötüsü, daha sonra ne olacağını bilmek, şu anki rahatsızlığın çok geçmeden ıstıraba dönüşeceğini bilmek. Dikkatim dağılıyor ve ayağım kayıyor, dengemi kaybediyorum.

Savaşta tek gereken budur. Herhangi bir savaşta. Tek bir yanlış hareket, tek bir yanlış adım ya da odak kaybı, ve yenilirsiniz. Yaralanırsınız... ya da ölürsünüz.

Yüzüme gelen darbe birdenbire ortaya çıktı, o kadar sert vurdu ki yarı yolda döndüm ve uzaylının pençesi sırtıma çarptığında, iki yüz küsur şiddetiyle derimin derinliklerinde kanlı izler bıraktı.

Arkasında elli kilo var, beni nefessiz bırakıyor ve soluk soluğa yerde bırakıyor, geldiğimizden beri ilk kez gerçekten yenilmiş olarak.

Bir an için hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum.

Arenadaki dövüşlerin ölümüne olmaması iyi bir şey, yoksa boynumun arkasında bir bıçak ya da mızrakla ölmüş olurum. Bunun yerine kalabalığın bağırışlarını duyuyorum, hakem rakibimin galip geldiğini söylüyor ve sonunda kendimi ayağa sürüklediğimde, bunun utancı sıcak ve bunaltıcı.

Harper hiçbir yerde görünmüyor. Umarım içimden bir ses bunun yenilgimi görmediği anlamına geldiğini söylüyor. Ama daha büyük olasılıkla gördüğü ve beni hayal kırıklığına uğrattığı anlamına geliyor.

Bu düşüncenin neden canımı yaktığını bilmiyorum, arenanın açık kapısına doğru tökezlerken belli belirsiz düşünüyorum. Acımamalı.

Tordax ve kalabalığın eteklerindeki diğer adamlarla karşılaştığımda gözlerinin içine bakamıyorum. "Özür dilerim," diyorum utançtan derim ısınarak. "Senin şerefini lekeledim. Başarısız oldum..."

"Malav, her şey yolunda." Tordax bir elini kaldırdı. "Ama o yaraların temizlenmesi ve dikilmesi gerekiyor."

"Döndüğümüzde Osynth'i göreceğim." Çenemi sıktım. "Kazancımıza katkıda bulunamadığım için üzgünüm."

"Herhangi birimizin başına gelebilirdi," diyor Vrexen kararlı bir şekilde. "Bir dövüş kaybettiniz. Bu dünyanın sonu değil efendim."

Sorsir kendinden emin bir şekilde, "Bir dahaki sefere kazanacaksın," diyor.

"Aynen öyle." Tordax başını sallıyor ve bana bakıyor. "Hiçbirimiz yenilmez değiliz kardeşim. Tekrar savaşıyorsun. Ama önce iyileşmen gerek. En azından birkaç gün savaşımayacaksın. Anladın mı?"

Sözsüzce başımı sallıyorum. Keşke sırtımdaki çiziklerin bunların en küçüğü olduğunu bilseydi. Bende gerçekten yanlış olan şey iyileştirilemez.

Olduğum diğer her şeyi yok etmeden olmaz.

Bu gece Harper'la yüzleşmem. Yaralı olduğum için kendime panzehir dozumu vermeyi başarmak zorundayım. Bunu daha önce de yaptım, kendime sıkıca hatırlatıyorum. Ona, kimseye güvenmeme gerek yok. Bunu kendim halledebilirim.

Lojmana döner dönmez diğerlerinden ayrılıyor, Tordax'ın önce Osynth'e gitmem konusundaki uyarılarını duymazdan geliyor ve Harper beni görmeden önce kapıma doğru koşuyorum.

Ama daha iyi bilmeliydim.

Kadın doğanın lanet bir gücü.

Birkaç saniye içinde bana doğru hışımla geldiğini görüyorum, yüzü öfkeli bir maskeye dönüşmüş. Bir şey söylemek için ağzını açtığını görebiliyorum ve tek bir kelime bile edemeden, elimden geldiğince hızlı bir şekilde ona doğru ilerliyorum. Dirseğinden tutarak, onları uyaracak bir şey söyleyemeden ya da yapamadan onu diğerlerinden uzaklaştırıyorum.

"Malav, ne oluyor-"

Odamın kapısını çekip açmadan ve onu içeri itip peşinden içeri girmeden önce söylemeyi başardığı tek şey bu.

Kapıyı arkamızdan kapattığımda, acı içime doluyor ve ciğerlerimdeki tüm havayı alıyor.

Harper

"BENİMLE DALGA MI GEÇİYORSUN?" Odasına girdiğimiz anda ona bağıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor ve nedenini bile bilmiyorum. Neden

Bu kadar önemsiyor muyum? Önemsememeliyim. Malav benim için bir şey ifade etmemeli. Kalixianların hiçbiri için. Ama tek bildiğim, onun yere düştüğünü gördüğümde, karnıma bir yumruk yemiş gibi içimdeki tüm havanın çıktığını hissettiğim.

Daha önce karnıma yumruk yememiştim. Ama Malav'ın böyle vurduğunu görmek? Bir an için, arenadaki dövüşlerin ölüme değil, ilk adamın yenilmesine yönelik olduğunu bildiğim halde, öldüğünden emin olduğumu düşündüm. Darbenin onu öldürdüğünü ya da diğer uzaylının kuralları hiçe sayıp işini bitireceğini düşündüm.

Elbette tüm erkekler dövüş ringlerine her çıktıklarında ölümcül bir yaralanma riskiyle karşı karşıya kalıyor. Hepsi bunu biliyor. Ama onlar korkusuz savaşçılar ve ihtimaller düşük. Ama Malav için... sakatlığı bu ihtimalleri onun için yükseltiyor.

Çok daha yüksek.

Önümde tökezliyor, sandalyeye ulaşmaya çalışırken neredeyse yine dizlerinin üzerine çöküyor ve ben içgüdüsel olarak onu yakalıyorum, kolum beline dolanıyor. Kendini sabitlemek için bir kolunu omuzlarıma atıyor ve ben de bizi yeniden yönlendirerek onu daha yakın olan yatağa doğru götürüyorum. Ayrıca, sırtındaki yarayı temizlemem gerekiyor.

Onun kokusu burun deliklerimi dolduruyor -ter, tatlı yağ ve kanın bakırımsı tınısı- ve nabzımın boğazıma sıçradığını hissediyorum. Yatağın kenarına oturmasına yardım ederken hafifçe nefessiz kalıyorum ve onu bırakırken gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, çarpan kalbimi yavaşlatmaya çalışıyorum.

Kendime, şırınga kutusunu çıkarırken beni nefessiz bırakanın sadece onun cüssesindeki bir adama odanın diğer ucuna kadar yardım etme çabası olduğunu söylüyorum. Artık hareketleri düşünmeme bile gerek yok. İlaçları hazırlamak ve şırıngayı hazırlamak neredeyse ikinci doğam haline geldi ki bunu söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim.

"Kavga etmemelisin," diye öğüt veriyorum dişlerimi sıkarak, iğneyi bacağındaki kaslara batırırken, muhtemelen biraz daha güçlü bir şekilde

normalden daha fazla.

Ona neden bu kadar kızgınım? Bilmiyorum, ama tekrar kavga etmeye gitmesi fikri sadece midemi bulandırmakla kalmıyor, aynı zamanda beni *çılına* çeviriyor. Hiç mantıklı değil.

"Yapmam ya da yapmamam önemli değil." Sesi alçak ve hırçın. "Kalix'e geri dönmemiz gerek. Ben bir Kalix savaşçısıyım; bu benim halkıma karşı görevim. Daha kötülerıyla de karşılaştım. Panzehir beni savaşacak kadar iyi durumda tutuyor."

"Planın bu mu? Bunu yapmaya devam etmek ve geçiştirmek mi?" Şırıngayı atıp ilk yardım çantasını ararken başımı sallıyorum. "Arkanı dön," diyorum sertçe. "Sırtındaki yarayı temizlemem ve bandajlamam gerekiyor."

Yan tarafa kayıyor ve ayağa kalkarken yüzüne bir göz attığımda, yüzündeki sinirli ifadeyi görebiliyorum.

"Bu aptalca bir plan," diyorum ona, bir pedin üzerine sıvı döküp öne doğru eğilerek cildindeki kiri ve topaklanmış kanı kesinlikle gerekenden biraz daha fazla güç kullanarak siliyorum. "Bunu sonsuza kadar yapamazsınız. Eninde sonunda daha da kötüleşeceksin ya da vücudun ilaca karşı bir direnç geliştirecek ya da..."

Ne söylemek istediğimi arıyorum, duygularım düşünmemi zorlaştırıyor. Bu bana göre değil. Duygusallaşmam, özellikle de kriz anlarında. Kendimle her zaman açık fikirliliğimle gurur duymuşumdur.

"Ya da arenada öldürüleceksin," diye tükürdüm sonunda, kirli bezi bir kenara atıp kesiklerin kenarlarını kapatmak için kelebek bandajlara uzandım. Dikiş atılması gerekiyordu ama en azından bu da bir şeydir.

"Sorun yok." Malav inatla başını sallıyor. "Daha güçlü dozlarda ilaç bulabilirim. Bu ilk kutuyu aldığım karaborsaya geri döneceğim, şehrin kuzey tarafında, giysi pazarını geçince. Bana daha güçlü bir doz verirler."

"Peki bu da yeterince güçlü olmadığında ne olacak?" Yaraları kapatmayı bitiriyorum, kenarlarına antibakteriyel krem sürüyorum ve hepsinin üzerine bir gazlı bez ve bandaj yapıştırıyorum. Ellerimi kalçalarıma koyarak geri çekiliyorum. "Tordax'ı dinleyecek ve iyileşene kadar ringe geri dönmeyecek misin?"

Gözleri kısıldı. "Elbette komutanıma itaat edeceğim. Ama benim için endişelenmene gerek yok. Bu işi uzun zamandır tek başıma idare ediyorum.

zaman, Harper." Sesi biraz daha kalınlaşıyor ve yeşil gözleri neredeyse siyaha dönene kadar kararıyor, tıpkı ringe çıktığında göründükleri gibi. "Şımartılmaya ihtiyacım yok. Ben iyi olacağım."

Hiç düşünmeden bacaklarının arasına girip göğsünü itiyorum, gözlerim öfkeyle parlıyor. "Seni şımartmıyorum!" diye bağırdım. "Ama sana inanmıyorum! Orada kendini öldüreceksin!"

"O zaman bu beni ilgilendirir!" diye tersliyor, yüzü birdenbire benimkine yaklaşıyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da bana nasıl dövüşmem gerektiğini söylüyorsun?"

"Birinin bunu yapması gerekiyor!"

Kendini yataktan itiyor, neredeyse beni geriye doğru savuruyordu. İçgüdüsel olarak beni yakalamak ve düşmemi engellemek için uzandı. Bu hareket beni öne çekip vücuduna yapııştırıyor; hiç düşünmeden ona bakıyorum, bana bakarken öfkeyle parlayan orman yeşili gözlerine, tüm vücudu gurur ve öfkeyle gergin.

Nefes alamıyorum. Kalbim ve ciğerlerim göğsümde asılı kalmış gibi.

Teni sıcacık, benimkini yakıyor ve benimkinin de alev alev yanmasına neden oluyor. Artık düşme tehlikem yok ama o beni bırakmıyor.

Neden gitmesine izin vermiyor?

Hırılıyor, boğazından derin bir ses çıkıyor ve ben uzaklaşmaya çalışmadan ya da ona başka bir şey bağırmadan dudakları sert ve öfkeli bir şekilde dudaklarıma çarpıyor.

Kısa bir an için donup kalıyorum, şoktan tamamen hareketsiz kalıyorum. Sonra duyularım onun tarafından ele geçiriliyor; teninin tatlı, tuzlu kokusuyla, kollarımı kavrayan geniş ellerinin sıcaklığıyla, sıcak, dolgun dudaklarının benimkiler üzerindeki hissiyle.

Nefesim kesiliyor ve bu onun ihtiyacı olan tek davet. Bir kolunun belime dolandığını, beni kendine çektiğini hissediyorum ve dili ağzımın içine kayarak benimkine karışıyor. Birden ne kadar az giyindiğinin farkına vardım, ben tamamen giyinikken onun üzerinde sadece o küçük kumaş parçasının olduğunun...

Ben düşünmeden vücudum tepki veriyor.

Onu itip kakmalı, bağırmalı, faydalandığı için azarlamalıyım ama şarap gibi tatlı bir tadı var ve bedenimin başka fikirleri var. Ona doğru eğiliyorum, elim onu itmek istercesine pazusunu kavramak için yukarı kalkıyor.

Ama bir şekilde onu daha da yakınlaştırıyorum. Onu içime çekerken kendi dilim onunkine karışıyor, kokusu ve hissi beni sarıyor.

Daha önce hiçbir erkek beni böyle öpmemişti, aynı anda hem öfke hem de ihtiyaç dolu bir öpücük ve daha önce hiç böyle bir erkek beni kollarına almamıştı - güçlü, kuvvetli, erkeksi. Öpüştüğüm ve yattığım erkeklerin neredeyse hepsi benden daha zayıftı, kolayca kontrol edebileceğim erkeklerdi. Ama Malav'da zayıf olan hiçbir şey yok. Onun merhametine kalmış durumdayım ve ellerindeki, dudaklarındaki, vücudundaki güç beni korkutmalı, ama bunun yerine arzu içime işliyor, onu öperken tenim de onunla birlikte ısınıyor.

Tekrar homurdanıyor, eli sırtımdan aşağı kayarken kalçaları benimkine doğru itiyor ve onu kalçamda sert bir şekilde hissettiğimde şokla nefes alıyorum, sert horozu ile kendi çıplak bedenim arasında sadece o kumaş parçası ve kendi dayanıksız kıyafetlerim var.

Yatak birkaç santim ötemde ve kafamdan bir sürü görüntü geçiyor. Kıçımın kıvrımına doğru kayan el kıyafetlerimi aşağı çekiyor, beni yatağa atıyor, o kalın, sert uzunluğun hepsini içime kaydırıyor...

Bu düşünce beni şehvet dolu sersemliğimden sıyrılıyor ve kendimi kollarından geriye doğru çekerek ondan uzaklaşıyorum.

Başımı kaldırıp ona baktığımda gözleri hâlâ siyahla çevrili koyu yeşil ve bakışlarımı vücudundan aşağı kaydırduğımda uyarılmışlığının açık kanıtlarını görebiliyorum. Nefes nefese kalmış, bana bakarken elleri iki yanında yumruk olmuş. Bir an için peşimden gelip beni tekrar kollarına çekebileceğini düşünüyorum ama Rose'un Tordax hakkındaki hikâyelerinden bildiğim bir şey varsa o da Kalixianların istekliliğe çok değer verdikleri. Baştan çıkarma konusunda üstlerine yoktur ama Malav rızam olmadan beni asla almaz.

Şu anda benim rızamı almak çok da zor değil.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Ama sağduyum yavaş yavaş vücudumda dolaşan ihtiyacın önüne geçiyor. Zorlukla nefes alarak ondan uzaklaşıp kapıya doğru gidiyorum. Beni takip etmiyor, sadece gitmemi izliyor ve yüz ifadesinde pişmanlık gibi bir şey görüyorum, kendi yüzüme yansıdığını bildiğim ağrıyan ihtiyaçla karışık.

Ama bu gece onun odasına bunun için gelmedim. Ve ona daha fazla bağlanma riskini göze alamam.

Ben de topuklarımın üzerinde döndüm ve kaçtım.

Harper

Koridorda beni dışarı çıkaracak kapıya doğru koşarken kalbim hâlâ küt küt atıyor. Dışarı yalnız çıkmamamız gerekiyor ama şu anda bir refakatçi isteyecek değilim. Sanki az önce olanlar yüzümün her yerine yazılmış gibi hissediyorum... tüm vücuduma. Cildim sıcak hissediyor ve dışarı çıkıp Monri sokaklarında ilerlerken serin gece havası beni rahatlatıyor.

Kısa bir süreliğine yakındaki bir binanın duvarına yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, nefes almaya ve kafamdaki sisi dağıtmaya çalışıyorum. Düşünmem gerekiyor.

Düşün, Harper!

Buradan çıkmam gerek. Tordax emrettiği için Malav yüzüklerden bir ya da iki gün uzak kalabilir, ama sonra hemen oraya geri dönecektir. Bunu kesin olarak bilecek kadar iyi tanıyorum onu. İlacını vermek ya da Osynth'e gitmek zorunda kalmaması için onu iyileştirmek için yine yardımına ihtiyacı olacak - ki bu bana hala mantıklı gelmiyor, ama burnumu sokmayacağımı söylemiştim. Ve bu olduğunda.

Bu geceki öpücük tek seferlik bir olay olmayacak. Bunu iliklerime kadar biliyorum.

Çok iyiydi. Aramızda anlamadığım bir gerilim var ve neredeyse kesinlikle tekrar kavga edeceğiz, ya da...

Ya da sadece beni öpmek isteyecek.

Duran o değildi; bendim. Geri çekilmeseydim ne kadar ileri gitmesine izin verecekti? Beni becerir miydi?

Bu düşünce sinirlerimi zıplatan bir elektrik şoku gibi içime bir şehvet dalgası gönderiyor ve bu gezegenden gitmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu bir kez daha anlıyorum.

Şimdi gitmem gerekiyor. Çünkü artık Malav'ın yanında kendime güvenemiyorum ve aramızda onun da karşı koyamadığı bir şeyler olduğu çok açık. Savaşmak isteyip istemediğini bilmiyorum ama o öpücük daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. *Daha fazlasının* nasıl hissettireceğini hayal bile edemiyorum. Parmakları, dili ya da...

Gözlerimi kapatıyorum, aklımdan çıkarıyorum. Beni ona çeken bir şey var, sarsıntılı başlangıcımıza rağmen geri dönüp ona tekrar tekrar yardım etmemi sağlayan bir çekim var, ama buna teslim olamıyorum. Rose gibi kendime çekilmeme izin veremem. O artık Tordax'ın eşi -aralarında karşılıklı saygı ve sevgi var, bu açık, ama aynı zamanda ona bağlı, ona asla kimseye bağlanmak istemediğim bir şekilde bağlı.

Hayatımı başkasının belirlemesine izin vermeyeceğim. Malav gibi bir adamla hiç birlikte olmadım -sadece dünyada var olduklarından bile emin olmadığım için değil, aynı zamanda alfa *olduğum* için. Bana ne olacağına, nereye gideceğime, ne yapacağıma ben karar veririm. Kendi kurallarımı kendim koyarım.

Hayatım boyunca bir başkasına bağlanmaktan veya ihtiyaç duymaktan kaçındım, çünkü bunun değişmesini istemiyorum. Başkasına göre karar vermek istemiyorum. Sadece ve sadece kendimden sorumlu olmak istiyorum. Ve benden başka kimse sorumlu olmamalı.

Gözlerim açılırken başım aniden yukarı kalkıyor.

*Karaborsa. İşte
bu kadar!*

Bunca zamandır bu gezegenden nasıl çıkacağımı bilemiyordum. Bir gemiye ihtiyacım olduğunu biliyorum; sadece nasıl temin edeceğime dair sağlam bir plan yapmadım. Ama Malav'ın bahsettiği karaborsa tam da ihtiyacım olan şeyi bulabileceğim bir yer olabilir, ya da nasıl bulacağımı bilen biri.

Ve şimdi, bana söyledikleri sayesinde, pazarın nerede olduğunu biliyorum.

Duvardan uzaklaşıp sokaklarda olabildiğince sessizce ilerliyorum, binaların kenarlarından gizlice geçiyorum ve ana caddelerden uzak durmaya çalışıyorum.

Gecenin bu saatinde dışarıda ne tür yaratıkların olduğu belli olmaz ve çoğunun tek başına bir insan kadını hedef olarak göreceğini bilecek kadar akıllıyım. Her ne kadar Kalixianların bize yalnız dışarı çıkmamız konusunda koyduğu kurallara karşı çıksam da, bunların tamamen haksız olmadığını biliyorum.

Ama kendi başımın çaresine bakabilirim.

Şehrin içinden kuzeye doğru ilerliyorum ve doğru yere yaklaştığımı gösteren ilk işaret binalardan patikalara kadar etrafımdaki her şeyin çöküşü oluyor. Şehrin bu kısmının kaldığımız yerden daha köhne olduğu açık ve gölgelerin arasından geçip kapalı pazar tezgahlarının yanından geçerken kendime nefes almayı ve sakin kalmayı hatırlatıyorum.

İki blok sonra ışıkları görüyorum. Pazarın boş, kapalı kısmından geçip başka bir sokağa giriyorum; bu sokakta salaş görünümlü barlar ve kırmızı ışıkla parlayan eski püskü binalar, pencerelerde poz veren açık saçık giyimli kadın uzaylılar sıralanıyor. Doğru yerde olduğuma hiç şüphe yok, ama aynı zamanda silahsız, parasız ve kaybolursam kimsenin beni bulamayacağı bir yerde olduğumun da farkındayım.

Harika.

Ama zor durumlarda soğukkanlılığımı korumakta iyiyimdir. Daha önce Malav'a karşı öfke ve libidomun kontrolünü kaybetmiş olabilirim ama o beni sinirlendirmekte iyidir. Burada öyle bir şey olmayacak. Aklımı başımda tutacağım.

Sokaklarda sürünüyorum, limanı ya da gemilerin girip çıktığı bir yeri, Dünya'ya geri dönüş hakkında bilgi edinebileceğim bir yeri arıyorum. Sonra bir köşeyi dönüyorum ve ileride bir kenetlenme istasyonu görüyorum, birkaç gemi körfezde oturuyor.

Ona doğru ilerlemeye başladığımda adımlarım hızlanıyor ama solumdan yükselen sesler beni durduruyor. Hemen kendimi duvara yaslıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, eğer kendileri bu kadar yüksek sesle konuşmasalar sesimi duyabileceklerini düşünüyorum.

"Tüm Monri'de daha iyi bir anlaşma bulamazsınız," dediğini duyuyorum cızırtılı, derin bir sesin. "Bu gemiyle yanlış yapamazsınız."

"O kadar süslü bir şeye ihtiyacım yok," diye karşı çıkıyor başka bir ses.

İlki kadar derin olmasına rağmen bu seferki neredeyse müzikal bir kaliteye sahip. İkisi de İngilizce konuşmuyor -hatta birbirleriyle aynı dili bile konuşmuyor olabilirler- ama gemide hepimize takılan çok dilli implantlar sayesinde onları anlayabiliyorum.

"Bu benim fiyat aralığımın dışında," diye ekliyor müzikal sesli uzaylı. "Ayrıca, benim becerilerim pilotluk üzerine değil. En iyisine ihtiyacım yok."

"İşte tam da bu yüzden bu gemiye ihtiyacınız var!" Raspy Voice, sert satış taktiğine yabancı olmadığı belli bir şekilde haykırıyor. "Gemimdeki yapay zeka birinci sınıf. Mevcutların en iyisi. Bu şeyi bir bebek bile uçurabilir, tecrübeye gerek yok! Programlama her şeyi sizin için yapıyor."

Kalbim boğazıma sızdı. Vay anasını. Gerçek bir deneyim olmadan uçurulabilecek bir gemi mi? Sanki bir altın madenine rastlamış gibiyim. Bu gemi tam da ihtiyacım olan şey. Ama onu nasıl elde edebilirim?

Hiç param yok ve hırsızlık konusunda uzay gemisi pilotluğundan daha fazla deneyimim yok ve burada hırsızlık yaparken yakalanmanın cezasının bir yargıcın önüne sürüklenmek ya da akranlarımdan oluşan bir jüri tarafından yargılanmak olmayacağına dair bir his var içimde.

Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken, ani bağırışlar duyuyorum, sesler yakınlarda konuşan iki uzaylıdan farklı geliyor.

Daha sert. Daha kızgın.

Yeni sesler daha uzaklardan geliyor. Bir an sonra, koşan ayak sesleri ve daha fazla bağırış duyuyorum ve beş mavi tenli uzaylı sürüsü, silahlarını çekmiş bir şekilde duvarın karşısında durduğum yoldan aşağıya doğru geliyor.

Bağırışmaları ve ardından lazer ateşinin cızırtılı patlamasını duyunca geriye doğru çekiliyorum; Orkun gemisindeki savaşı hatırladıkça tüylerim diken diken oluyor. Ama korku sadece bir saniye sürüyor, çünkü bunun benim açılışım olduğunu anlıyorum. Benim şansım. Bu kavganın karaborsa rıhtımında patlak vermesine neyin sebep olduğundan emin değilim ama bu ani kaostun içinde umarım istasyondaki hiç kimse gemilerinden birine doğru koşan bir insan kadını fark etmez.

Bu lanet gezegenden kurtulmak için tek bir şansım var ve onu kullanacağım.

Lazer ateşi havada patlarken, sıkıştırıldığım duvardan uzaklaşıyorum, herhangi bir lazer ateşinin yoluma çıkması ihtimaline karşı kendimi daha küçük bir hedef haline getirmek için başımı eğiyorum. Konuşmalarını duyduğum iki uzaylı şık, tunç grisi bir geminin yanında duruyordu ve bağırışlar ve patlamalar devam ettikçe eğilip saklanmaya çalışıyorlardı. İstasyondaki arbede her geçen saniye daha da şiddetleniyor.

Adamlar gemiden kaçarken, ben de ona doğru atılıyorum, blaster ateşinden kaçınmak ve gözden uzak durmak için alçakta kalıyorum. Yirmi metreden fazla uzakta değil ama bakışlarımı gemiye sabitlediğimde mesafe kilometrelerce gibi geliyor, kalbim boğazımda.

Her nasılsa, her şeye rağmen, çatışmanın çapraz ateşine yakalanmadan başarıyorum. Gemiye doğru koşuyorum ve koridorlarda hızla ilerlerken etrafımda ışıklar yanıyor, kokpiti bulana kadar iki kez geri dönüyorum. Gemi büyük, belli ki kargo veya yolcu taşımak için yapılmış ve büyüklüğü biraz korkutucu.

Umarım o uzaylı tamamen yapay zeka tarafından yönetildiği konusunda doğruyu söylüyordur, çünkü bu şeyi yerden nasıl kaldıracağımı bilmiyorum.

"Hoş geldiniz, Kaptan." Kokpite daldığımda parlak, neşeli bir ses kokpiti dolduruyor, hala canlı ve fark edilmeden gemiye girebildiğim gerçeğiyle sersemlemiş durumdayım. "Bugün size nasıl rehberlik edebilirim?"

Çılgınca düşünüyorum. "Gemide kimse var mı?" Etrafıma bakarak soruyorum.

"Hayır, Kaptan. Sadece siz varsınız. Ve tabii ki ben. Diğer herkes karaya çıktı."

Ses hoş ve kendinden emin. Sanki Dünya'dayken akıllı telefonumdaki sanal asistanla konuşuyormuşum gibi; ama o koca bir uzay gemisini uçuramıyor.

"Gemi kalkışa hazır mı?" Kalbim göğsümde küt küt atarken kaptan koltuğuna gömülüyorum. "Herkes..." Doğru ifadeyi bulmaya çalışıyorum. Uzay gemileri hakkında bir bok bilmem ama birkaç film izlemişliğim var. "Teşhisler iyi mi?"

"Kalkış için hazırlanacağım ve tüm sistemler tarandığında sizi bilgilendireceğim Kaptan."

"Tamam. Teşekkürler."

Yapay zekanın tekrar konuşmasını beklerken herhangi bir düğmeye dokunmamaya dikkat ederek tırnaklarımı gergin bir şekilde kontrol paneline vuruyorum. Tüm vücudum gergin ve tetikte, kulaklarımı da dört açmış durumdayım. Gemi her an, gemilerini çaldığım için kızgın düşman uzaylılarla dolabilir. Eğer bu olursa, onlarla savaşmamın hiçbir yolu yok. Gemide bir yerlerde silahlar olabilir ama nerede oldukları hakkında hiçbir fikrim yok.

"Kaptan, gemi şu anda kalkışa hazır," diyor yapay zeka, sakın ve hoş sesi geri dönerken boşluğu dolduruyor. "Size nasıl yardımcı olabileceğimi lütfen bana bildirin."

"Sadece... sadece kalk!" Çabucak söyledim. "Ve... takip edilmememiz için bir şeyler yap!"

"Fırlatma başlatılıyor. Gizleme cihazı etkinleştirildi. Lütfen beklemede kalın."

Sonraki üç saniye bana sonsuzluk gibi geliyor ve kaptan koltuğunun kolçaklarını kavırıyorum, kalbim kaburgalarımın doğru sertçe çarpıyor. Gemi altımda harekete geçerken titriyor ve yanaşma istasyonundan yükselirken boğuk, uzak bağırıışları duyabiliyorum. Ama birinin bizi durdurması için artık çok geç. Gemi çoktan harekete geçti ve birkaç saniye içinde Monri şehri ve Wauru gezegeni arkamda gittikçe küçülürken uzaya doğru fırladı.

Geniş koltuğa gömülüyorum, rahatlamış bir şekilde nefes alıyorum.

Vay anasını, gerçekten işe yaradı. Başardım. Ben eve gidiyorum.

"Kaptan, lütfen bana bir varış noktası bildirin," diye soruyor yapay zeka, sesi yumuşak ve dostça.

Önümdeki konsolun ekranına bakıyorum, haftalardır ilk kez içimi umut kaplıyor.

"Terra'ya doğru bir rota çizin," diyorum. "Dünya."

HARPER benden uzaklaştığı an, ilk içgüdüm onun peşinden gitmek oluyor. Varoluşum boyunca bir kadın için hiç bu kadar uyarılmış hissetmemiştim. Elbette arzu duydum ve daha önce de kadınlarla yattım ama hiçbir şey beni dudaklarım onunkilere dokunduğunda içimden geçen duyguya hazırlayamazdı.

Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum. Onu neden öptüğümü. Tek bildiğim, bir an beni itip kakıyor ve bağıırıyordu -tam olarak anlayamadığım nedenlerle- ve sonra içimden bir şey koptu.

Neden bu kadar kızgındı? Haftalardır eski yaramı tedavi etmeme yardım ediyordu. Bu geceki olay onu neden bu kadar öfkeliendirdi? Geçmişte de tartışmıştık ama onu hiç bu kadar öfkeli görmemişim. Tıpkı onu kollarımın arasına almamı sağlayan şehvet dalgası gibi bir şey hissetmediğim gibi.

Bana o kadar yakındı ki, teninin kokusu duyularımı dolduruyordu, vücudu neredeyse benimkine değişiyordu ve sonra onu neredeyse yere düşürüp düşmekten kurtardığımda... Ne yaptığımı düşünmedim bile. Sadece onu öpmezsem ölecekmişim gibi hissettiğimi biliyordum.

Ve o da bunu hissetti. Bunu biliyorum. Onun tepkisini her parçasından okuyabiliyordum. O da beni damarlarımda aktığını hissettiğim aynı açıklıkla öptü. Beni bu kadar şiddetli tahrik eden şeyin bir parçası da buydu; onun da tahrik olduğunu, beni aynı derecede çok istediğini bilmek.

O odadan kaçarken sersemlemiş gibi hissediyorum. Onu kollarıma geri sürüklememek, kalmaya ikna etmek için tüm öz kontrolümü kullanmam gerekiyor. Aletim demir gibi sert, doyurulmamış şehvetle ağrıyor ve arzusunun hala vücudumda sıcak bir şekilde yarıştığını hissedebiliyorum, tenim ona dokunma, ellerini tekrar üzerimde hissetme ihtiyacıyla titreşiyor.

Düşüncesizce bir şey yapabileceği aklıma geliyor ve kapıdan dışarı fırladıktan birkaç saniye sonra sisin bir kısmını üzerimden atmayı başarak onu takip ediyorum. Onu tekrar öpmek için değil, güvende olduğundan emin olmak için. Onu koruma dürtüsü içimde yükseliyor, onun bana karşı eridiğini hissetme arzumla savaşıyor.

Vücudum yeniden harekete geçiyor ve içimde, herhangi bir şehvetin yapabileceğinden çok daha derine inen koruma ihtiyacını takip ediyorum.

Dışarı çıktığımda onu binanın kenarında, yakındaki bir duvara yaslanmış halde görüyorum ve yanına doğru yürümeye başlıyorum, niyetim onu tek başına sokağa çıktığı için azarlamak ve kesin bir dille odasına geri dönmesini söylemek. Bundan hoşlanmayacak ama belki de en iyisi bu. Aramızda az önce alevlenen şeyin kontrol altına alınması gerekiyor ve eğer bana kızacaksa, en azından kendi iyiliği için olabilir.

Ama daha birkaç adım atmadan, başını kaldırdığını ve sinsice hareket ederek caddeden aşağıya daldığını görüyorum. Kuzeye doğru gidiyor. Karaborsa bölgesine doğru.

Krax.

Daha önce hissettiğim koruyucu aciliyet göğsümde yeniden alevleniyor. Oraya yalnız gitmesine izin veremem. O yetenekli bir kadın ama *ben* bile o bölgede dikkatliyimdir. Bu şehrin en kötöleri orada toplanıyor ve kimsenin o bölgeye tek başına girmesi güvenli değil.

Çok hızlı. Ona karşı bu kadar endişeli ve kızgın olmasaydım, etkilenirdim.

Gölgelerin arasından geçerken onu en az iki kez gözden kaybediyorum ve sandığımdan daha sinsi. Yine de onu takip etmeyi başarıyorum ve kısa bir süreliğine duvara yaslanıp sanki dinliyormuş gibi boynunu bükmesini izlerken kaşlarım birbirine çarpıyor. Ne yapıyor acaba? Neden buraya geldi?

Bunlar, onu güvenli bir şekilde evimize geri götürdüğümde cevaplarını talep etmeyi planladığım sorular.

İlerliyorum ve bağırışları duyduğumda ondan metrelerce uzaktaydım. Gürültülü bir yaygara yükseliyor, ağır ayak sesleri onu takip ettiğim bağlantı istasyonuna doğru koşuyor.

Desh. Bir grup Varthrialı aniden ortaya çıkıyor ve ben Harper'a doğru hamle yapmadan etrafımda bir kavga patlak veriyor. Bana odaklanmamıştı ama yine de kavgaya kapıldım ve başımın yan tarafına doğru savrulan bir yumruktan kıl payı kurtuldum.

Omuzlarımda eller hissediyorum, küçük bir uzaylı kulağıma feryat ederken neredeyse bana tırmanıyor ve ben kükreyerek dönüp onu yakındaki bir kasa yığına çarpıyorum. Kasalar gürültüyle düşüyor ve uzaylı tutuşunu kaybediyor, düşerken pençeleri boynumu tırmalıyor.

Derisi kömür reğinde olan bir başka uzaylı, çevirici implantımın veri bankasında bulunmayan bir dilde bağıyor. Bana doğru koşarken ağzından anlamadığım bir sürü kelime dökülüyor.

Neredeyse benim kadar iri ve sanırım evcil hayvanına zarar vermiş olabilirim, çünkü yerinden oynattığım küçük tüylü yaratıktan bana bakıyor ve sonra çeneme bir yumruk savuruyor. Hızla yana kaçarak darbesini engelliyorum.

Dikkatim dağınık ve bu hiç iyi değil.

Harper'ı gözden kaybettim ve tek düşünebildiğim o, bu lanet olası kavgadan kurtulamamak. Uzaylının karnına sağlam bir yumruk indiriyorum, dizimi kaldırıp kasığına vuruyorum, sonra toparlanmasına fırsat vermeden kaburgalarına iki sağlam darbe daha indiriyorum, sonra da sırtının küçük bir kısmına tekme atarak onu çılgık atan evcil hayvanının yanındaki yıkılmış kasaların üzerine yuvarlıyorum.

Harper. Harper nerede?

Çılgınca etrafıma bakıyorum ve sonunda onun yanaşma istasyonunu çevreleyen binalar boyunca sinsice ilerlediğini görüyorum. Sonra ileri atılıyor, bir gemiye doğru koşuyor, yanındaki iki uzaylı siper almak için kaçışırken, savaşta lazer ateşi patlarken çılgık atıyor.

O ne yapıyor?

Gemiye doğru koştuğunu gördüğümde gözlerim açılıyor ve onu takip etmeye fırsat bulamadan geminin kapıları kapanacak diye aniden dehşete kapılarak ona doğru koşmaya başlıyorum.

Zar zor başardım. Gemiye hücum ettiğim ve çılgınca etrafıma bakındığım anda kapı arkamdan kayarak kapanıyor, gemi sıkıştıkça kaçan havanın sesi yüksek sesle tıslıyor. Çatışmanın devam eden sesleriyle birlikte dışarıdan bağırışlar yükseliyor ve ardından gemi kalkışa geçerken altımda sallanıyor.

Dışarıdaki diğer gemilerin ve ateşlenen silahların seslerini duyuyorum, ama gemi bir tarafa doğru yatıyor ve uzaya fırlamadan önce etkileyici bir hızla platformdan fırlıyor.

Desh! Öfke içimi dolduruyor, sıcak ve öfkeli. Beş cehennemde ne yaptığını sanıyor? Bir tasarımı uzay gemisini çalıp sonuçlarını düşünmeden roketle uzaklaşamaz! Bu kadar aptal olduğuna inanmıyorum.

Koridorda ilerleyip doğrudan kokpite yönelirken düşünceler kafamda yarışıyor. Onu bulup ağzının payını vereceğim, sonra da bu gemiyle doğruca Monri'ye döneceğiz. Tanrılar

Sadece tekrar limana yanaştığımızda bizi nasıl bir beladan kurtarmam gerekeceğini biliyorum, ama bunu bulduktan sonra halledeceğim-

Bir köşeyi döndüm ve neredeyse ona çarpıyordum.

Hiç düşünmeden kollarından tutup onu duvara doğru ittim ve öfkeli gözlerle ona bakarken vücudumla onu kısırdım.

"Tanrı aşkına, ne yaptığını sanıyorsun sen?" Bağırıyorum, gözlerim alev alev yanıyor. "Bir *deshing* gemisini öylece çalamazsın! İkimizi de öldürteceksin, seni aptal, sorumsuz Terran!"

Elimde kıvranıyor, kurtulmak için mücadele ediyor ama gücümle boy ölçüşemez.

"Ben eve gidiyorum!" diye neredeyse yüzüme tükürüyor. "Senin ve adamlarının beni gitmek istemediğim başka bir yere götürecek bir gemi için para kazanmanızı beklemeyeceğim! Elimden alınan bir hayatım var ve onu geri alacağım. Ne senin ne de bir başkasının yardımına ihtiyacım var!"

"Öyle mi?" Ona ters ters bakarak karşılık veriyorum. "Bu gemiyi Terra'ya kendin mi uçuracaksın? Bir ay önce uzay gemilerinin gerçek olduğunu bile bilmeyen bir kız olarak mı?"

"Bu gemi kendi kendine uçabilir! Sahibi olan uzaylı bunu yüksek sesle söyledi! O yüzden siktirip gidebilirsin!" Bacaklarımı tekmeleyerek bana karşı koyuyor ama kıpırdamıyorum. Çok daha büyük rakiplerden çok daha kötülerini yedim.

Sorun onu elimde tutmak değil. Onun benimkine karşı kıvranan vücudu beni hayatımda hiç olmadığı kadar sertleştiriyor, şehvet içimde alevleniyor ve damarlarımda zonklayarak içimi sızlatıyor. Hem umutsuzca onu öpmek istiyorum hem de aynı anda kendini tehlikeye attığı, hayatını riske attığı, onu kaybetmeme neden olabilecek bir şey yaptığı için ona bağırıyorum...

Ve sonra, bir yapboz parçasının yerine oturması gibi, bana çarpıyor.

İçimde ani, şiddetli bir farkındalık yükseliyor ve onun da bunu hissettiğini biliyorum. Hissetmeli. Odamdaki davranışları, yaralarım verdiği tepki, hepsi şimdi anlam kazanıyor.

Tordax'ın Rose'u gibi, o benim, ben de onun olmalıydım. O benim Irisa'm. Kader eşim.

Olduğum yerde donup kalıyorum, ellerim onun kollarında sıkışıyor. Bu her şeyi değiştirir.

"BU GEMİ KENDİ KENDİNE UÇABİLİR! Sahibi olan uzaylı bunu yüksek sesle söyledi! O yüzden siktirip gidebilirsin!"

Bacaklarını tekmeliyorum, ona karşı koyarken pençesinde kıvranıyorum, onunla savaşmak ve ondan uzaklaşmak için aklıma gelen her şeyi deniyorum. O kadar öfkeliyim ki kulaklarımdan duman çıktığını hissedebiliyorum ama Malav kıpırdamıyor bile. Vücudumu tekrar onunkinin üzerine atmaya çalışıyorum ama bu kendimi tuğladan bir duvara fırlatmak gibi.

Tahrik olan bir tuğla duvar mı? Kalçalarımın onunkilerle birleştiğini fark ettiğimde, ereksiyonunun bana sertçe bastırdığını hissettiğimde şok geçiriyorum.

Nefes nefese, bakışları benimkilere kilitlenmiş durumda ve ben birdenbire onun, aramızdaki, kavgamızla hiçbir ilgisi olmayan gerilimin yeniden farkına varıyorum. Şu anda bu beni daha da kızdırıyor, çünkü bunu hissetmek istemiyorum, kendi arzum tarafından tekrar emilmek istemiyorum.

Ona *kızgınım*, lanet olsun.

Ve sonra, tam ona tekrar bağlamak için ağzımı açtığımda, olduğu yerde donup kalıyor, gözleri kocaman açılarak bana bakıyor - sanki şok edici bir şey keşfetmiş gibi, tam da bu andan önce hiç anlamadığı bir şey.

"Senin derdin ne be?" Ona bağıyorum, sanki beni hayatında daha önce hiç görmemiş gibi benimkilere sabitlenmiş koyu yeşil gözlerine bakıyorum.

Tam anlamıyla şok olmuşken öne doğru eğiliyor, başını eğerken vücudu benimkini duvara daha sert yastıyor. Beni içine çekerken burnu boynumun sütununa sürtünüyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve vücudum aniden hareketsizleşiyor. Malav burnunu boynumun hizasında gezdiriyor... sanki...

Aman Tanrım, öyle.

Beni kokluyor.

Ona tekrar bağırırmaya, ne halt ettiğini sandığını sormaya çalışıyorum ama kelimeleri çıkaramıyorum. Kıvılcımlar tenimde parlıyor, binlerce küçük arzu iğnesiyle beni ısıtıyor ve içimde bir şeylerin kabardığını hissedebiliyorum, ona karşı uzun zamandır savaşılmaya çalıştığım çekimden tamamen farklı bir şey.

Beni tekrar içine çekiyor, dudakları boğazımın hassas derisini okşuyor ve kalçalarının benimkilere doğru sallandığını, sikiinin sertleştiğini ve kalçalarımın doğru titreştiğini hissettiğimde sıcak bir arzu dalgasının beni yıkadığını hissediyorum.

Çıplak da olabilirdi ve bu adamın, bu... bu *uzaylının*, tüm cüssesi ve kaslarıyla, bronz teni ve sert vücuduyla, bu dar alanda bana doğru bastırılmasının hissi düşünmemi imkansız hale getiriyor. Ne kadar tahrik olduğumun acı verici bir şekilde farkında olmaktan başka *bir şey* yapmak imkansız. Hayatımda hiç olmadığım kadar tahrik olmuş durumdayım ve beni tam burada, bu duvara yaslaması için ona yalvarmak gibi ani ve güçlü bir istek duyuyorum.

"Ne... ne yaptığını sanıyorsun?" Kelimeler dudaklarımdan zar zor dökülüyor. Kafamda olduğu gibi değil, her şeyden çok yalvaran bir soluk gibi geliyor ve Malav alnını duvara bastırıp ağır nefes alırken içinden yumuşak bir gürleme geçtiğini hissediyorum.

Geri çekilip bana baktığında gözleri parlamış, taze bahar çimenlerinin yeşiline dönmüştü. Bana neredeyse saygıyla bakıyor, sanki gördüğü en güzel şey benmişim gibi. Sonra beş kelime fısıldıyor, sesi düşük volümüne rağmen salonu dolduruyor.

"Ruhum seninkini tanıdı."

Oh.

Oh,

hayır.

Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum.

Rose'un bize Tordax'la olan ilişkisini anlattığı zamanı çok net hatırlıyorum, çünkü bunun saçma sapan bir romantizm saçmalığı olduğunu düşünmüştüm. Bunun aptalca olduğunu, bir erkeğin bir kadınla güçlü bir bağı olduğunu iddia ederek onu yatağa atmaya çalışmasının yeni bir yolu olduğunu düşünmüştüm. Benim deneyimlerime göre erkeklerin hepsi aynı ve bunun tüm türler için geçerli olduğundan hiç şüphem yok.

Rose Tordax'ın tekliflerine boyun eğip ona aşık olduğunda bile bunun *gerçek* olduğunu düşünmemiştim. Sadece seksin o kadar iyi olduğunu ya da gerçekten Dünya'ya geri dönmek istemediğini ya da bu ikisinin bir kombinasyonu olduğunu varsaydım.

Ama Malav'ın tökezleyip neredeyse odasının dışına düştüğü ilk andan beri hissettiğim şeye itiraz edemiyorum: Onu koruma, ona göz kulak olma dürtüsü. Aynı güç beni tekrar tekrar onun dövüşlerine götürdü, bakışlarımı ondan ayıramadım. Arenada yaralandığında içimde yükselen korkunç, açıklanamaz korku, bu gece nihayet onu yalnız yakaladığımda öfkeye dönüştü.

Ve her şeyden önemlisi, başka hiçbir erkeğe karşı hissetmediğim o güçlü arzu. Şu anda bile, düşüncesinden ne kadar dehşete düşmüş olsam da, kanımı bir alev gibi yalayan, kendimi ona doğru bastırmak ve ağzını benimkine doğru sürüklemek istememe neden olan *ihtiyaç*.

Ama buna boyun
eğmeyeceğim. Teslim
olamam.

Rose yeterince güçlü değildi, diyorum kendime. Bu her neyse, mistik bir bağ *olsa* bile, bu onu kabul etmem gerektiği anlamına gelmez.

"Bu saçmalık," diye boğuluyorum. "Ben senin... senin her neysen o değilim." Bu kelimeyi söylemeyi reddediyorum, sanki söylemek aramızdaki bu şeyi bir şekilde sağlamlaştıracakmış gibi. "Sadece beni becermek istiyorsun," diye çıkışıyorum, benim de onu umutsuzca becermek istediğim gerçeğini mutlak bir inkarla meydan okurcasına ona bakıyorum.

Ama eğer onun eşi, Irisa'sı olursam, o zaman farklı bir şey olur. Sadece sevişmek değil, hayatımda çokça yaptığım bir şey, ama daha önce hiç kimseyle deneyimlemediğim başka bir şey.

Gerçek, gerçek yakınlık.

Ve bu beni her şeyden çok korkutuyor.

Malav kısık bir kahkaha atıyor. "Evet," diye mırıldanıyor, sesi boğazında derin bir hırıltıya dönüşüyor. "Bunu istiyorum. Ama başka bir şey daha istiyorum. İşte nedeni bu. Sen benim Irisa'msın."

"Değilim," diye fısıldıyorum ama o bana doğru kayarken kendimi bir mıknaş gibi ona doğru çekildiğimi hissediyorum, kendimi durdurmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen bedenim ona doğru çekiliyor.

Ellerimin artık serbest olduğunu fark ediyorum, sadece onun büyüklüğü kaçmamı engelliyor. Ellerimi göğsüne doğru kaldırıyorum, onu itmek niyetiyle... ama bunun yerine, parmaklarım onu daha yakına çekmek istercesine pürüzsüz bronz tenine doğru kıvrılıyor.

Dudakları bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor, yüzüme kilitlenen gözleri bir kez daha kararıyor ve sonra dudaklarının dudaklarıma çarpmasıyla tüm düşünceler kafamdan uçup gidiyor.

Daha önce yaşadığım hiçbir öpücüğe benzemiyor.

Dudakları dolgun ve yumuşak bir şekilde dudaklarıma bastırırken kanımdaki alev vücuduma yayılıyor. Tadı şarap gibi ve aptalca bir şekilde sarhoş hissettiğimi düşünüyorum, sanki beni sarhoş etmiş gibi. Ama öyle değil. Aramızda mıknaş gibi bir *çekim var* ve bir hırıltıyla beni tekrar duvara yasladığında, siki kalçamda çelik gibi sertleştiğinde, benim hissettiklerimi onun da hissettiğini anlıyorum.

Bu tanrı gibi adam, gerçek hayatta gördüğüm herkesten daha seksi -hatta arzuladığım çoğu ünlüden daha seksi- oyulmuş bir heykele benzeyen bu uzaylı mı?

O *beni* istiyor.

Ben.

Harper, bir ay önce zirvedeki yerini korumaya çalışan iş kadınları denizinde bir başkası olan bir kadın. "Çok otoriter" ya da "çok meşgul" ya da "yeterince aile odaklı değil" ya da "çok odaklanmış" ya da "çok korkutucu" olduğu için ikinci bir randevu alamayan bir kadın.

O bunlardan hiçbiri olduğumu düşünmüyor, otoriter olmam dışında. Ama şu anda bunun bile bir önemi yok gibi görünüyor. Beni hayatımda hiç öpülmemiş gibi öpüyor, sanki onun için yiyecek, su ve havaymışım gibi, sanki beni öpmezse ölecekmiş gibi ve o kaslı, muhteşem vücut benimkine karşı tatmin edilmemiş bir arzuyla zonkluyor, içimde olmak için çaresiz.

Sikeyim. Bu düşünce üzerime sıcak bir arzu dalgası gönderiyor; dizlerimin bağı çözülüyor. Ağzına karşı nefes nefese kalıyorum ve o inlerken, sırtını kavislendirirken dili benimkine dolanıyor, kalçaları benimkine sürtünüyor, onunla savaşmayı bırakıyorum.

Kollarım boynuna dolanıyor, tamamen teslim olurken onu daha da yakınımaya çekiyorum.

Aleti peştamalının altından kayarak çıkıyor, sıcak ve sert bir şekilde bacaklarımın arasına giriyor ve sadece pantolonumun ince kumaşı içime girmesini engelliyor. İnliyor, alçak, muhtaç bir ses ve dudaklarına karşı inliyorum, kalçalarım ona karşı sallanıyor.

Hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Sanki en ufak bir dokunuş beni boşaltacakmış gibi hissediyorum ve son savunmalarım da çökmüşken, birdenbire buna dünyadaki her şeyden daha çok ihtiyacım olduğunu, bana dokunması ve beni serbest bırakması için her şeyi verebileceğimi hissediyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum ağzına karşı, tüm gururum yakıcı bir şehvet dalgası içinde eriyor ve bana karşı titrediğini hissediyorum.

"Harper..." Malav inliyor. Adımın dudaklarındaki sesi sarhoş edici.

Elleri belime gidiyor, üstümün düğümüne uzanıyor ve diğer eli kumaşın altına kayarken onu karıştırıyor. Gömleğin altında göğüslerim çıplak ve sert parmak uçlarının meme ucuma değdiğini hissettiğimde ona karşı ürperiyorum. Bu his beni bir elektrik şoku gibi sarsıyor ve inliyorum, ellerimi omuzlarından aşağı kaydırırken kollarım boynundan gevşiyor. Birden onu keşfetmek için ben de çaresiz kaldım ve parmaklarımı kollarındaki kas çıkıntılarının üzerinde gezdirdim, avuçlarımı göğsüne bastırmak için uzandım, her santimini hissettim.

Dokunduğumda inliyor ve bu beni sadece teşvik ediyor. Mantıklı düşünmüyorum, hatta hiç düşünmüyorum. Şu anda tek istediğim vücudunun her yerini keşfetmek, her yerine dokunmak. Elim aşağıya, neredeyse çıplak kalçasının üzerine kayıyor ve sonra kalbim küt küt atarken, en çok merak ettiğim yerine dokunmak için uzanıyorum, tam o sırada göğsümü geniş avucunun içine alıyor, gömleğimin kumaşını kabaca kenara itip dilini meme ucumun üzerinde gezdirmek için eğilirken ağzı benimkinden ayrılıyor.

Bu his karşısında çılgık atıyorum, zevk içimde şimşek gibi çakıyor.

Sikine ilk kez dokunduğumda vücudum titriyor, parmaklarım kalçamın iç kısmına bastırılmış sert, sıcak uzunluğunun üzerinde geziniyor. İnliyor, ağzından anlam veremediğim mırıldandığı bir kelime çıkıyor ve elimi deneysel bir şekilde sikinin etrafına doladığımda dudakları tenime daha güçlü bir şekilde bastırıyor.

Beni rahatlatan şey, onun da diğer erkekler gibi yapılmış olması. Bacaklarının arasında taşıdığı şey tanıdık ve aynı zamanda *değil*. Elimde kocaman, kalın ve güçlü hissediyorum ve onu içime alma fikri aynı anda hem korkutucu hem de tahrik edici. Onun üstümde olmasının, vücudunun bacaklarımın arasında olmasının, o kalın, zonklayan şaftın her seferinde bir santim içime kaymasının nasıl bir his olduğunu sadece hayal edebiliyorum...

Bilmek istiyorum. Tanrım, hayatımda hiç bu kadar çok şey istememiştim.

Elimi kendi uyarılmışlığıyla kayganlaşan ucunun üzerinde kaydırıyorum ve başını boynuma doğru kaldırıp oradaki yumuşak eti öpüp emerken bedenim ihtiyaçla titriyor. Kalçalarını elime doğru itiyor, çaresizce inlerken şaftı avuçlarımın içine kayıyor.

"Oh, *krax*, Harper."

Sözleri tenimde boğuklaşıyor ve zevk sesleriyle onu daha hızlı okşuyorum. Elini kalçama götürdü, kalçamın altına daldırdı.

Yumuşak, dökümlü pantolonumun bel bandı ve parmaklarının bacaklarımın arasından kaydığını hissettiğimde yüksek sesle nefes alıyorum.

"*Desh,*" diye inliyor, sonra daha önce hiç duymadığım bir dizi kelime mırıldanıyor. "*Çok ıslaksın.*"

Sesi derin bir gümbürtü. Parmakları içimde kayarken, başparmağı zonklayan klitorisime bastırırken içimde titreşiyor.

Oh, lanet olsun. Boşalacağım.

Bunun eşiğindeyim, onun dokunuşu beni uçurumun kenarına fırlatacak son itici güç.

Tam burada, bu uzay gemisinin duvarına yaslanmış, siki avucumun içindeyken boşalacağım ve daha önce hiç hissetmediğim bir orgazm olacak. Bunu umutsuzca istiyorum. Eğer şimdi boşalmazsam ölecekmişim gibi hissediyorum, parmakları içimde ilerlerken boğazıma doğru inliyor, vücudu kendi sert ihtiyacıyla benimkine karşı sallanıyor.

Ve sonra, tam da kalçalarımındaki kasların titremeye başladığını hissettiğim anda... Gemideki tüm ışıklar sönüyor ve mutlak bir siyahlık.

Geriye doğru sarsılarak Malav'ı bırakıyorum ve o da benden uzaklaşıyor.

Lanet olsun. Ne oluyor?

Karmakarışık düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum, bedenim hala tatmin edilmemiş bir ihtiyaçla zonklıyor. Ama şaşkın bir sessizlik içinde karanlığa bakmaktan başka bir şey yapamadan, ayaklarımın yerden kesilmeye başladığını hissediyorum. Gemideki yerçekimi kapanıp bizi havada çaresizce süzölmeye bıraktığında bedenim eğiliyor.

Ne oluyor be?

Malav

İkimiz de yukarı doğru süzülürken HARPER'ın irkilerek attığı çığlık içimi bıçak gibi kesiyor, gemideki yerçekimi tamamen yok oluyor. Bu, sarmalandığım şehvet sisini delmeye ve beni şimdiki zamana geri getirmeye yetiyor - ki şu anda pek de iyi görünmüyor.

Bir dakika önce yaptığımız şeye geri dönmek istiyorum. Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim, ellerimde titreyen bedenini, parmaklarımın altındaki sıcak, ıslak etini, sarsıcı bir doruğun eşiğinde. Ve elinin beni sarması... Krax, böyle hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Başladığımız şeyi bitirmek istiyorum. Ama bu şimdi olmayacak ve bir daha olup olmayacağı konusunda da hiçbir fikrim yok. Bunu aklımdan çıkarmak neredeyse imkânsız ama yapıyorum çünkü endişelenmemiz gereken başka şeyler var.

Gemiye neler olduğu gibi.

Daha önce de yerçekimsiz ortamda bulunmuştum, bu yüzden ona doğru ilerlemeyi başardım ve kendini dengelemesine yardım etmek için uzandım. Ama o ellerimi savuşturdu.

"Beni rahat bırak," diye soluk soluğa bağılıyor.

"Bırak sana yardım edeyim." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, inanamayacağım kadar öfkeliyim. Neden bu kadar inatçı, bu kadar bağımsız olmakta ısrar ediyor? Yardım istemek zayıflık değildir, ama kimse ona bunu söylememiş gibi görünüyor.

"Yardımaınıza ihtiyacım yok!" diye ısrar ediyor ve geminin zifiri karanlığında bile çırpınışlarını hissedebiliyorum. Bundan da öte, duygularını, umutsuzca bastırmaya çalıştığı yükselen paniği *hissedebiliyorum*.

Ve bir saniye sonra, ışıklar kör edici bir parlıltıyla tekrar yanıyor ve yerçekimi yeniden devreye girerken ikimiz de güverteye çarpıyoruz.

Nefesimi kesmeye yetiyor ve iyi olduğunu umarak hızla Harper'a bakıyorum. Yüzünü buruşturuyor, biraz çaba sarf ederek kendini yukarı itiyor ama ona yardım etmek için elimi uzattığım anda şaşırtıcı bir şekilde elimi geri itiyor.

İyi, diye düşünüyorum hiddetle, her zamanki kızgınlığım ona duyduğum hüsran dolu arzuyla daha da artıyor. *Kendin yap.*

Ayağa fırlıyor ve giysilerini tekrar yerine yerleştiriyor. Mükemmel göğsüne ve pembe meme ucuna hızlıca bir göz atıyorum, teni dudaklarım ve dilim yüzünden hala nemli, gömleğini üzerine geri çekip bana meydan okurcasına bakmadan önce.

"Ee?" diye soruyor kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ne olduğunu öğrenmeye gidelim mi?"

Aramızda olanlar hiç olmamış gibi davranmak istediği çok açık. Ne sözler ne de eylemler. Ve bu benim istediğimin tam tersi.

İstediğim şey onu tekrar duvara yaslamak, giysilerini yırtıp atmak ve benim olduğunu iddia etmek ve bunu yaparken altımda nefes alıp verişini ve inleyişini duymak. Vücudunun benimkinin altında kasıldığını ve kıvrandığını hissetmek, birkaç dakika önce yaptığı gibi daha fazlası için yalvardığını duymak istiyorum. Boşaldığını hissetmek istiyorum. İçindeki o çaresiz ihtiyacı tekrar hissetmek istiyorum.

Ama bunları yapmadan önce, *onun* çaldığı bu tasarım gemisine ne olduğunu bulmam gerekiyor.

Sadece bu düşünce bile içimdeki öfkeyi yeniden uyandırıyor, sürekli kabaran şehvet dalgasını geri itmeye yetiyor. Peştemalimi tekrar yerine çekiyorum ve onun bana yetişmesini beklemeden koridordan komuta güvertesine doğru adım atıyorum. Arkamda hızlı adımlarını duyuyorum, uzun adımlarıma ayak uydurmaya çalışırken yarı koşuyor. Hızımı bilerek yavaşlattığımda bile yanıma gelmiyor ve aramıza kasıtlı olarak mesafe koymaya çalıştığını fark ediyorum - fiziksel olduğu kadar duygusal olarak da.

Düşüncesi bile acı veriyor ve bu beni ürkütüyor. Duygusal biri değilimdir. Tordax'la olan derin dostluğum bile nadiren açık sevgi gösterilerine dönüşür ve o benim için bir kardeş gibidir. Ama Harper'dan ayrı kalma fikri göğsüme saplanan bir bıçak gibi.

Birdenbire, Irisa'mı bulduğum için ne hissettiğimden pek emin olamadım.

Komuta konsoluna ulaştığımda, bir konuda haklı olduğunu görüyorum - gemi tamamen yapay zeka tarafından yönetiliyor. Aslında kendi kendini uçurabiliyor. Ama sonra çizilen rotamızı gösteren ekranı görüyorum ve hızla göz kırparak ona bakıyorum.

"Neden Damia'ya gitmek istiyorsun ki?" Kızgınlık ve şaşkınlık birbirine karışmış bir halde dönüp ona bakarak soruyorum. "Orası yaşanabilir bir yer bile değil. Üzerinde bilinen bir yaşam yok."

Kısa bir süre duruyor, sanki başka bir dilde konuşuyormuşum gibi bana bakıyor. "Gitmiyoruz," diyor yavaşça. "Dünya'ya gidiyoruz. Oraya gitmesini söyledim."

Başımı sallıyorum, dişlerimi sıkarak geminin yapay zekâsına sesleniyorum. "Neden rotayı değiştirdin?" Ses tonumu eşit tutmak için elimden geleni yaparak soruyorum. Bu programlardan bazıları şaşırtıcı derecede gerçekçi ve azarlanmaktan ya da kendileriyle konuşulmasından rahatsız oluyorlar.

Sert bir erkek sesi biraz kibirli bir şekilde konuşuyor. "İstediğiniz varış noktasına götürülüyorsunuz. Rotanız doğru."

Harper'ın kafası sesin geldiği yöne doğru dönüyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bu... yapay zekanın sesi daha önce böyle değildi," diyor tereddütle. "Sesi... daha güzeldi. Daha yardımsever."

Onu görmezden geliyorum. "Hedefimizi derhal değiştirmeliyiz. Wauru'ya doğru yeniden bir rota çizin."

Yapay zeka bana sert bir şekilde "Bunu yapamam," diyor.

Harper yanıma yaklaşıyor ve bana doğru kendini beğenmiş bir bakış fırlatıyor. "Kaptanın ben olduğumu sanıyor," diyerek beni kenara itiyor. "Bırak ben yapayım." Boğazını temizleyerek çenesini biraz kaldırıyor. "Terra'ya doğru yeniden bir rota çiz," diyor yapay zekaya kararlı bir şekilde. "Ya da Dünya'ya. Veritabanınızda nasıl adlandırılıyorsa artık."

Yapay zeka "Bunu yapamam," diye tekrarlar. Sesi bu kez daha keskin. "İstediğiniz varış noktası Damia. Varacağınız yer..."

"*Desh!*" Bağırıyorum, midem bulanırken yumruğumu konsol tahtasına vuruyorum. Bunun tek bir açıklaması var: YZ arızalanıyor. Ve tamamen YZ birimi tarafından kontrol edilen bir gemide, bu olabilecek en kötü sonuçtur.

"Küfürlü konuşmandan hoşlanmıyorum." Yapay zekanın sesi onaylamaz bir tonda.

"Kapa çeneni," diye homurdanıyorum. Sonra çenemi sıkıp Harper'ın yüzüne dönüyorum.

Harper

oh, kahretsin.

Malav'ın öfkesini *hissedebiliyorum*. Daha da ötesi, korkusunu ve endişesini hissedebiliyorum. Duygularının her birini kendi duygularımmış gibi hissedebiliyorum ve bu beni neredeyse bu gemide olanlardan daha çok korkutuyor.

Bir sorun olduğunu biliyorum. Bunu yüzünde, omuzlarındaki ve çenesindeki sert kaslarda görebiliyorum. Ve... hissedebiliyorum. Uzaylı teknolojisi hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama ben bile bir yapay zekânın tamamen yeni bir kişiliğe bürünmesinin iyi bir şey olamayacağını biliyorum. Malav'ın bakışlarıyla karşılaştığımda midem çalkalanıyor.

"Ne oldu?" Korkuyu sesimden uzak tutmak için mücadele ederek soruyorum. "Neyin var?"

"Yapay zekâ arızalı," diyor sıkıca, çenesindeki bir kas kasılıyor. Gözleri karanlık ve öfkeli; birkaç dakika önce duvara yaslanmış seks yapmaktan sadece birkaç santim uzakta olduğumuza inanmak imkânsız. Ondan aktığını hissettiğim tüm o arzu, o ham ihtiyaç? *Tapınma* mı? Şimdi yüzünde bunların hiçbirisi yok. Ve tek düşünebildiğim içimde dolaşan korku ve büyük bir hata yapmış olabileceğimin ezici bilgisi.

Hatalarımı kabul etme konusunda hiçbir zaman iyi olmadım.

"Bilinmeyen bir nedenden ötürü, bizi varış noktamız olduğunu *düşündüğü* yere götürmeye kararlı ve başka türlü ikna edilemiyor. Böyle davranmamalı." Bana dik dik bakıyor, parmak eklemleri neredeyse beyazlaşana kadar konsolun kenarını kavırıyor. "Bu senin hatan," diye homurdanıyor, bakışları benimkilere sabitlenmiş. "Bu *tasarım* gemisini çaldın ve şimdi bu çıkmazın içindeyiz. Sana bunu yaptıran neydi? Bunun iyi bir fikir olduğunu sana düşündüren neydi?"

İçimde onunkine denk bir öfke dalgası yükseliyor. Ayaklarımı yere basıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona ters ters bakıyorum. Yanaklarımın sıcak duygularla kızardığını hissedebiliyorum.

"*Bir şeyler yapmalıydım!*" Sesimi yükselterek bağırdım. "Hepiniz ne yapıyordunuz? Her lanet gece hayatlarınızı riske atarak

bir gemi *almak* için? Hepiniz güçlü, kuvvetli ve yeteneklisiniz. Neden tüm bu kas gücünüzü kendiniz bir gemi çalmak için kullanmadınız? Çalabilirdiniz! O zaman işler daha hızlı ilerlerdi ve muhtemelen şimdiye kadar değerli lanet gezegeninize geri dönmüş olurdunuz!"

Son cümleyi söylerken yüzünün solduğunu, elmacık kemiklerinin üzerinde kırmızı lekeler belirdiğini görüyorum ve tam olarak anlayamadığım bir sinirime dokunduğumu biliyorum. Ama umurumda değil. Bana kızmak istiyorsa, tamam. Ben de ona kızarım.

"Onurumuz buna izin vermez," diyor sert bir sesle, söylerken her kelimeyi ısırarak söylüyor. "Kalixianlar hırsızlık yapmaz. Bu bizim kurallarımıza aykırıdır. Ama," diye sertçe ekliyor, sesi kesik, "bunu anlayamazsınız elbette. Kendinize ait bir onurunuz olmadığı için."

Aldığı kadarını veriyor.

Gözlerim kısılıyor ve sertçe yutkunuyorum, son sözüyle kalbime saplanan keskin acıya ihanet etmemeye çalışıyorum. Çünkü yanılıyor. Eğer kendi onurum, kendi davranış kurallarım olmasaydı, hala şirketimin CEO'su olurdum. Şu anda kendi yatağında, Dünya'daki dairemde, uğruna çok çalıştığım her şeyle çevrili olurdum. Benim hakkımda ya da sahip olduğum dürüstlük hakkında *hiçbir şey* bilmiyor.

Ya da en azından eskiden sahip olduğum.

Ve bu onu hiç ilgilendirmez.

Gözleri çelik gibi, beni delip geçiyor ve geri almayacağını ya da özür dilemeyeceğini anlıyorum. Gerçekten de benim hakkımda böyle düşünüyor; onurum ya da dürüstlüğümlerim olmadığını düşünüyor. Ve karakterim hakkındaki düşük düşüncesinin canımı acıttığını fark ediyorum... benim hakkımda ne düşündüğünü *önemsemediğimi*.

Çok uzun zamandır kimsenin hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi. Önemsememeye özen gösterdim. Bu beni, kadınları çiğneyip çöp gibi dışarı atan bir alanda etkili bir iş kadını yaptı.

Ama Malav'ın bana saygı duymasını istiyorum. Benim hakkımda iyi düşünmesini istiyorum. Ve böyle hissetmem için hiçbir sebep yok.

Şu lanet Irida meselesi hariç.

Önemsiyorum çünkü o benim eşim. Çünkü ona anlamadığım bir şekilde bağlıyım, inkar edemeyeceğim ya da kaçamayacağım bir şekilde. Ve bu, arızalı gemimizden, onun öfkesinden, her şeyden daha fazla beni korkutuyor.

Ona ihtiyacım olabileceği fikri. Benim için bu kadar önemli olabileceği fikri.

Aramızda sessizlik uzarken yüz ifadesinin yumuşadığını görmek beni şaşırtıyor. Bakışları yüzümde geziniyor ve bana doğru tereddütlü bir adım atıyor,

sonra durur.

"İyi misin?" diye soruyor. Sesi öncekinden daha yumuşak, ama ona teslim olmuyorum.

Daha önce yaptığı gibi bana üstünlük sağlamasına izin vermeyeceğim.

Çenemi kaldırarak, yetişkin hayatım boyunca taktığım maskeyi taktım, ne onu ne de başkasını umursamadığımı söyleyen maskeyi. Kendi başımın çaresine bakabilecek kadar güçlü olduğumu söyleyen maskeyi. Ona ihtiyacım olmadığını.

"Ben iyiyim." Sesim kısık ve elimi sallayarak endişesini bir kenara itiyorum.

Daralmış gözlerinden bana inanmadığını görebiliyorum ama beni şaşırtarak konuyu kapatıyor. Belki de şu anda gerçekten ilgilenmemiz gereken daha önemli şeyler olduğu içindir.

Şu lanet yapay zekayı düzeltmek gibi.

"Manuel bir geçersiz kılma bulmalıyız," diyor huysuzca, sanki düşüncelerimi okumuş gibi. "Ve bu gemi bizi Damia'ya indirmeden önce bunu yapmalıyız. Eğer geçersiz kılmayı bulursak, geminin kontrolünü kendimiz ele geçirebiliriz."

"Uçurabiliyor musun?" Ona bakarak soruyorum.

Bana sırtıyor. "Harper, ben her şeyi uçurabilirim."

Peki o zaman.

Onu köprüden aşağıya ve geldiğimiz koridora kadar takip ediyorum, gemideki adımlarımızı tekrar izliyorum. Ne aradığımız ya da bulursak ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrim olmadığı için ne kadar yardımcı olabileceğimi bilmiyorum. Ama gemide yalnız kalmak istemiyorum. Yapay zeka bu şekilde arızalıyken olmaz.

Geldiğimiz koridora ulaşıyoruz ve Malav duvara yerleştirilmiş bir şalter kutusuna benzeyen bir şeye doğru dönüyor.

Hızlı bir incelemeden sonra "Burada bir şey yok," diyor. "Bu yolu deneyelim."

Koridorda ilerleyip bir kapıdan geçerek kesişen başka bir koridora giriyoruz. Kapıdan içeri girdikten bir saniye sonra, arkamızdan kapanan ağır metalin gümürtüsünü ve kaçan havanın tıslamasını duyuyorum. Malav topuklarının üzerinde dönüyor, gözleri açılıyor.

"*Desh*," diye mırıldanıyor ve ben olduğum yerde donup kalıyorum. "Neyin var?"

"Hava kilitleri kapanıyor." Sesini endişe dolduruyor. "Ne yapıyorsun?" diye sesleniyor tavana, açıkça yapay zekâya hitap ediyor. "Gemiye neler oluyor?"

Az önceki aynı mağrur erkek sesi havayı yarıyor. "Gaz hatlarında bir arıza var," diyor soğukkanlılıkla. "Protokolü uyguluyorum ve sizi güvenli bir yere kilitliyorum."

"Hayır. Hiçbir sorun yok!" Malav bağıyor. "*Deshing* gaz hatlarında hiçbir sorun yok!"

"Lütfen küfür kullanmayın. Kendi güvenliğiniz için içeride tutulacaksınız."

"Gemi iyi durumda!"

"Otuz saniye içinde kontrol altına alınacaksınız."

Malav yine yüksek sesle küfrediyor. "Hadi!" diye çıkıştı bana. "Burada kilitli kalamayız! Kaptanın kamarasının nerede olduğunu gördün mü?"

Başımı sallıyorum.

"Yirmi beş saniye."

Bir dizi küfür savuruyor. "Bu taraftan!" diye bağıyor, bileğimden tutarak. "Hadi gidelim!"

Onu takip etmekten ve nereye gittiğini bilmesi için dua etmekten başka çarem yok, bunun gibi gemilerde geçirdiği bir ömür ona doğru yolu gösterecektir.

"Yirmi saniye."

Bir sonraki hava kilidinden zar zor geçiyoruz. Ondan sonraki neredeyse topuklarıma kapanacaktı ama geminin daha güzel bir bölümündeyiz ve Malav yarım saniyeliğine duraksayıp etrafına çılgınca bakıyor.

"On saniye."

"Buraya!" diye bağıarak beni yakaladı ve önündeki kapıya doğru itti. Tökezleyip odanın içine düşüyorum, Malav da hemen arkamda.

"Beş saniye."

Kapı kapanıyor ve etrafımızda bir vınlama sesi duyuyorum ve kapı kendini mühürlerken bir kilidin kapanma sesini duyuyorum.

"Artık kontrol altındasınız. Onarımlar yapılana kadar karantinada güvende olacaksınız."

Malav'ın yapay zekâ birimine ne bağırdığını anlamadığım için memnunum çünkü kulağa şiddet içeriyor gibi geliyor.

Malav

Bir acil durum geçersiz kılma, kapıyı açmanın bir yolu, yapay zekayı buradan kapatmanın bir olasılığı olduğuna dair küçük bir umudum var. Ama aslında hiçbir çıkış yolu olmadığını öğrenmek sadece birkaç dakika sürüyor.

Yapay zekanın dediği gibi, onarımların yapıldığını düşünene kadar burada tutuluyoruz.

Ve onarım gerekmediğinden, muhtemelen Damia'ya indikten sonra olacak ve gerçekten şansımız kalmayacak.

Tek parlak nokta bizi kaptanın kamarasına sokmayı başarmış olmam. Başka bir yerde olsaydık Damia'ya varmadan önce susuzluktan ölme ihtimalimiz vardı... ve gemi ayrılmaya ikna edilemezse kesinlikle daha sonra. Ama kamaralar ihtiyacımız olan her şeyle dolu. Su istihkakı ve yiyecek içeren makinelerin yanı sıra bir banyo ve bu odanın dışında geminin geri kalanında neler olup bittiğini görebileceğimiz bir konsol var - gemide sadece biz olduğumuz için bunun bir önemi yok.

Şimdi tek mesele Harper ve benim, gemi ya da gittiğimiz gezegen bizi öldürmeden önce birbirimizi öldürmememiz.

Odanın ortasında donup kalan Harper'a bakarken duruyorum ve kaptan koltuğuna gömülüyorum.

"Neler oluyor?" diye soruyor, sesi biraz soluksuz.

"Yapay zekâ yine hata verdi," diyorum acımasızca. "Hayatta kalmak için tek umudumuz, Damia'ya inmeden önce bir kez daha arıza yapması ve bizi buradan çıkarması. Çünkü oraya inersek ölmüş sayılırız. Gezegen bizi hemen öldürecek."

Yüzünden saf, çıplak bir korkunun geçtiğini görüyorum, ardından suçluluk duygusu geliyor ve sonra yüz ifadesini hızla düzeltip her zamanki inatçı meydan okumasına dönerken bir anda kayboluyor.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Harper'a karşı hayal kırıklığına uğradım, ona kızdım, sinirlendim. İnatçı ve otoriter, hatalı olduğunu kabul edemiyor, emirlere uyamıyor ve kuralların kendisi için geçerli olmadığını düşünüyor. Bu çileden çıkarıcı. Ama hiç o anki gibi hissetmemiştim.

Şu anda, ona olan arzuma ve eş bağının çekimine rağmen, neredeyse ondan nefret ediyorum.

Onun aptal, inatçı düşüncesizliği beni halkımdan, görevlerimden, görevimden, bu dünyada benim için önemli olan her şeyden uzaklaştırdı, çünkü kendi başına gidip bu lanet gemiyi çalmak zorunda kaldı. Hayatımda hiç kimseye karşı böyle öfke duymamıştım. Tüm ihtimaller birkaç gün içinde Damia'da, korumak için hayatım üzerine yemin ettiğim insanlardan uzakta öleceğimizi gösteriyor. Evimi bir daha asla göremeyeceğim.

Ben de beni öldürecek olanın Gronak'ın zehri olduğunu sanıyordum. Tüm bunlara rağmen, her nasılsa, maskesi düştüğünde ve benden keskin bir şekilde uzaklaştığında, yüzü buruşmaya başladığında, ona gitme içgüdüsü neredeyse ezici oluyor. Kişisel duygularım ne olursa olsun, artık onun benim Irisa'm olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok. Ve onu teselli etme isteği,

Onu korumak, güvende tutmak... Neredeyse karşı konulmaz.

Ama hiçbir zaman kolay pes eden biri olmadım. Özellikle de şimdi.

Bu yüzden, sırtı bana dönük bir şekilde odanın diğer ucuna doğru ilerleyişini izlerken yanına gitmek yerine, topuklarımın üzerinde dönüp ters yöne doğru ilerliyorum.

İKİNCİ GÜNE GELİNDİĞİNDE, eğer biri benden bilgi almak isterse bunun etkili bir işkence yöntemi olacağından emindim.

Bu küçük alana kilitlenmiş durumdayız ve yeni kıvılcımlanan eş bağımız, onu tamamlamamız için elinden geleni yapıyor. Onun bana teslim olması ve benim de otokontrolümü gevşetip ona sahip çıkmam için. Çok az konuşuyoruz ama bakışlarımı ondan alamıyorum. Ve onun da mücadele ettiğini söyleyebilirim.

Yatağı ona bırakıyorum - öfkeme rağmen, bir kadına nasıl davranmam gerektiği konusunda yetiştirilme tarzımdan kurtulamıyorum. Uyuyabildiğim zamanlarda konsolun yanındaki kaptan koltuğunda uyuyorum. Yapay zekanın yeni bir kişiliğe geçtiğini ya da karantinanın sona erdiğini umduğum bir ses duyduğumda sarsılarak uyanıyorum.

Ama değişen bir şey yok.

Her dakika Harper'a gitmek, ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek, onu rahatlatmak için yanıp tutuşuyorum. Ama nasıl yapabilirim? Bu bir yalan olurdu. Her geçen saat, her şeyin yoluna girmeyeceğinden daha da emin oluyorum.

gemi Damia'ya indiğinde ölecek. Ayrıca, her seferinde neredeyse çekime teslim oluyorum, yine de bu durumda olmamızın onun suçu olduğunu hatırlıyorum ve direniyorum.

Ama bundan da öte, bedenim arzuyla dolup taşıyor. Çiftleşmemiz, aramızdaki bağın onaylanmasında önemli bir adım ve bu bağın aktive olmasıyla birlikte, bunu tamamlama dürtüsü çıldırtıcı. Onun için de öyle olması gerektiğini biliyorum ve bu sadece uyarılmamı daha da kötüleştirmeye hizmet ediyor - onun da benim kadar şehvetli olduğunu bilmek. Eğer ona gidersem, eğer ona baskı yaparsam, teslim olacaktır.

Dikkatini vermediği zamanlarda ona bakmaktan kendimi alamıyorum. O iki gün içinde vücudunun her parçasını uzaktan öğreniyorum - yüzünün şekli, formunun her kıvrımı, öpmek, dokunmak ve okşamak için can attığım her santim. Zihnim çılgına dönüyor, ona yapabileceğim her şeyi, onu boşaltabileceğim her yolu hayal ediyorum ve sonra kendimi onun içine bırakmanın mutluluğunu, aramızdaki bağın yüz kat büyüttüğü bir hazı yaşıyorum.

Sürekli, acı verici, çıldırtıcı bir şekilde tahrik oluyorum ve diğer adamlarla birlikte Tordax'ın Rose'la kilitli geçirdiği saatler için onunla alay ettiğimiz zamanları acımasızca düşünüyorum.

Krax. Şimdi anlıyorum. Eğer Harper'ı sahiplenebilseydim, ben de arzularımızı birbirimizle dindirmenin mümkün olan her yolunu bulmak için saatlerimi harcardım. Uyarılmamın gücü, tatmin edilmesi saatler sürecekmış gibi hissettiriyor.

Ve bu yakın alanlarda geçirilen her gün, ona gitmemek ve bunun kaderinde olduğuna, onun benim, benim de onun olmam gerektiğine onu bir kez daha ikna etmeye çalışmamak daha da zorlaşıyor. Yapay zekâ ünitesindeki o lanet olası arıza olmasaydı, onu koridordaki o duvara yaslamakla başlayarak çoktan bir düzine kez elde etmiş olurum.

Üçüncü gün, hem gerçekten ihtiyacım olduğu için hem de Harper'dan uzakta birkaç dakika geçirmek için duş almak üzere küçük tuvalete giriyorum. Sıcak suyu açıp peştamalımı bir kenara fırlatırken zihnim hızla çalışıyor ve üzerimden akıp giderken zevkle inleyerek spreyin içine giriyorum. Monri'deki pansiyonda banyo yapmak çok güzeldi ama üzerime yağan sıcak duşun verdiği rahatlatıcı hissi özlemişim.

Kaptanın kamarasında -Harper da ben de- kafesteki hayvanlar gibi volta atmaktan, ara sıra durup birbirimizi hırpaladıktan sonra tekrar kendi köşelerimize çekilmekten keyifli bir mola.

Başımı sallıyorum. *Bu kadın nasıl benim eşim olabilir?*

Son derece sinir bozucu ve inatçı, inatçı ve gözü kara. Beni her yönden çıldırtıyor ve bu bağdan çok önce, onu tamamen sahiplenmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmeden önce de böyleydi.

Ama bunun ötesinde... o kararlı. Zeki. Güçlü ve zorlukların onu alt etmesine izin vermiyor. Mücadele ediyor ve bunlar takdir edebileceğim nitelikler. Dahası, onlara ve ona saygı duyuyorum.

Bunun da ötesinde, gördüğüm en güzel kadınlardan biri.

Desh. Duşa ondan ve arzularımdan uzaklaşmak için girdim ama sanki o ve arzularım artık nereye gitsem beni takip ediyor. Onu düşündüğümde yüzü aklıma geliyor, o keskin çenesi, küçük, dik çenesi, bana kızdığında öfkeyle parlayan ela gözleri - ki bu çoğu zaman olmuyor gibi görünüyor.

Ve onun vücudu.

Onun şekli düşüncelerimi doldururken kendi bedenimde bir şehvet nabızı hissediyorum ve inliyorum, onunla savaşmaya çalışırken alnımı düşün kenarına yaslıyorum. Ama bu imkânsız. Son birkaç gündür hayatımda hiç geçirmediğim kadar sert zaman geçirdim -gençken bile- ve sikim sıcak su spreynin altında zonklayıp uzarken, sertleşip ağrırken, rahatlamak için çaresizim. Her şeyi tüketen bu ihtiyacı durdurabilecek herhangi bir şey için.

Düşünmeden shaftımı kavriyorum, elim kalın uzunluğunun etrafını sarıyor. Başka bir iniltiyi bastırmaya çalışıyorum ama bu imkânsız. Elimi aletim boyunca kaydırmaya başladığımda kendi dokunuşumun bile verdiği haz elektrikleniyor, vücuduma yayılıyor.

İncelik yok, uzatmak için çaba yok. Yumruğum bir bulanıklık içinde hareket ediyor, kendimi orgazma doğru sürüklerken dizlerim kararsız, aklımdaki tek düşünce umutsuz, ağrıyan boşalma ihtiyacı. Bir an için bile olsa rahatlamak.

Harper'ı düşünüyorum, yatakta altımda nasıl görüneceğini, o güzel yüzünü bana doğru çevirdiğini, dolgun dudaklarını ağzıma bastırdığını. Ellerimi onun ince beline, kalçalarının kıvrımına koyduğumu, kendimi onun ıslak, sıcak derinliklerine doğru kaydırığımı hissediyorum. Tekrar inledim, titriyordum. Hayatımda hiç onun kadar güzel bir kadınla birlikte olmamıştım. Her koşulda çekici olurdu, ama bu koşullar altında, ona ne kadar umutsuzca ihtiyaç duyduğumu, onun etrafında ne kadar iltihaplandığımı görmek için bir tanrıça da olabilirdi.

Kendimi daha sıkı kavriyorum, kalçalarımı sıkı kavrayışımın içine iterken elim sert shaftım boyunca uçuyor, gömdüğümün Harper olduğunu hayal etmeye çalışıyorum

İçimdeki ben, onun vücudu tohumumu karşılayacak.

Oh. Oh, desh.

Doruğa ulaştığımı hissediyorum, horozum elimde zonklarken neredeyse dengemi kaybediyorum, dalgalar halinde üzerime yıkanan inanılmaz zevkle nabız atıyor, vücudum kısa bir an için rahatlamanın mutluluğunda boğuluyor.

Ve sonra, geçer geçmez, içimdeki arzu yeniden alevleniyor. Biraz bastırılmış ama çok değil. Vücudum kendi elimle hızlı bir şekilde serbest bırakılmaktan daha fazlasını istiyor. Daha fazlasına ihtiyacım var. İçimde kabaran bir açlık gibi, kolayca ya da Harper'dan başka bir şey ya da herhangi biri tarafından tatmin edilemeyen bir açlık.

Cehennemdeyim, diye düşünüyorum acımasızca, duvara yaslanıp gözlerimi kapatıyorum.

En azından yakında her şey bitecek.

Harper

Malav duşa doğru yürürken ona ^{zar zor} bakıyorum, nefesinin altında tam olarak duyamadığım ve umursamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

Yatağa uzanmış, tavana bakıyor ve yapacak bir şeyler bulmayı diliyorum. Burada hiç kitap yok, olsa bile muhtemelen okuyamadığım bir dilde ol ur d u . Televizyon yok, sosyal medya yok, gezinecek internet yok. Ve benim için daha da zor olanı, bir ömür boyu yaptıktan sonra, yapılacak bir iş yok. Odada volta atmaktan ve Malav'a bağırmamaya çalışmaktan başka yapacak hiçbir şeyim yok.

Ya da daha kötüsü, sik onu.

Son birkaç gün işkence gibiydi. Bu eş bağıyla ilgili herhangi bir şüphem varsa bile, mistik bir gücün eşim olarak kabul ettiği bir uzaylıyla burada kapana kısılmış olmak onları paramparça etti.

Normal şartlar altında bile duygularımız daha yüksek olurdu. Ben ona bu işi çözemediği ve beni takip ederek kaderinden beni sorumlu tutacak kadar aşırı korumacı olduğu için kızgınım, o da bana bu gemiyi alıp kendimi bu duruma sokacak kadar aptal olduğum için fkeli.

Kendimden başka hiç kimseye *sessizce* aptalca olduğunu itiraf edeceğim.

Ama bunlar normal koşullar değil. Bu eş bağı etkinleştirildiğinde, her şey on bir veya ötesine çevrilir. Üstelik niversitedeyken kaldığım yurt kadar bir odadayız.

Ondan kaamıyorum. Tüm oda onun katıksız erkekliği, testosteron ve uyarılma gibi kokuyor, tatlı yağın o eşsiz kokusuyla ve ilaçlarına yardım ederek geçirdiği gecelerden yakından tanıdığım kendi teniyle karışıyor.

Ve bedenim şu anda onu daha da yakından tanımam için ısrar ediyor.

Bu dürtüyle tartışmak zor - artık onu her gün her saniye gördüğümde onu uzak tutmak zor. Onun bronz tenine ve kaslı vücuduna bakmaktan başka yapacak bir şeyim yok.

Şu anda en çok merak ettiğim yerini zar zor örten o aptal peştamal. Gerçek bir giysiden çok bir alay konusu. Etrafta hareket ettikçe, neredeyse altında ne olduğunu görmemi sağlayacak şekilde sık sık değişiyor... ama tek görebildiğim gölgeler.

Bundan daha fazlasını görmek istiyorum. Çok daha fazlasını.

Tüm varlığım ona gitmem ve kendimi onun kollarına atmam için haykırıyor. Onu.

O sinir bozucu peştamalı çıkarıp atmak, ona bir ağaç gibi tırmanmak ve aramızdaki bu bağı tamamlamak.

Bu düşünceyle içimde bir ürperti hissediyorum, vücudum ihtiyaçla titreşiyor ve gözlerimi kapatıyorum, birkaç derin nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Hiç sekse *ihtiyacım varmış* gibi, kendimi inkâr etmeye devam edersem delirecekmişim gibi hissetmemiştim. Hiç kimseyi çaresiz görünerek kendimi küçük düşürecek kadar istememişim ve yine de Malav'ın onu ne kadar çok arzuladığını bilmesine izin vermek giderek daha doğal geliyor. Sanki her şeyin doğal düzeni buymuş gibi.

O da hissediyor, biliyorum. Bunu saklamak için elinden geleni yapıyor, ama o dayanıksız örtünün altında birden fazla kez ereksiyon halini yakaladım. Bu da mesafemi korumamı daha da zorlaştırdı.

Uzun, yavaş bir nefes daha verirken, duştaki su sesinin üzerinde sesler duyduğuma yemin edebilirim. Başımı kapıya doğru çevirdiğimde onları tanıyorum. Bunlar zevkten kendinden geçmiş bir adamın boğuk sesleriydi ve içeride tam olarak ne olup bittiğini şehvetle anlıyorum. Malav kendini tatmin ediyor ve muhtemelen bunu yaparken beni düşünüyor.

Elimde olmadan dinliyorum. Sesler boğuk, kısıtlı ve sessiz olmaya çalıştığını fark ediyorum.

Bu düşünceyle içimi bir tahrik seli kaplıyor. Birden ıslandım, tüm vücudum duшта sikini okşadığı, kendini serbest bırakmaya çalışırken bana olan ihtiyacının sesini bastırmaya çalıştığı, bunun için çok çaresiz olduğu için sessiz kalamadığı görüntüsüyle arzuyla zonkluyor.

Siktir, bu çok seksi.

Bundan daha fazlası. Heyecan verici ve sarhoş edici ve bir elimi aşağı kaydırıp kendime de dokunmamak için ellerimi yumruk yapmak zorunda kalıyorum. Diğer odadan onun boğuk iniltilerini dinlerken kendimi orgazma ulaştırma fikri içime bir ürperti gönderiyor.

ve gözlerimi kapatıyorum, dürtüye karşı koymaya çalışırken ağzım kuruyor. Duvara sertçe yaslanmasının yumuşak gümbürtüsünü duyduğumda daha da yoğunlaşıyor, ondan gelen bir ses sadece geldiği anlamına gelebilir. Sonra tek gürültü duştan gelen suyun yumuşak tıkırtısı oluyor.

Birkaç dakika sonra kapının sesini duyuyorum ve Malav tam dışarı çıkarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Şok oldum ve dehşete düştüm, tamamen çıplaktı, görünüşe göre bir havlu ya da sadece o ucube peştemalden bile vazgeçmişti.

Dahası, birkaç dakika önce boşaldığını açıkça duymuş olmama rağmen taş gibi sertti.

Eğer tekrar bu kadar hızlı sertleşebiliyorsa, onunla seks yapmanın nasıl bir şey olacağını hayal edebiliyor musunuz?

Oh, hayır. Oh, Tanrım.

Şehvetin içimde kabardığını hissediyorum, vücudum hem onun tamamen çıplak görüntüsüne hem de bu son düşünceye anında tepki verirken şiddetli arzu kırılma noktasına kadar yükseliyor. Yataktan fırlıyorum, duygularım içimde çılgınca dönüyor ve kapıya doğru koşarken panik gibi bir şeye dönüşüyor. Kendimi kapıya atıp yumruklarım ile vurmaya başladım.

"Çıkarın beni buradan!" Yapay zekaya bağıyorum. "Lanet olsun, gemide hiçbir sorun yok! Çıkarın beni!"

İşe yaramayacağını bildiğim halde tekrar tekrar bağıyorum. Yapay zeka sadece gemiye yönelik bir tehdit olduğunu düşündüğü şey için protokollerini takip ediyor ve benim patlamamın olası tek etkisi huysuz yapay zeka birimini kızdırmak olabilir.

Ama durmuyorum. Duramıyorum. Vahşi bir panik içimde uğulduyor, bu odada kilitli kaldığımızdan beri derinlere ittiğim tüm bastırılmış duygular hareketlerimi körüklüyor.

Sonra belimde sert, sağlam eller hissediyorum, beni geri ve kapıdan uzağa çekiyorlar.

Malav.

Ona doğru geriye doğru düşüyorum ve aniden, acı verici bir şekilde hala çıplak olduğu gerçeğinin farkına varıyorum. Kolları beni sararken sert aletin kırıma bastırdığını hissedebiliyorum ve ardından gelen arzu seli başımı döndürüyor.

Kahretsin, beni almasını istiyorum. Onu içimde istiyorum, mümkün olan her şekilde.

Buna daha fazla dayanamayacağım.

Kollarında dönüyorum ve o koyu yeşil gözlere tek bir bakışla nefesim bedenimi hızla terk ediyor, yerini sıcak, sıvı bir ihtiyaç alıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen!" Malav bana bağıyor. "Tek bildiğimiz, yapay zekada bir alarmı tetikleyebilir ve işleri daha da kötüleştirebilirsin!"

"İşler nasıl daha kötüye gidebilir ki?" Karşılık veriyorum, bakışlarım öfkeyle onunkilere sabitleniyor. *Öfke, evet, bu daha iyi. Başa çıkabileceğim bir öfke.* Bu delice arzudan daha iyi. "Çünkü görünüşe göre, nasıl olsa Allah'ın unuttuğu bir gezegende öleceğiz, o zaman şimdi ne yaptığının ne önemi var?"

Ben daha tek kelime edemediğim dudakları dudaklarıma çarpıyor, beni kendine doğru çekerken kolları etrafımda sıkılaşıyor. Dili ağzıma dalmadan önce alt dudağımın üzerinden kayıyor, ağzım bu saldırı altında çaresizce açık kalırken benimkine dolanıyor.

Kollarım hiç düşünmeden boynuna dolanıyor, onu öperken dudaklarım da onunla birlikte hareket ediyor ve kaybolduğumu anlıyorum.

Bunu durdurmanın bir yolu yok. Bununla savaşmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Buna en az onun kadar ihtiyacım var.

Dalgalanan kasları tenime baskı yapıyor, sert aleti karnıma çarpıyor, kokusu ve sıcaklığı beni sarıyor...

Ve ona teslim oluyorum.

Onu hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum, diye düşünüyorum. *Madem öleceğim, neden kendime istediğimi vermeyeyim?*

Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor, yatağa taşıyor ve üzerine yatırıyor. Muhteşem çıplak vücuduna şöyle bir bakıyorum, içime çekiyorum. Geniş omuzları ve dalgalanan kolları, sert bir göğsü ve yontulmuş karın kasları, kaslı kalçaları ve uylukları var. Ve bunların arasında, şimdiye kadar gördüklerimin hepsinden daha büyük, dik ve bana olan arzusuyla zonklayan bir horoz. *Ben.*

Yatağa tırmanıyor, beni tekrar öperken bir anlığına vücudunun altına hapsediyor ve ben de onu içime çekerek üzerimdeki ağırlığının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Ve sonra vücudumda aşağı doğru hareket etmeye başlıyor, boğazımı öperken elleri kollarımın üzerinde geziniyor. Yumuşak dudaklarının tenimde yarattığı his beni ürpertiyor.

Üstümü bir arada tutan düğümü çekiştirmeden önce köprücük kemiklerimin arasındaki küçük çukuru öpüyor, ustalıkla çözüyor ve çıplak kalana kadar kumaşı açıyor, göğüslerim bakışlarına maruz kaldıkça meme uçlarım serin havada sertleşiyor.

Onları görünce Malav yumuşak, vahşi bir sesle nefes alıyor. Önce bir göğsümü, sonra diğerini öpüyor, dili beni ürperten ve inleyen bir hareketle tenimin üzerinde geziniyor ve kollarını tutmak için uzandığımda sırtım kavisleniyor. İhtiyaç karnımda sıcak ve talepkâr bir şekilde kıvrılıyor ve daha fazlası için çaresizce onun altında kıvranıyorum. Dudakları karnımda geziniyor, aşağı doğru inerken elleri belimde.

Onun da acı çektiğini, en az benim kadar rahatlamaya ihtiyacı olduğunu biliyorum. Yine de bana yavaşça, nazikçe dokunuyor, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmişiz gibi. Bana öyle geliyor ki, belki de sahip olduğumuz tek zaman bu ve o bunu sonsuza kadar sürdürmek istiyor.

Bunu hatırlamak istiyor. Ben de öyle.

Çünkü daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyeceğini biliyorum.

Uzun, dökümlü pantolonumu çıkarıp bir kenara fırlatırken nefes nefese kalıyorum, elleri kalçalarımı yumuşatıyor ve sonra iç uyluklarımdan yukarı çıkıyor, bacaklarımı ayırıyor, böylece ağzını kalça kemiklerimin arasına sokabiliyor ve sonra daha da alçalıyor.

Ne yapacağını biliyorum.

Vücudum bunun için hazırlandı, neredeyse beklentiyle titreşiyor.

Ama hiçbir şey beni bacaklarımdan arasındaki ağzının hissine hazırlayamazdı.

Dudakları dolgun ve yumuşak, dili ılık, uzun, yavaş bir yalamayla üzerimde kayıyor ve beni ilk kez tadarken nefes nefese bırakıp titretiyor.

Dudaklarından dökülen inilti beni tamamen çözüyor. Başımı geriye atıyorum, kalçalarım onun altında kıvrılıyor, onları sıkıca kavıyor, beni tekrar o uzun, yavaş vuruşlarla yalıyor, sonunda dilini klitorisimin üzerinde gezdiriyor, vücudumdaki tüm arzu tek bir nabız gibi atan, ağrıyan noktada yoğunlaşmış gibi görünüyor.

Bir an için bayılacağımı sandım.

Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Eğer öyle olsaydı, kim başka bir şey yapabilirdi ki?

Dilini klitorisimin üzerinde gezdirirken, fiske vurup daireler çizerken, yavaş vuruşlara geri dönmeden önce inleyip altında kıvrınmama yetecek kadar uzun bir süre boyunca vücudum ateşle dolup taşıyor. Sonra yavaşça ağzına alıyor, dili hâlâ zonklayan yerimin etrafında dönüyor, ta ki dikişlerimden ayrılabilceğimi düşünene kadar.

Parmakları bacaklarımın arasında oynaşıyor, tam olarak ne kadar ıslak olduğumu, onu ne kadar istediğimi öğrenirken beni okşuyor ve önce bir, sonra iki parmağını kanalıma kaydırırken tekrar inliyor, bana onu içimde hissetmenin nasıl bir şey olacağının ilk tadını veriyor.

Karnımdaki zevk düğümü çözülüyor ve parmaklarını daha hızlı hareket ettirip içimde var olduğunu hiç bilmediğim bir noktaya bastırırken vücudumdaki her kas titremeye başlıyor. Parmaklarını iç duvarlarıma sürüyor ve büküyor, bir yandan da yenilenmiş bir güçle klitorisimi yalıyor ve emiyor.

Beni uçurumun kenarına getirdiğini biliyor olmalı. Parçalanmanın eşiğinde.

Bu sınırı aşmaktan korkuyorum, bunun yoğunluğundan korkuyorum ama bunu durdurmak mümkün değil.

Aldığım zevkin onu çılgına çevirdiğini bilmek, beni hissetmek ve tatmak onu bu kadar tahrik ediyor mu? Evrendeki en güçlü afrodisyak gibi. Parmaklarının ve dilinin verdiği hislerle birleşince... hepsi çok fazla.

Sırtım o kadar derine iniyor ki neredeyse omurgamın kırılacağından korkuyorum, orgazm beni sersemleten ve yatakta titreten bir güçle üzerimden geçerken kalçalarım onun ağzına çarpıyor, tüm vücudum onunla birlikte titriyor.

Ve Malav durmuyor.

Zevkin son ürpertileri içimden geçene kadar sıcak, hassas etime saldırmaya devam ediyor.

Sonra yüzünde memnun bir gülümsemeyle bana bakıyor ve alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. Tekrar vücuduma doğru ilerleyip beni öpmek için başını eğdiğinde zar zor nefes alabiliyorum. Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor, sıcak ve nemli.

Benim tadıma bakıyor.

Benim için sorun değil. Hatta *hoşuma* gidiyor. Sert doruk noktama rağmen arzu hâlâ içimde çılgınca titreşiyor. Vücudum daha fazlasını arzuluyor, içimdeki sert itişini arzuluyor ve dilindeki uyarılmışlığımın tadı beni daha da alevlendiriyor.

Aramıza uzanıyorum, parmaklarım karnıma baskı yapan sikinin sert uzunluğuna sürünüyor ve bu hisle içinden bir ürperti geçtiğini hissediyorum. Elimi onun etrafına sarıyorum, shaftının yumruğumda zonkladığını hissediyorum, kalçalarının çaresizce yukarı doğru sallandığını hissediyorum, dudaklarıma karşı inlerken elime doğru itiyor.

"İhtiyacım var..."

Ağzıma karşı homurdanıyor, elimi yukarı doğru kaydırıp ucuna ulaşana kadar uzunluğunu okşarken cümlesini bitiremiyor. Kendi uyarılmasıyla kayganlaşıyor ve başparmağımı üzerine sürterek elimde olmasının verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

"Ağzını istiyorum," diye soluk soluğa kendini bir kez daha elime doğru itiyor. "Ama şimdi senin içinde olmam gerek. Yapamam..."

Onun bu itirafı karşısında, beni sahiplenmek için bir an bile bekleyemeyeceği fikri karşısında, ağzımın onun siki etrafındaki zevki için bile olsa, arzularım sel gibi akıyor.

"Daha sonra," diye inlemeyi başarıyor ve elimi itip yerine kendi elini koymadan önce daha sonra olmasını ummak için bir saniyem var, sırlıslık olmuştur, ağrıyan göbeğime bastırmak için aşağı uzanıyor.

İçime doğru kayıyor, sadece bir inç ve onun büyüklüğü beni bir an için bunaltıyor. Bir an için kendini sabit tutuyor, alışmama izin veriyor ve yüz ifadesinden bunun için ne kadar çaba sarf ettiğini görebiliyorum. Yakışıklı, yontulmuş yüzü arzuyla gerilmiş, kendini sabit tutarken dişleri sıkılmış. Kalçalarımın altında kıpırdadığını hissettiğinde, kendine bir santim daha izin veriyor, yavaş yavaş içeri kayarken dudaklarından bir inilti dökülüyor, onu yavaşça sararken her hareketle nefes nefese kalıyor.

Sonunda içimde kılıfına girdi, leğen kemiği benimkiyle aynı hizada bastırdı. Etrafında kenetlendiğimi hissedebiliyorum, vücudum içimdeki sikişin verdiği zevk için çaresiz. Yüzü zevkten çalkalanıyor, nihayet mutlulukla hareket etmeye başladığında bakışları neredeyse harikulade bir ifadeyle benimkine sabitleniyor.

Ben bakire değilim. Ama seksin böyle bir şey olduğunu hiç bilmiyordum. Bu sadece seks değil.

Bu sikişmek değil.

Sevişmek değil.

Vücudumun içindeki sert uzunluğunun her vuruşunda, beni sahiplendiğini hissedebiliyorum, bacaklarımı kalçalarının etrafına sararken ve sırtımı eğerken, her vuruşunu kendi hareketimle karşılarken vücutlarımızın birbirine karıştığını hissedebiliyorum. Kollarımı boynuna doluyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve teninin benimkine karşı hissinin tadını çıkarıyorum, pürüzsüz ve terimizle kaygan. O tekrar tekrar inerken tenimizin kokusu birbirine karışıyor,

Yavaş ve ölçülü vuruşlarla içime girerken adım dudaklarından dökülüyor.

Tanrım, buna
ihtiyacım vardı.
Ona ihtiyacım
vardı.

Hiç tanımadığım bir adamı sevemem, sanırım. Ama ona karşı hissettiklerimi inkar edemem. Sanki bir mıknaş beni ona çekiyor, sanki tüm hayatım beni bu ana, bu yatağa, bu adamla birlikte getiriyor.

Bu *uzaylı*.

Onu daha sert öpüyorum, bana tekrar boşalmanın eşiğinde olduğumu söyleyen ilk zevk şoklarını hissediyorum, hızını artırırken vücudum onu tamamen kabul ediyor, kendi doruk noktasına ulaşırken içime daha sert ve daha sert giriyor.

"Harper," diye inliyor. Beni açlıkla öpüyor, etrafında sıkılaştığımda inliyor. Kalçalarındaki kaslar titrerken sırtımı ona yaslayıp kendimi ona doğru çekiyorum, boşalma ihtiyacı aniden bastırıyor.

"Boşalacağım," diye homurdanıyor, dudakları hâlâ benimkilere değiyor. Tekrar tekrar, daha sert ve daha sert ittiğini hissettiğimde parmaklarım omuzlarına gömülüyor, sonunda tüm vücudu benimkine karşı katılaşıyor, içimde zonkladığını hissediyorum, sıcak ve inanılmaz derecede sert. Neredeyse acı dolu bir ses çıkartıyor, tüm vücudu bunun gücüyle titriyor.

Onun içime girme hissi kendi doruk noktamı tetikliyor ve bana çarptığında çığlık atıyorum, bunun tarif edilemez zevki dalgalar halinde üzerime yıkılıyor.

Tek yapabildiğim ona tutunmak, altında kıvranırken tırnaklarım omuzlarını çiziyor ve son ürperti de içimden geçtiğinde kıpırdayamıyorum.

Düşünemiyorum.

O benden uzaklaşırken burada yatmaktan, nefes nefese kalmaktan ve az önce olanları anlamlandırmaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Malav

SONRASINDA, Harper'ın yanına uzandım ve bakışlarımı ayıramadan ona baktım.

Desh, hiç bu kadar güzel bir kadın görmemiştim. O ilk, güçlü şehvet dalgası sönmüş olsa bile, hala onun şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem yaratık olduğunu düşünüyorum.

Bakışlarımın çıplak vücudunda gezinmesine izin verdim, artık biraz sakinleştiğime göre, kıvrımlarını ve vadilerini, göğüslerinin kabarıklığını ve kalçalarının şeklini, belinin eğimini ve karnının düzlüğünü takdir edebiliyorum.

Yatakta birbirimizden sadece birkaç santim uzaktayız ve birden onu kollarıma almak, vücudunu bedenimde hissetmek istiyorum - şehvetten değil, ona sarılmanın basit arzusundan. Ona uzanıyorum, şikayet etmesini, benimle kavga etmesini bekliyorum, ama az önce yaptığımız şeyle ilgili bir şey onu bana karşı yumuşattı. Onu kollarıma çekmeme izin veriyor, elimi sırtının alt kısmına doğru kaydırıp parmak uçlarımla omurgasının uzunluğunu izlerken vücudu benimkine doğru kıvrılıyor.

Bana bakıyor ve gözlerindeki gerginliği görebiliyorum. Bana nedenini söylemesine gerek yok. Artık onun duygularıyla yakından ilgileniyorum ve bunun korktuğu bağ olduğunu biliyorum.

Doğruyu söylemek gerekirse, ben de korkuyorum.

Tüm hayatımı tek bir şeye hizmet ederek geçirdim-Kalix'e ve üzerindeki insanlara. Hiçbir şeyin, kendi hayatımın bile bu görevden daha değerli olmadığını bilerek, tek bir kararlılıkla onlar için savaştım.

Bu kadınla çiftleşmek bunu değiştirecek mi? Kalix için, adamlarım için, kendi dünyamdaki insanlar için kendi hayatımı verirdim ama onunkini verir miydim? Birini her zaman ilk ve en büyük görevim olan insanlardan daha çok seversem ne yaparım?

Şu anda bir önemi yok, diye düşünüyorum acımasızca. Yakında bir şeyler değişmezse, gemi Damia'ya indiğinde burada, bu yatakta onunla birlikte öleceğim.

Ölmek için bir yol olarak, kesinlikle daha kötüsünü düşünebilirim.

Elimi belinin kıvrımında gezdirip hafifçe sıkıyorum ve bana karşı kıpırdadığını, küçük bir iç geçirdiğini hissediyorum.

"Neden beni gemiye kadar takip ettin?" diye soruyor aniden, başını kaldırıp o yeşil ve altın benekli gözleriyle bana bakıyor.

Duraksadım.

Kırılmalı bana kolay gelmiyor. Ama burada onunla sessizliğin içinde uzanırken, birden ona karşı dürüst olmak istedim. Nasıl hissettiğimi bilmesini istiyorum.

"Benim İrisa'm olduğunu bilmeden önce bile sana bağlanmaya başlamıştım," diyorum usulca. "Seni giderken gördüm ve sana bir şey olmasını istemedim. Sanırım eş bağı beni yönlendiriyor olabilirdi ama bunu henüz bilmiyordum. Sadece güvende olduğundan emin olmak istedim." Ona bakıyorum, yumuşak, çıplak bedeninin bana yaslandığını hissettiğimde gözlerime sıcaklık doluyor. "Neden tüm kavgalarımıza geldin?"

Dilinin ucu alt dudacağının üzerinde geziniyor ve bakışları bir an için düştükten sonra tekrar benimkiyle buluşmak üzere yükseliyor.

"Seni izlemeye geldim," diye itiraf ediyor, sesi fısıltı gibi. "Ben de senin için endişelendim. O ilk geceden sonra..."

Benim için endişelendiğini itiraf etmesi içime bir sıcaklık yayıyor ama yaramı ve beni rahatsız eden zayıflığımı hatırlatınca midem bulanıyor. Bu durumdan kurtulsak da kurtulmasak da er ya da geç beni öldürecek olan zehri.

Bir eşe sahip olmaya layık mıyım? Birden düşünüyorum, midem altüst olurken çenem geriliyor. Eş bağı türümüzü ilerletmek, yavrular üretmek içindir. Ben buna layık mıyım?

Bundan da öte, Harper'ın tedavime yardım ettiği yaranın ardındaki gerçeği bilseydi ne düşüneceğini merak ediyorum. Bir zamanlar savaşta yaralandığımı, damarlarımdan sızan zehrin eninde sonunda beni öldüreceğini bilseydi ne düşünürdü? Zehrin tedavi edilmediği her geçen gün daha az savaşçı olduğumu mu?

Beni hala ister miydi? Bana hala gözlerinde aynı arzuyla bakar mıydı?

Bunun cevabını bilmiyorum. Ama bildiğim şey, gitmesine izin veremeyeceğim. Şimdi değil, ve eğer bundan sağ çıkarsak, asla değil.

En başta gemiyi çaldığı için ona karşı o tanıdık öfke patlamasını hissediyorum, ama daha önce sahip olduğum öfkeye tam olarak erişemiyorum. Şu anda her şeyden çok *nedenini* bilmek istiyorum. Bu yüzden en basit yolu seçmeye karar verdim.

ve ona sor. Birbirimizi tanımak için mükemmel bir zaman varsa o da şimdi, gidecek başka bir yerimiz ve yapacak başka bir şeyimiz yokken yatakta çıplak ve doygun bir şekilde uzanmak olmalıydı.

"Terra'ya dönmek için neden bu kadar çaresizsin?" Ona aşağıya bakabilmek için bir santim geri çekilerek soruyorum. "Senin 'Dünya'n. Halkın sana ihanet etti, Orkun'un seni almasına izin verdiklerinde seni uzaylı istilacılara sattılar. Diğer kadınlar geri dönmek istemiyor. Senin için bu kadar farklı olan ne?"

Yüzü sertleşiyor, çenesi katılaşıyor. Burun delikleri öfkeyle alevleniyor ve dişlerini sıkarak başka tarafa bakıyor.

"Diğer kadınlar geri dönmek istemeyebilir ama ben öyle biri değilim." Çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırarak bana bakıyor. "Biri sana ihanet ettiğinde, öylece yuvarlanıp kabullenmezsin. Geri döner ve savaşırın." Omuz silkiyor. "Elbette, eve, Dünya'ya dönmek daha kolay olurdu.

-Ama o zaman kendime karşı dürüst olmazdım. Ben böyle biri değilim." Gözleri benimkilere bakarken çelik gibi, çok iyi bildiğim o inatçılıkla parlıyor. "Ben bir savaşçıyım. Her zaman öyleydim."

Ona bakarken içimi hayranlık dolduruyor, bu güzel, vahşi kadının eşim olduğu gerçeğini özümserken göğsümde sıcaklık artıyor. Geçmişinde onu bu hale getirecek ne oldu bilmiyorum ve içimdeki korumacılık dalgası bunu yapanı, ona zarar vereni bulup öldürmek istiyor.

Ama kararlılığı inanılmaz. Takdire şayan.

Her ne kadar sinir bozucu olsa da, inatçılığı beni çıldırtsa da, başka türlüünü istemeyeceğimi şaşkınlıkla fark ediyorum. En kötü günlerimde benimle başa baş mücadele edebilecek ve benim için savaşacak bir eşe ihtiyacım var. Gerekirse *bizim* için. Ve ben de tam olarak bunu buldum.

Şimdi onun da bunu istediğini ummak zorundayım. Az önce birlikte paylaştığımız şey sadece onun şehvetini yatıştırması değil, aramızdaki bağı kabul etmesiydi. Korkularına ve inatçılığına rağmen bir şekilde bana aşık olacak.

Ve bu gerçekleşmeden önce ölmeyelim.

Bu fikir, birlikte çok az zamanımız kalmış olabileceği düşüncesi, içimde bir aciliyet hissi uyandırıyor. Sırt üstü dönüyorum, onu üstüme çekiyorum ve usulca nefes alıyor, ellerini hafifçe göğsüme dayayıp bana bakarken gözleri parlıyor ve ışıltıyor.

"Şimdiden mi?" Kaşlarını kaldırıyor, kalçalarını hafifçe bana doğru oynatıyor, böylece bacaklarının arasındaki yumuşaklık sikime sürtünüyor. Çıplak bedenine sarıldığım için yarı sertleşmiş durumdayım, çaresizlikten ya da ağrıyan bir ihtiyaçtan yoksun, sadece başka bir varlığa dokunmanın verdiği zevkten kaynaklanan hoş bir uyarılma.

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece kalçalarımı yukarı doğru sallıyorum, böylece şişen uzunluğumun ona karşı baskısını hissedebiliyor. Sırıttıyor, kendini bana doğru sürtüyor, uyarılmayla kayganlaşan göbeğinin bana sürtünme hissinden soluğum kesildiğinde gülümsemesi genişliyor.

"Seni duşta duydum." Sesi alçak ve bana bakarken dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Boşaldığını duydum ve dışarı çıkar çıkmaz sertleştin. Gerçekten bu kadar çabuk mu iyileşiyorsun?"

"Sadece eşim için," diyorum ona, kalçalarını kavrayarak onu kendime doğru daha sıkı çekiyorum. O kayarken sikimin ucu klitorisine sürtünüyor ve nefesi kesiliyor, hareketi tekrarlarlarken gözleri bir anlığına kapanıyor. "Beni dinliyor muydun, hmm?"

"Evet," diye fısıldıyor, kalçalarını sallamaya başlarken gözleri hala kapalı, klitorisini sikimin kaygan ucuna tekrar tekrar sürerken dişlerini dudağına gömüyor ve kalçalarındaki gerginliği hissedebiliyorum. Onu hayretle izliyorum, bu şekilde onu orgazma ulaştıracağımı fark ediyorum.

Aletim artık çelik gibi sert, bacaklarının arasında kaskatı ve onu kaldırıp içine sokmak çok kolay olacak. Hoş uyarılma tekrar muhtaç bir acıya dönüştü, vücudum onun beni sardığını hissetme arzusuyla titreşiyor, ama önce onun geldiğini görmek istiyorum.

Ona zevk vermenin yolları birden sonsuz gibi görünmeye başladı ve ben hepsini keşfetmek istiyorum.

"Hoşuna gitti mi?" Mırıldanıyorum, bana karşı ritmik sallanışına paralel olarak kalçalarımı hafifçe hareket ettiriyorum. Bacaklarının arasında ileri geri kayan sikimin hissi işkence gibi, beni hayatımda hiç olmadığım kadar sertleştirecek kadar zevkli, kendini bana doğru iterken kalçalarının arasında zonkluyor ama boşalacak kadar değil. Bu şimdiye kadar yaşadığım en tatlı işkence, klitorisi kalçalarının her itişinde hassas uca sürtünüyor ve sertçe yutkunuyorum.

"Evet," diye tekrar fısıldar, sesi düzensizdir. "Oh, lanet olsun, evet..."

"Beni dinlerken kendine dokundun mu?" Benim de sesim kısılmıştı ve kalçalarının arasına uzanarak onu açık tuttum, böylece görebiliyordum

Daha hızlı hareket ettikçe, şimdi serbest bırakılması için umutsuzca kendini bana sürüyor. Beni bu şekilde zevkini kovalamak için kullanması, şimdiye kadar gördüğüm en tahrik edici şeylerden biri, beni ihtiyaçtan nefessiz bırakmaya yetiyor.

"Hayır," diye pantolonunu indiriyor, kalçaları düzensiz bir şekilde hareket ederken parmakları göğsümdeki kaslara gömülüyor.

"İstedin mi?" Sesim kısık bir hırıltıya dönüştü. "Dürüst ol, yoksa dururum." "Tanrım, durma," diye yalvarıyor. "Evet! İstedim. İstedim..."

"Benim kendimi tatmin etmemi dinlerken kendini boşaltmak mı istedin? Ne düşünüyordun?"

"Seni düşünüyordum... beni sikmeni... aman Tanrım!"

Neredeyse son kelimeyi haykırıyor, sırtı aniden kamburlaşıyor, vücudu bana karşı sarsılırken başı geriye düşüyor, yumuşak, ıslak seksi aniden zonklayan sikime sürtünüyor, bana karşı çılgınca sallanırken orgazm onu eziyor.

Hayatımda hiç bu kadar inanılmaz bir şey görmemiştim. Bu muhteşem kadın boşalırken üzerimde titriyor, sadece benim sikimden aldığı zevk onu ele geçiriyor. Bir hırıltıyla, yavaşça hareket etmeyi bıraktığında belini kavıyorum, onu sırt üstü çevirip içime sokmak niyetindeyim ama başını sallıyor.

Bir saniye ona baktım, anlayamıyordum.

Bir sorun mu var? Onu bir şekilde incittim mi?

Parmaklarım belindeki tutuşunu gevşetiyor ama gerçek bir paniğe kapılmadan önce beni öpmek için öne eğiliyor. Dudakları aç ve yumuşak; geri çekildiğinde gözleri muzipçe parlıyor. Bana karşı yumuşakça çırpındığını hissedebiliyorum, orgazmının artçı şokları hala onu seğirtiyor ve titretiyor. Dudakları bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıyor ve sonra vücudumda aşağı doğru ilerlemeye başlıyor.

Ne planladığını anladığımda inliyorum, damarlarıma sıcaklık doluyor.

Hayatımda bana bunu yapan tek bir kadın oldu, bir uzay üssünde para verdiğim bir eskorttu ve bunu sadece param kadar coşkuyla yaptı - ki bu da çok fazla bir şey değildi. Öte yandan Harper göğsümü öperken yüzünde bir gülümsemeyle bana bakıyor, dili meme ucumun üzerinde geziniyor ve beni titretiyor ve ağzı karnımdan aşağı, karnımın dalgalanan genişliği üzerinde, sikime ulaşana kadar ilerliyor.

Sert uzunluğuma dokunduğunda titriyorum. Elini şaftımın etrafına sarıyor, başparmağı kaygan, şişmiş ucun üzerinde fırçalıyor ve ben

Çaresizce inliyorum, daha fazlası için çaresizim - yapmak üzere olduğunu bildiğim şey için.

"Ağzımı istediğini söylemiştin," diye mırıldanıyor, dudakları sikime o kadar yakın ki sıcak nefesini hissedebiliyorum. "İstedğin bu mu?" "Evet," diye yalvarıyorum, kalçalarım kendi isteğiyle yukarı doğru sarsılıyor. ucu dudaklarına değiyor. Ellerim yorganı yumrukluyor. "Tanrım, evet, istiyorum."

"Güzel." Gülümsemesi boğucu ve tatmin edici. Sonra, ben hayranlıkla izlerken, dili aşırı hassas ucumu çevrelemek için dışarı fırlıyor. Dudaklarını yalıyor ve bana gülümsüyor. "Tadını beğendim," diye fısıldıyor.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum. Senden daha iyisini hiç tatmadım," diye inliyorum. Sonra nasıl konuşacağımı unutuyorum, çünkü dudakları sikimin üzerinde kayıyor, beni ağzına çekerken santim santim içine alıyor. Elleri aşağı doğru kayıyor ve sikimi alabildiği kadar alıyor. Biraz boğulana kadar hassas başın boğazının arkasına çarptığını hissediyorum, elini bükerken kasları beni anlık olarak sıkıyor.

Yıldızları görüyorum.

Böyle mi hissettirmesi gerekiyor?

Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Burada uzanmaktan başka bir şey yapamıyorum, o aşağı yukarı kayarken vücudum onun dokunuşu altında çaresizce kıvranıyor, dudakları etrafımda sıkıca bastırırken eli shaftımın etrafında dönüyor, dili ucu etrafında dönüyor ve aşağıya doğru yalıyor, hepsi beni zevkten çıldırtmak için birlikte çalışıyor.

Sonra serbest eli bacaklarımın arasına kayıyor, hafifçe taşaklarımı avuçluyor, parmakları daha hızlı hareket ederken okşuyor ve ağzına mı yoksa içine mi boşalmak istediğime karar vermek için bir saniyem var.

Onu tekrar sahiplenmek, onunla çiftleşmek istiyorum ama ona durmasını söyleyemiyorum. Bu çok iyi, boşalma ihtiyacı çok büyük ve dünyayı sarsan bir orgazm gibi hissettiren şeyin eşiğindeyim. Birdenbire, umutsuzca bundan boşalmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum ve beni tekrar boğazına kadar aldığını, dudaklarının, elinin ve dilinin daha hızlı hareket ettiğini hissettiğimde başımı geriye atıyorum. Kör edici zevke karşı savaşmak Göz kapaklarım düşüyor, tekrar aşağı bakıyorum.

Krax, o çok güzel. Neredeyse katlanabileceğimden daha fazla. Bu nefes kesici kadının sikimi yaladığını görmek beni uçurumun kenarına doğru savuruyor.

Ve sonra beni vuruyor. Bacaklarım açıldıkça zevk dalgaları içimde çağlıyor ve o devam ederken ağzına doğru itme dürtüsüyle savaşıyorum. Durmasını, geri çekilmesini bekliyorum ama yapmıyor. O devam ediyor

Ben dalgalar halinde boşalıırken, dudakları etrafımda sıkılaşıırken bir eli kalçamda kendini sabitliyor ve sarsılarak yutkunduğunu hissediyorum.

Tohumumu alıyor. İçiyor.

Bu farkındalık, içimden bir zevk titremesi daha geçirmeye yetiyor, sikim onun ağzında zonkluyor.

Hava almak için ayağa kalkıyor, dudakları çabalamaktan kıpkırmızı olmuş ve kalçamı usulca okşarken bana gülümsüyor.

"İyi miydi?" diye soruyor, sesi boğuk.

İyi mi?

Ona göz kırpıyorum, ne kadar "iyi" hissettirdiğini tam olarak nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Bu kelime yeterli olmaya yakın bile görünmüyor.

Ve sonra, tam söyleyecek bir şey düşünürken, tüm oda karanlığa gömüldü.

Harper

Işıklar sönmeden ve tekrar havada süzölmeye başlamadan önce gördüğüm son şey MALAV'ın bitkin, tükenmiş, tatmin olmuş yüzü oluyor. Ama bu kez tepkim korku değil, umut. Bu tıpkı geminin Wauru'dan kalkışından hemen sonra olanlarla aynı. Eğer Malav'ın yapay zeka hakkındaki tahmini doğruysa, bu onun tekrar hata verdiği ya da sıfırlandığı anlamına gelir. Ve bu da bir şansımız olduğu anlamına gelir.

Küçük bir şey ama bulabildiğim her umut kırıntısını alacağım. Özellikle de Şimdi.

"Malav?" Karanlığa göz kırparak fısıldıyorum.

"Ben buradayım." Sesi alçak ve sessizdi ve elinin benimkine karşı. Bu sefer ben alıyorum, ışıkların tekrar yanmasını beklerken parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum.

Bunu yaptıklarında, geminin sert zemini yerine yumuşak yatağa geri düşmek beni rahatlatıyor. İkimiz de hızla doğruluyoruz ve ben tavana doğru bakıyorum.

"Affedersiniz," diye sesleniyorum tereddütle. Havayla konuşmak ve onun cevap vermesini ummak tuhaf hissettiriyor. "Gideceğimiz yer neresi?"

Bir duraklama, tam bir sessizlik oluyor ve sonra yeni bir ses duyuyorum. Bu seferki erkek sesi, tıpkı bir önceki gibi ve kızgın.

"Davetsiz Misafir tespit edildi!" Bu strident ses Bares aracılığıyla ve Gemi. "Davetsiz misafir tespit edildi!"

Malav bana bakıyor, gözlerimiz aynı anda büyüyor. "İzinsiz giren protokolü başlatılıyor!"

"Oh, *krax*," diye tükürür Malav. "Giyin, Harper! Acele et!"

Yataktan sıçrayıp giysilerimi alırken kapının açılma sesini duyuyorum, seçtiğim kıvrımlı bluzu kendi etrafımda sararken ve titreyen parmaklarımla düğüm atarken lanet okuyorum. Malav'ın yapacak daha az işi var - peştamalı rekor bir sürede bağlıyor ve ben de ona bakmaktan kendimi alamıyorum, çünkü o, çatışmamız sırasında topladığı bir paket erzağı alıp omzunun üzerinden atıyor.

"Hadi gidelim!" Çenesini sertçe sallıyor ve ikimiz de kapıya doğru koşuyoruz, kalbim her adımda çarpıyor. Kilitlenmesinden korkuyorum

ama ikimiz de koridora yuvarlanarak geçmeyi başardık-

Sadece yanımızdan geçen bir lazer ışınının kıl payı kaçırmak için.

"Davetsiz misafirler tespit edildi," diye tekrar seslendi yapay zeka, sesi artık daha yüksekti. "Saldırı sekansı başlatılıyor."

Malav yüksek sesle küfrediyor ve yapay zeka bir öncekinde olduğu gibi onu azarlamıyor. Bu seferki küfürlü konuşmayı düzenlemekle ilgilenmiyor gibi görünüyor.

Sadece bizi öldürmekle ilgileniyor.

Solumdan gelen yüksek bir vınlama sesi dikkatimi çekiyor ve başımı hızla çevirdiğimde dönen tekerlekleri olan küçük bir robotun bize doğru fırladığını, göğsünden lazerler fışkırdığını görüyorum.

Malav önüme atlıyor ve kısa kılıcıyla ışınları savuşturuyor. Bana bakıyor, yeşil gözleri neredeyse siyah olana kadar kararıyor. "Kaç!" diye bağırıyor. "Hemen arkanda olacağım!"

"Seni bırakmayacağım!" Ona sertçe söylüyorum, ancak ne kadar az yardımcı olduğum düşünüldüğünde bunun pek önemi yok gibi görünüyor. Daha fazla lazer ateşi için endişeyle etrafıma bakarak koridordan geri dönüyorum ve koridorun sonuna doğru bir dolap görüyorum.

Malav robota doğru ilerlerken, kilidin açılması için dua ederek ona doğru koşuyorum. Kolayca açılıyor, içim rahatlıyor -bu gemide doğru giden tek şey- ve içinden bir blaster kapıyorum.

Bunu nasıl kullanacağıma dair en ufak bir fikrim bile yok. Hiç silah kullanmadım ve *kesinlikle* uzay silahı kullanmadım.

Star Wars'u hiç izlemedim bile.

Ancak Malav geri çekilirken koridordan iki robot daha geliyor, yapay zeka davetsiz misafirler ve protokolle ilgili öfkeli uyarısını tekrarlarlarken kırmızı ışıklar yanıp sönüyor. Robotların gövdelerinden bir çeşit blaster gibi görünen silahlar çıkıyor ve ben derin bir nefes alıyorum.

Sonra silahı doğrultup ateş ediyorum.

Robotlardan biri patlıyor. Diğeri bir an için donuyor ve sonra küçük kırmızı ışınlar bana doğru uçuyor, tam tetiği tekrar çekip yana doğru daldığım sırada. Işınlar beni zar zor ısıkalıyor ama robot da arkadaşı gibi patlıyor.

Malav bana hayretle bakıyor. "Sen nasıl...?" "Bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe. "Hadi gidelim!"

Koridordan aŖađı, hava kilidine doğru koŖuyoruz. Malav içine girdiğimiz anda duruyor, bir demir çubuk kapıyor ve arkamızdan kapanmasın diye açıklığa sokup o Ŗekilde tutuyor. Bunu geçtiğimiz her koridorda yapıyoruz, açık kalmasını sağlayacak bir Ŗey buluyoruz. Her koridorda yeni robotlar bize saldırmak için ortaya çıkıyor.

Malav benim ateŖ edebilmemden ne kadar etkilendiyse, ben de onun kılıç ve bıçakla onlarla savaŖtıđını görmekten o kadar etkilendim. Yine de, bulduğumuz bir sonraki silah dolabını açıp ona bir blaster fırlatıyorum, kullandığımı bir kenara atıp yeni bir tane alıyorum. Bu Ŗeylerin Ŗarđı bitiyor mu yoksa bir tabanca gibi sınırlı sayıda atıŖ yapabiliyor mu bilmiyorum ama zlmektense tedbirli olmayı tercih ederim.

"Bu daha çok iŖe yarar," diyorum ona. Gözlerini deviriyor ama itiraz etmiyor. "Bu gladyatör dvŖ değil," diye belirtiyorum nefes nefese bir sonraki koridora kaçarken.

"Gerçekten mi?" Koridorda koŖarken bir Ŗekilde bana donuk bir bakıŖ atmayı baŖarıyor. "Fark etmemiŖtim."

Arkasına gememi ve hücumu onun yönetmesine izin vermemi istediği açık, ama ben onun yanında savaŖmakta ısrar ediyorum, sadece bir hava kilidinden geçerken arkasına eğiliyorum. Yüzünde koruma içgüdüsüyle savaŖan isteksiz bir hayranlık görüyorum ve bu fiyasko baŖladıđından beri ilk kez onunla bir yoldaŖlık duygusu hissediyorum. Takım alıŖması.

Artık bu iŖin karŖı taraflarında değiliz. Bu iŖte beraberiz.

Bir sonraki koridora adım attığımızda, nefes almak için kısa bir süre durakladığımızda, koridor bir anlığına sessizleŖiyor. Göğsümde umut alevleniyor.

Vuracak dŖmanımız kalmadı mı?

Ama sonra arkamıza bakıyorum ve daha fazla küçük robotun ilerlediğini görüyorum. Hızlı.

BaŖımı çevirip önümüze bakıyorum ve iki uzun Tavandan aŖađı uzanan silahlar. Bir eŖit silah. Bizi yapıŖkan maddeye dnŖtrebilecekmiŖ gibi görünen silahlar.

Kahretsin! Umutsuzca etrafıma bakıyorum ama ne kapı var ne de gidecek bir yer. BakıŖlarım tekrar yukarı doğru yöneliyor ve üstümde kanala benzeyen bir Ŗey görüyorum. O silahlardan daha fazlası olabilir... ama bir Ŗeyler denemeliyiz, yoksa saniyeler içinde leceğiz.

Bu Ŗekilde dıŖarı çıkmayacağım. Ŗimdi olmaz.

"Kaldır beni!" Malav'a bağıryorum ve o da bakışlarımı takip etmeden önce bir an şaşkınlıkla bana bakıyor. Yüzü anlayışla aydınlanıyor ve aşağı uzanıp beni tavana doğru kaldırıyor. Izgarayı çekiştirerek gevşetiyorum, böylece beni delikten yukarı itebiliyor.

Bu bir kanal sistemi. Ama içine girdiğimde Malav'ı buradan yukarı kaldırmamın mümkün olmadığını fark ediyorum.

Tam aşağı atlamak üzereyken yüksek sesle homurdandığını duyuyorum ve bir saniye sonra elleri kenarda. Kendini kanalın içine doğru çekerken ön kollarının ve pazularının kasları geriliyor ve sıkılaşıyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum, devasa vücudunun sığacağından emin değilim ama sığıyor.

"O kasların sadece göstermelik olmadığını görmek güzel," diye mırıldanıyorum o arkamdayken kanaldan aşağı doğru sürünmeye başlarken.

"Buradan çıktıktan sonra sana ne işe yaradıklarını göstereceğim," diyor ve tam arkama gelene kadar hızlanıyor.

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme." Homurdanıyorum, kanalları nereden takip etmemiz gerektiğini anlamak için bir o yana bir bu yana bakıyorum.

"Ne?" Malav yaklaşıyor, sesi kanalda yankılanıyor. "Bu sadece Dünya'da söylediğimiz bir şey. Bir konuşma şekli." Kaşlarımı çatıyorum. "Bu Bu taraf daha karanlık. Belki de geminin saklanabileceğimiz bir bölümüdür?"

"Denemeye değer."

Yapay zekayı uyarmamak için olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde yolumuza devam ediyoruz. Kanalların karanlık kısmına ulaştığımızda, farklı bir ızgara bulana kadar onu takip ediyoruz ve Malav onu çekip kurtarıyor, aşağıya bakabilmek için kanalın içine doğru çekiyor.

"Gemi burada karanlık," diyor. "Herhangi bir sensör ışığı da görmüyorum."

"En iyi seçeneğimiz bu gibi görünüyor."

O cüssede bir adam için inanılmaz bir şekilde, neredeyse hiç ses çıkarmadan aşağı iniyor ve bana da yardım etmek için uzanıyor. Hızlıca etrafımıza bakıyoruz ve koridorun sonuna doğru küçük bir dolaba benzeyen bir şey fark ediyorum.

Malav'a bakıyorum ve o da başını sallıyor.

Kapıyı açtığımızda, tam da düşündüğüm gibi olduğunu görüyoruz: küçük bir süpürge dolabı büyüklüğünde küçücük bir alan. Kendimizi içeri sıkıştırdığımızda, kendimi evrene küçük iyilikler için teşekkür ederken buluyorum. Tehlike büyük ölçüde geride kaldığında -en azından yakın tehlike- kalbimin hızla çarptığını hissediyorum.

Göğüs kafesi, rahatlama az önce ölüme ne kadar yaklaştığımızın farkındalığıyla karıştı.

Sonra Malav'ın nefes alışını fark ediyorum. Kısa ve titrek, boğazına takılıyor.

Bana karşı sendeliyor. Küçük alanda ona doğru dönüyorum, üzerimizdeki yedek ışıkların loş ışığı yüzünü zar zor aydınlatıyor. "İyi misin?" Fısıldıyorum ama cevabı zaten biliyorum. "Yaralandın mı?"

"Bir lazer bacağımı sıyırdı." Yüzünü buruşturuyor. "Fazla bir şey değil, sadece bir yanık.

İyileşecektir. Ama panzehir burada değil."

Ne demek istediğini anladığımda gözlerim açılıyor. Tabii ya. Wauru'daki dövüşler zehrin etkilerini artırmıştı; az önce yaşadığımız dövüşün de aynı şeyi yapması mantıklı. Bana doğru sarktığını, zayıfladığını hissedebiliyorum ve içimde korku alevleniyor.

"Ne yapacağız?"

Malav cevap olarak sadece başını sallıyor. Çenesi sabit ve gözlerimin içine bakmıyor. Savaştığı zehirle ne ilgisi olduğunu bilmediğim bir nedenden ötürü kendine kızgın ama yine de deniyorum. "Malav, sana nasıl yardım edebilirim?"

"Kit," diye homurdanıyor, acısı sesinden belli oluyor. "Çantada bir sağlık kiti var. Orada yardımcı olabilecek bir şeyler olabilir."

Hızlıca ilaç setini çıkarıp açıyorum, içindeki her şeyi karıştırırken görebileceği şekilde tutuyorum. Sonunda küçük bir şişe ve iğneyi işaret ediyor. "Bu," diyor biraz zorlanarak. "Aynı şey değil ama yardımcı olabilir."

Şırıngayı loş ışıktaki elimden geldiğince çabuk dolduruyorum, iğneyi nazikçe kaslarına batırırken uyluğuna doğru eğiliyorum. Gerginleştiğini hissediyorum, ancak daha sonra geçen dakikalarda, ilaç etkisini gösterdikçe ve ağrı azaldıkça vücudu benimkine karşı gevşemeye başlıyor.

"Bu ne kadar sürecek?" Sessizce soruyorum.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Bu en iyi ihtimalle geçici bir çözüm. Ama eğer başka bir kavgadan kaçınabilirsek..."

Sesinden bunun ne kadar olası olduğunu düşündüğünü duyabiliyorum. Şimdi her şey olabilir. Hâlâ Damia'ya mı gidiyoruz, yoksa başka bir yere mi yöneldik, hiçbir fikrimiz yok. Ve eğer gemi rotasını değiştirdiyse, bu yeni yönün bizim için daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu bilmiyoruz. Ayrıca buradan çıkmadıkça bunu öğrenmenin bir yolu da yok - ki bu da zor görünüyor, çünkü

geminin yedekte ne kadar silahı ya da kaç tane daha katil robotu olduğunu bilmenin hiçbir yolu yok.

"Ne oldu?" Sonunda sordum. "Seni inciten bu şey."

Daha önce hiç burnumu sokmamıştım. Beni ilgilendirmez diye düşündüm. Ona yardım ettim çünkü buna ihtiyacı vardı ve başka kimse yapamazdı. Ya da edemezdi. Ya da... Bilmiyorum. Sadece onun sırları olduğunu ve benim de sırlarım olduğunu kabul ettim. Ama şimdi, kapının hemen dışında bizi bekleyen ölümle ona karşı kapana kısılmışken, cevabı bilmek istiyorum. Sırrının ne olduğunu bilmek istiyorum.

Bir an tereddüt ediyor. Bakışları biraz odaktan çıkıyor, sanki geçmişe bakıyor, başka bir zamandan ve yerden bir şey görüyor gibi.

"Yıllar önce savaşta bir Gronak'ın pençesi tarafından delindim," diyor sonunda, bana bakmadan. "Pençeleri ölümcül bir zehir salgılar, bu zehir kana karışır ve uzun bir süre boyunca yavaş yavaş öldürür, bunu yaparken de dayanılmaz bir acıya neden olur. Adrenalin onu besler, daha hızlı çalışmasını sağlar, kas ve dokuları azar azar yiyip bitirir."

Ona bakıyorum. "Kulağa korkunç geliyor. Tedavisi yok mu?"

Geriliyor ve çenesinin sertleştiğini, kaslarının çalıştığını görüyorum, elinden geldiğince benden uzaklaşıyor. "Var," diyor sonunda, sesi duygusuz. "Kalix'e geri döndük."

"Yani oraya geri dönüyoruz!" Bir an için Dünya'ya dönme ihtiyacımı, eve dönme planımı, adalet arayışımı unutuyorum. Malav'a bakmaktan başka her şeyi unutuyorum. Onu hayatta tutmaktan başka. "Kalix'e gideriz ve sen de ihtiyacın olan tedaviyi görürsün."

"Tedavi talep edersem Alfa Gücü'nden çıkarılırım. Bu kadar ağır bir yaralanma derhal tıbbi olarak terhis edilmemi gerektirir. Bu onurlu bir terhis olur ama öyle olsa bile artık bir savaşçı olamam. Artık Kalix ya da halkım için savaşamam."

Konuşurken sesine sızan acıyı duyabiliyorum ve bunun fiziksel bir acı olmadığını biliyorum. *Hissedebiliyorum*, adamlarından ayrılma düşüncesiyle içinden geçen derin acıyı.

"Hayatım boyunca tek bir şey için savaştım," diye devam ediyor, sesi alçak ve karanlık. "Bu olmadan kim olduğumu bilemezdim. Eğer bir Kalixian savaşçısı değilsem, amacımın ne olduğunu bilmiyorum."

"Peki tedaviyi alamazsan ne olacak?" Sessizce soruyorum. Cevaptan korkuyorum ama yüksek sesle söylediğini duymam gerekiyor.

Gözlerini tekrar benden kaçırıyor ve aramızda bir sessizlik uzuyor. Bir an için bana söylemeyecek mi, bu son mu diye merak ediyorum.

konuşmayı. Ama sonra iliklerime kadar őrperden korkunç bir kesinlikte konuşuyor.

"Zehir ilerleyecek ve sonunda ۆleceęim." Dehşet içinde ona bakıyorum.

Yüksek sesle küfrediyor, arkasını dönüyor ve yumruğunu duvara vuruyor.

"Bu benim hatam," diye homurdanıyor, sırtı kaskatı ve omuzları gergin.

"Ben

Çok zayıf. Seni ya da savaşçı unvanını hak etmiyorum. Ama yine de savaşmaya devam ediyorum. Keşke..." Yumruğunu tekrar duvara vuruyor ve alnını duvara bastırıyor. "Keşke bu kadar zayıf olmasaydım."

Harper

Sözlerinin etkisi beni çarpıyor ve şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Ne?" Sesimi tekrar bulabildiğimde kekeliyorum. "Sen, zayıf?" Koluna uzanıyorum ve onu kendime doğru çeviriyorum, daracık alanda zor bir iş değil. "Sen tanıdığım en cesur, en güçlü adamsın Malav," diyorum ona, elimi yanağına koyarken gözlerinin içine bakarak. "Bu dünyada zayıf olduğuna inanman için hiçbir neden yok."

Sonra ayak parmaklarımın üzerinde yükselip yüzünü iki elimin arasına alarak onu öpüyorum.

İlk kez onu öptüğümü fark ettim. Ve dahası, onu ilk kez şehvetle değil, şefkatle, sevgiyle, dokunuşumla onu rahatlatma ihtiyacıyla öpüyorum. Bu daha önce paylaştıklarımızdan daha derin bir şey ve içime bir korku dalgası gönderiyor, ama onu görmezden geliyorum.

Çünkü bu an korkularımdan daha önemli, bağımsız olma ihtiyacımdan daha önemli. Bundan sonra ne olursa olsun, şu anda ben Malav'ın eşiyim. Ve bana daha önce hiç olmadığı kadar ihtiyacı var.

Öpücüğe karşılık verirken kolları beni sarıyor, dudakları yumuşak ve dolgun bir şekilde dudaklarıma değiyor. Daha fazla bastırmıyor, sadece ben sonunda nefesimi tutmak için geri çekilene kadar beni usulca öpüyor ve sonra arkamdaki kasalara yaslanıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Benim de bir sırrım var," diyorum ona, bakışlarım onunkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. "Dünya'dayken, Orkun beni almadan önce, bir şirketin CEO'suydum." Yüzündeki şaşkınlığı görüyorum ve gülüyorum. "Bir işletmedeki en önemli pozisyonudur. Büyük bir şirket milyonlarca dolar ya da daha fazla kazanabilir ve CEO -yönetim kurulu başkanı- tüm bunlardan sorumlu olan kişidir."

"Subay mıydın?" Gözleri üzerimde geziniyor ve ben yine gülüyorum.

"Bu ordudaki gibi değil," dedim ona. "Bu bir iş pozisyonu. Masa başında oturmak, bir sürü evrak işi."

"Kulağa korkunç geliyor." Sesi son derece ciddi.

"Her zaman eğlenceli değildi." Ona sırtıyıyorum. "Ama rekabet etme, kazanma, en iyi olma ihtiyacımı karşılıyordu. Ben en iyisiydim. Ta ki ortağımın yatırımcıları dolandırdığını öğrenene kadar - parasını şirketine veren insanları-."

iş," diye açıklıyorum. "Paralarını bize emanet ettiler, kendimiz kadar onları da kâra geçirmek için kullanacağımızı varsaydılar. O da onlara yalan söyledi."

"Ve sen bunu kabul etmedin." Malav bana bakıyor ve köprüde bana onursuzluğumla ilgili bağırdığı şeyi hatırladığını görebiliyorum. Pişman olduğunu yüzünden anlayabiliyorum. Dahası, bunu *hissedebiliyorum*.

"Onurluydum," diyorum usulca. "Doğru olanı yaptım. Onu ihbar ettim ama o her şeyi benim üzerime yıkmayı, *beni* yalancı ve sahtekâr gibi göstermeyi başardı. Yönetim kurulunun -şirketin yönetimine yardımcı olan insanların- beni kovmasını sağladı. Yaptığı şeyler yüzünden cezai kovuşturmayla uğramaktan zor kurtuldum."

Malav'ın gözlerinin öfkeyle yandığını görebiliyorum. "Senin hakkında asla böyle konuşmamalıydım," diyor, sesi alçak ve öfkeli. "O adam, onursuz olan o. Cezalandırılması gereken kişi o."

Üzüntüyle omuz silkiyorum. "Benim dünyamda işler her zaman böyle yürümez."

"O halde geri dönmek isteyeceğiniz bir yer değil. Hiçbir düzgün insanın yaşamak isteyeceği bir yer değil."

"Orada da güzel şeyler var." Özlemle gülümsüyorum. "Bir ara sana her şeyi anlatırım."

"Peki ne oldu?" Malav kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çatıyor. "O adamın ihanetinden sonra mı?"

"Hayatımın en dip noktasıydı," diye mırıldanıyorum, hatırladıkça göğsümde eski bir sıkışma hissediyorum. "Her şeyimi kaybetmişim. Ama tekrar ayağa kalkmaya ve onu alaşağı etmeye, doğru kişiye yaptıklarının bedelini ödetmeye kararlıydım. Ama sonra..." Dudağımı ısırdım. "Sanırım geldiğimi gördü. Ve sonra kaçırıldım. Bundan o sorumlu, bundan eminim."

Malav'ın gözlerinin anlayışla dolduğunu görebiliyorum. "Demek bu yüzden geri dönmeyi bu kadar çok istiyorsun. Başkalarının sana yaptıkları için adaletin yerini bulduğunu görmek için."

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum. "Sen ve ben o kadar da farklı değiliz," diyorum usulca. "Ben inatçıyım, ama sen de öylesin. Sen tek bir amaçla yaşıyorsun, ben de öyle. Ama... bazen bu amaç beni diğer olasılıklara karşı körleştirmiş olabilir. Açıkça görebildiklerimin dışında başka seçenekler."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, gözleriyle buluşuyorum. "Dünya'ya dönmeyi o kadar çok istedim ki," diye yineliyorum. "Ama... belki de gerçekten *ihtiyacım* olan şey bu değildi."

Malav küçük alanda bana yaklaşıyor ve beni kendine doğru çekerken kolları etrafımda kayıyor. Beni öpmek için hareket etmiyor, sadece o derin, koyu yeşil gözleriyle bana bakıyor.

"Gemiye çaldığım için özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Ve sonra beni öpüyor. Her şey affedildi mi bilmiyorum ama sanki affedilmiş gibi hissediyorum, burada, bir uzay gemisinin köşesindeki bu küçük depoda, bilinmeyene doğru savruluyorum. Bir an için tüm korkularımı, aramızdaki bu bağla ilgili tüm tereddütlerimi unutuyorum ve kendimi ona, kollarının gücüne ve vücudunun sağlamlığına bırakıyorum.

Ona duyduğum ihtiyaç içimde kabarıyor, şiddetli ve talepkâr ve burada daha fazlasını yapmanın tehlikeli olduğunu biliyorum. Gürültü yapabiliriz, bir tarayıcıyı alarma geçirebiliriz, kendimizi ele verebiliriz.

Ama umurumda değil.

Onu umutsuzca istiyorum ve ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyorum. Şu anda her şey çok açık: Hâlâ sahip olduğumuz her saniyeyi değerlendirmek istiyorum.

Malav'ın vücudu benimkine bastırılmış durumda ve çenemi öperken tahrik olduğunu hissedebiliyorum, beni kendisine daha sıkı bastırırken küçük, boğuk bir iniltiyle ağzı dudaklarıma geri dönüyor.

O da benimle aynı şeyleri hissediyor ve bu adamın, bu savaşçının beni en az benim onu istediğim kadar çaresizce istediğini bilmek sarhoş edici. İsteddiği herkese sahip olabilirdi ama yine de onu kontrolün en uç noktasına getiren kişi benim.

Cesaretle uzanıp peştamalını kenara itiyorum, elim uyluğuma doğru itilen sikiğin sert uzunluğuna değiyor. Elimi sikiğin etrafına sarıp bir kez boyunca kaydırıldığında içindeki şehveti, arzusun zonklamasını hissedebiliyorum. Dudaklarından dökülen bastırılmış inilti içime bir elektrik ürpertisi gönderiyor.

Benim için tek gereken bu - vücudunun baskısı, öpücüğü ve onu hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. Nefes almak istemek gibi, rahatlamak için umutsuz bir acı.

Onu daha sıkı kavradığımda, öpücükten bir parça geri çekiliyor ve bana sorgulayıcı bir şekilde bakıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum ve ihtiyacı olan tek cesaretlendirme bu oluyor.

Soyunmak için zaman yok, hazırlanmak için zaman yok, ama bu önemli değil. Uyarılmışlıktan sıırıslıklam olmuşum ve elinin keskin bir hareketiyle pantolonumu kalçalarımın üzerinden aşağı itti. Beni belimden tutup kasalara yaslamadan bir saniye önce pantolonumu tekmeliyorum. Bacaklarım onun etrafında doluyor, onu teşvik ediyor.

Bir saniyede içime girdi. Bu alaycı bir kayma değil, vücudunu dikkatlice içime itmek değil. Kendi arzumla kolaylaştırdığım sert bir hamleyle sikini içime soktu. İnliyor, bir eli saçlarımda düğümlenirken ağzımı kendine çekiyor, dili benimkine karışıyor.

İhtiyacının aciliyetini hissedebiliyorum, benimkiyle eşleşiyor ve kollarımı boynuna dolayarak ona yapışıyorum, kalçalarımı her itişte onunla birlikte hareket ettiriyorum. Sandıkların sert malzemesi yüzünden belimde morluklar oluşacağından eminim ama umurumda bile değil. Vücudunun içimdeki her hareketi, her güçlü itışı, üzerime zevk dalgaları gönderiyor.

Çok fazla ses çıkarmamaya çalışarak dudaklarına karşı inliyorum ve aynı çabayı onda da hissedebiliyorum. Bu neredeyse imkânsız, çünkü hiçbir şey içimde onun kadar iyi hissettirmemişti.

Ona olan ihtiyacımı dindirmek bir yana, birbirimize her dokunuşumuz ihtiyacımı daha da artırıyor. Onu her zamankinden daha çok istiyorum ve bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey her öpücüğün, aletin bedenime her vuruşunun, içime girerken onu dalgalandıran her titremenin beni ona her zamankinden daha bağlı hissettirdiği.

Kulağıma doğru adım fısıldıyor, alnını alnıma bastırırken eli hâlâ saçlarımda düğümlenmiş. Beni aniden kasalara doğru sertçe iterken kalçaları düzensiz bir şekilde hareket ediyor. Korkunç bir an için devrileceklerini ve bizi ele vereceklerini düşünüyorum ama sonra her şeyi unutuyorum çünkü eli bacaklarımin arasında, homurdanırken başparmağı klitorisimin üzerinde geziniyor.

"Benimle gel, Harper."

Onu inkar edemem. İnkâr etmek istemiyorum.

Onun sertleştiğini ve içimde zonkladığını hissettiğimde orgazm baş döndürücü bir dalgayla üzerime çöküyor. Coşku içimi yakıp kavururken ona yapışıyor, ikimizin de iniltilerini bastırmak için onu sertçe öpüyorum.

Zevkin son ürpertileri ikimizin de üzerinden geçtiğinde, çekiliyor ve dudaklarıma bir öpücük daha kondurarak beni nazikçe yere bırakıyor.

Elimden geldiğince temizlendim ve pantolonumu geri çektim. Kıyafetlerimi yeniden düzenlerken, dışarıdan yumuşak bir vızıltı ve tıkırtı geliyor ve Malav geriliyor.

"Bu da ne?" Fısıldıyorum ve o da parmağını dudaklarına götürüyor.

Donup kalıyorum, sesler geçene kadar tamamen sessiz kalıyorum. Vızıltılar hafif bir uğultuya dönüştüğünde Malav'a bakıyorum.

"Tarayıcılar," diye fısıldıyor. "Yapay zekâ bizi bulmaya çalışıyor. Çok sessiz kalmalıyız."

Bir gün daha bu şekilde devam eder ya da ben öyle tahmin ediyorum. Ne kadar zaman geçtiğini bilmenin gerçekten bir yolu yok. Biraz uyuyoruz ama ikimizin de rahatça uzanabileceği bir yer olmadığı için kolay olmuyor.

Ve bekleriz.

Malav ve ben biraz konuşuyoruz ama yorgunluk kısa sürede sohbet etmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyor. Neredeyse geminin devam etmesini ve yapay zekanın seçtiği gezegene inmesini isteyecek noktaya geldim. Elbette bu, bu bitmek bilmez bekleyişten daha iyi olurdu. Ve burada, dolapta, yiyecek ya da su da yok.

Hayatım boyunca gerçekten aç ya da susuz olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmedim.

Açlık hâlâ kontrol edilebilir düzeyde, daha çok iş yerinde durup yemek yemeye fırsat bulamadığım uzun bir gün gibi, ama susuzluk zaten neredeyse dayanılmaz. Daha önce Malav'la yaptığım efor sarfıyatı da pek yardımcı olmadı. Ağzım kavrulmuş ve kuru hissediyorum ve umutsuzca bu küçük alandan çıkmak istiyorum.

Yerçekimi tekrar ortadan kalktığında ve Malav'la kendimizi bir kez daha yerden yükselirken bulduğumuzda hissettiğim rahatlama elle tutulabilir, ancak bu sefer içinde süzûlebileceğimiz çok daha az alan var.

Işıklar ve yapay yerçekimi tekrar açıldığında, ikimiz de yapay zekânın sesini duymayı bekleyerek gerildik.

"İyi günler yolcular," diyor hoş ve nötr bir ses. "Umarım şu ana kadarki deneyiminiz iyi geçmiştir. Size daha fazla yardımcı olabileceğim bir konu olursa lütfen bana bildirin."

Malav nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve bana bakıyor.

İkimizin arasında da aynı düşünce geçiyor. *Bir öncekinin aksine, yapay zekanın bu versiyonu bizi bir tehdit olarak görmüyor.*

Tekrar değişmeden önce buradan gitmeliyiz.

Malav

HARPER'IN YUKARI ÇIKMASINA YARDIM EDİYORUM ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kanallardan geri dönüyorum, kaslarım endişeyle geriliyor. Yapay zekâ tekrar değişmeden önce onu kapatmanın bir yolunu bulmalıyız ve bunu yapmak için fazla vaktimiz yok. Arızalar arasındaki süre kısalıyor gibi görünüyor.

Tahminime göre, arızalanmadan önce en az bir günümüz olmalı - ama kesin olarak bilmenin bir yolu yok.

Ve yapay zekanın bir sonraki versiyonunun bir kez daha bizi öldürmek isteyen bir versiyon olmayacağını bilmenin hiçbir yolu yok.

"Geminin derinliklerine inelim," diye öneriyorum. "Aşağıda, yapay zeka gemiyi karantinaya gönderdiğinde bulamadığımız manuel bir geçersiz kılma olabilir."

Sesimi alçak tutuyorum, yapay zekânın yardıma ihtiyacımız olduğunu düşünmesine neden olmamayı umuyorum. Söylediklerimizi duymasına izin vermememiz muhtemelen en iyisi. Bizi anlamak için ne kadar kapasitesi olduğunu bilmiyorum, ama bu noktaya kadar oldukça gerçekçi görünüyordu.

Harper başıyla onaylıyor ve geminin alt katına iniyoruz. Burası daha karanlık, makine ve kablolarla dolu, bir bölümden diğerine uzanan uzun metal podyumlar var. Bu tür şeyler bana tanıdık geliyor ama çocuksu bir merakla etrafına bakan Harper'a hiç tanıdık gelmiyor.

"Gerçekten de filmlerdeki gibi görünmüyor," diyor, sesi dehşet içinde, kaşlarını çatarak ona bakıyorum.

Bana baktı. "Bilgisayarlarınız ve tüm bu teknolojiniz var ama filmleriniz yok mu? Televizyon yok mu?"

Kaşlarımı çattım.

"Karakter gibi davranan insanlarla, onları görmenizi sağlayan bir makinede yapılan hikayeler," diye açıklıyor, sesi biraz bıkkın geliyor. "Bu bir eğlence."

"Hiçbir zaman eğlenceye ayıracak fazla vaktim olmadı," diyorum ona dürüstçe. "Ama hayır, bu Kalix'te sahip olduğumuz bir şey değil. Bununla birlikte, sanırım

Başka gezegenlerde böyle bir şeyle karşılaştım." Ona biraz eğlenerek bakıyorum. "Uzay gemileri hakkında bu 'filmleri' mi yapıyorsun?"

Biraz kızarıyor. "Uzay hakkında, evet. Ve... um..."

"Uzaylılar mı?" Onun rahatsızlığından biraz keyif alarak öneriyorum. Olabildiğince gururlu ve inatçı olan Harper'ın biraz kıpırdanmasını izlemek eğlenceli.

"Yani... belki." Bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Peki ya şuradaki kutu?" Bir konsolu işaret ediyor. "Belki de yapay zeka teknolojisi budur."

Onu takip ederken gülüyorum. "Bana şu film uzaylılarından bahset. Çok yakışıklılar mı?" Konsolu dürtüp açmaya çalışırken arkasından yaklaşıyorum. "Terran kadınlarını yatağa atıp zevkten çılgık attırıyorlar mı?"

Omzunun üzerinden bakıyor ve bana ters ters bakıyor. "Beni yatağa çekemedin."

"Oh?" Başımı eğiyorum. "Ama sanırım sana çılgık attırdım."

Sözlerim karşısında hafif bir ürperti geçiriyor içinden. "Beni kızdırmaya devam edersen bir daha asla çılgık attıramazsın," diye mırıldanıyor ve ben de ellerimi nazikçe beline koyuyorum.

"Seninle dalga geçmeyi seviyorum."

Gülüyor ve sesler doğrudan kalbime gidiyor, onu en tatlı acıyla dolduruyor.

"Yani... oh, kahretsin." Mandalı bırakıp uzaklaşıyor. "Açamıyorum."

"Ben deneyeyim."

Mandalla oynarken göz ucuyla onu izliyorum. Benimle çatışan ve beni uzun süre delirten bu kadının bir şekilde benim için mükemmel bir eşe dönüşmüş olması benim için inanılmaz.

Bir zamanlar katlanılmaz bir inatçılık ve umursamazlık olduğunu düşündüğüm şey, ruh ve cesarete dönüştü ve bana karşı duracağı gerçeği artık rahatsız edici değil çekici bulduğum bir şey. Fiziksel olarak benim gibi bir savaşçı olmayabilir - her ne kadar geminin robotlarına karşı mücadelede kesinlikle kendi başına kalsa da - ama bir savaşçının ruhuna sahip.

O tanıdığım en cesur kadın.

"Bu o değil," diyorum sonunda, ses tonumu hayal kırıklığı renklendiriyor. "Devam edelim."

Bir sonraki podyum dar ve yüksek, altımızdaki boşluk derin, siyah bir boşluk ve kendimi dikkatlice aşağı indiriyorum ve santim santim ilerlerken Harper'ın peşinden sürünüyorum.

Podyumun sonundaki platforma yaklaştıımızda, Harper ayağa kalkmaya başlıyor.

Ama yükselmeye başladığında ayağı pantolonunun kumaşına takılıyor. Dengesini kaybedince boğazından ürkek bir ses çıkıyor ve içimi bir korku kaplıyor.

Ben onu yakalayamadan, reflekslerimden daha hızlı bir şekilde kenardan aşağı yuvarlanıyor ve podyumun kenarına tutunarak çığlık atıyor. Parmakları ızgaraya kilitlendi ama tutuşunu kaybetmesi sadece birkaç saniye sürecek.

Ve bir düşüş onu kesinlikle öldürecektir.

"Harper!" Ona doğru hamle yaparken bağırıyorum, bileklerini kavrıyorum, gözlerinin kocaman açıldığını görüyorum, bana çılgınca bakarken ayakları var olmayan bir şeyi satın almak için tekmeliyor.

"Yanımdayım," diyorum aceleyle ve kollarını sıkıca kavrıyorum.

Başını salladı, sesi zayıftı. "Tamam."

Bakişlarımı tutarken parmakları gevşiyor ve onu tekrar podyuma çekmeme izin veriyor.

Onu kollarımın arasına aldığımda tüm vücudu titriyor. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve tek düşünebildiğim onu sonsuza dek kaybetmeye ne kadar yaklaştıım. Sanki neredeyse ölüyormuşum gibi hissediyorum. Onu kendime doğru çekip hem onu hem de - dürüst olmak gerekirse - kendimi sakinleştirmeye çalışırken panik rahatlamaya dönüşüyor ve tüm bedenimi sarıyor.

Bana bakmak için çenesini yukarı kaldırıyor, ben de başımı eğip onu hızla öpüyorum, parmaklarım saçlarına dolanıyor ve onu tekrar tekrar öpüyorum. Ona doyamıyorum. Ona bir daha dokunamamaya ya da öpememeye ne kadar yaklaştığımın farkına varmak beni neredeyse bunaltıyor.

Bu bana başka bir şey daha söylüyor, onu kaybetmeye dayanamayacağımı. Her şey bittiğinde bir şekilde onu yanımda tutmanın bir yolunu bulmam gerektiğini.

Ama o da istemeli.

O da beni öpüyor, dudakları benimkilere karşı yumuşak, eli başımın arkasına dolanıyor ve dokunuşuma doğru eğiliyor. Vücudu ellerimin altında sıcacık, bana karşı eriyor.

Sonsuza kadar böyle kalabilirdim, kollarımı ona dolayarak, geminin derinliklerinde kucaklaşarak. Ama uzun bir süre sonra öpüşmeyi kesiyor ve bana bakıyor.

"Beni tekrar podyumun altına indir," diyor. Başım geriye gitti. *Aklını mı kaçırdı?*

"Ne yapmamı istiyorsun? Kesinlikle hayır."

Gülüyor ve kollarımın çemberinden çıkıyor. "Merak etme, bugün ölmeyi planlamıyorum. Podyumun altında bakmak istediğim bir şey var. Dikkatli olacağım, söz veriyorum."

Deli olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ama yüzündeki ifade kararlı ve zamanımız azalıyor. Çevrilmemiş taş bırakmayı göze alamayız.

Ben de çenem gergin bir şekilde ona baktım ve başımı salladım. "Pekâlâ," diyorum ona. "Deneyelim."

Harper

MALAV AÇIKÇA deli olduğumu düşünüyor... ve yanıldığından tam olarak emin değilim.

Ama dikkatli olmalıyız ve podyumun altında bir konsol gördüğüme eminim, bu bizim yapay zekayı kapatma biletimiz olabilir.

Belime uzanıyor, beni nazikçe kenara bırakıyor ve sonra beni santim santim aşağıya, ona işaret ettiğim podyumun altındaki küçük çıkıntıya indiriyor. Ben ayaklarımla küçük çıkıntıyı ararken kollarımı sıkıca kavırıyor. Hayatımda onun gücüne hiç bu kadar minnettar olmamıştım - o beni tutarken düşmeme imkan yok.

Sadece kısa bir süredir tanıdığım, birkaç hafta önce aktif olarak güvenmediğim ve neredeyse nefret ettiğim bir adama tamamen güvenmek istediğimi aniden fark ettim.

Ona hayatım pahasına güvenmek.

Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şeyin değişmesi inanılmaz.

Başımı sallayıp önümdekine odaklanıyorum. Bir dizi düğme ve anahtar var ve etiketleri okumaya başladığımda, birkaçının **M0-LLV** olarak işaretlendiğini görebiliyorum. Bunun gemiyi yöneten yapay zeka sisteminin adı olduğundan oldukça eminim. Komuta güvertesindeki konsolda da aynı yazıyı gördüğümü hatırlıyorum.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Aradığımız şeyi gerçekten bulmuş olabileceğimize inanamıyorum. Yapay zekanın kontrolleri.

"Malav," diyorum hızla, dengemi bozar korkusuyla ona bakmaya cesaret edemiyorum. "Onu buldum. Yapay zekânın adı bu anahtarların üzerinde." Tereddüt ediyorum, göğsümde çarpan heyecanla buluşmak için endişe yükseliyor. "Ne yapmalıyım?"

Malav kesin bir ifadeyle, "Onları kapatın," diyor. "Tekrar arıza yapmadan önce onu devre dışı bırakmamız gerekiyor."

Bir saniye bile beklemiyorum. Anahtarları birbiri ardına çevirmeye başlıyorum - her biri yapay zekanın adıyla etiketlenmiş. Ama her çevirdiğimde bir alarm çalmaya başlıyor. Ve sonra, düğmelerin üzerindeki ışıklar kırmızıya döndüğü kadar hızlı bir şekilde tekrar yeşile dönüyor ve alarmlar sönüyor.

Lanet olsun. Yapay zeka, ben onu kapatmaya çalıştıkça kendini tekrar açıyor.

"Tamamen arızalı," diyor Malav, sesi hiç duymadığım kadar karanlık. "Harper, hadi ama, faydası yok. Seni buraya geri götürmeliyim-"

O daha konuşmasını bitiremeden, gemi sanki beni sarsmaya çalışıyormuş gibi bir o yana bir bu yana sertçe sallanmaya başlıyor.

"Kahretsin!"

Malav'ın üstümde çırpındığını, bana ulaşmaya ve beni yukarı çekmeye çalıştığını duyarken konsola tutunup can havliyle onu kavıyorum. Ama kollarımı tekrar kavrayabilmesi için yer değiştirirsem düşeceğim. Buna hiç şüphe yok. Gemi sudan çıkmış bir köpek gibi sallanıyor, çılgınca yuvarlanıyor ve uzun süre dayanamayacağımı biliyorum.

Malav'ın elinin benimkini tuttuğunu hissediyorum, geniş ve sıcak, aynı anda ayaklarım çıkıntındaki tutuşunu kaybediyor ve kayıyor, ince havaya doğru sarkıyor.

Kalbim boğazıma kaçıyor ve nefesimi kesiyor.

Altımdaki karanlığın üzerinde asılı duruyorum, altımızda ne olduğunu göremiyorum - görmek de istemiyorum. Malav'ın beni yukarı çekmesi için dua ederek gözlerimi kapatıyorum.

"Seni yakaladım." Sesindeki korkuyu duyabiliyorum, benimki kadar keskin. "Seni yakaladım, Harper. I-"

Ama sonra gemi tekrar sarsılıyor, her zamankinden daha sert sallanıyor ve Malav'ın gücü bile buna yetmiyor. Tutuşum onunkinden ayrılıyor, çılgılık atarken parmaklarım elinden kayıyor.

Ve sonra hiçbir şey yok.

Tutunabileceğim, beni kurtaracak hiçbir şey yoktu.

Açık havada düşüyorum ve Malav'ın bağırıışlarını duyabiliyorum ama yapabileceğim bir şey yok.

Yere indiğimde, darbe vücudumdaki tüm nefesi kesiyor, acı ani ve ani oluyor.

Her şey kararıyor.

Malav

İKİ GÜN SONRA kendimi revirde, bir iyileştirme kapsülünün başında buluyorum.

Harper içeride yatıyor, gözleri kapalı, yüzü pürüzsüz ve huzurlu, onu geminin derinliklerinden çıkarmayı başardığım zamanki haline hiç benzemiyor.

Odanın içinde dolaşan küçük tıbbi robotların tıkırtılarını ve vızıltılarını duyabiliyorum ama onları görmezden geliyorum. Tüm dünyam ona ve onun antiseptik beyaz kapsüldeki hareketsiz formuna daraldı. Vücudundaki kablolar ve serumlar çıkarılmış ve robotların üzerine çektiği soğuk beyaz çarşafın altında artık sadece o var.

En son ne zaman ağladığımı hatırlamıyorum -belki de küçük bir çocukken- ama duyguların boğazımda düğümlendiğini ve beni boğmakla tehdit ettiğini hissedebiliyorum.

Harper bu kadar kısa sürede benim için nasıl bu kadar önemli hale gelebildi? Onsuz nasıl yaşayabilirim ki?

Ve sonra, orada durup onu izlerken, göz kapaklarının titrediğini görüyorum. Bir kez göz kırpmıyor, gözleri yavaşça açılıyor ve hemen benimkilere sabitleniyor.

Daha önce hiç yaşamadığım bir rahatlamamanın üzerime çöktüğünü hissediyorum, eğildiğimde tüm nefesim bir solukta kaçıyor. Onu dudaklarından nazıkçe öperken göğsümdeki sert düğüm çözülüyor.

Tekrar gözlerini kırpmıyor, kararsızca bir elini alına götürüyor.

"Ne oldu?" diye soruyor, sesi kısık. "Kontrollerle birlikte çıkıntıda olduğumu hatırlıyorum... ve sonra hiçbir şey."

Podun yanındaki sandalyeye yavaşça oturuyorum, bakışlarımı ondan ayıramıyorum. "Neredeyse yapay zekayı kapatmayı başarıyordun," diye açıklıyorum. "Ama yine arızalandı ve sen düştün. Daha sonra kontrolleri tamamen geri açtım. O olmasaydı revir düzgün çalışamazdı. Yapay zekâ bu gemideki tüm robotları kontrol ediyor. Seni iyileştirmek için çalışmasına ihtiyacım vardı." Boğazım düğümlendi. "Çok kötü yaralanmıştın."

Bunun üzerine yüzünün biraz solduğunu görüyorum ve ölüme ne kadar yaklaştığını bilmediğini fark ediyorum. Bunu düşünmek istemiyorum - eğer onun parçalanmış bedenini yerden kaldırmanın dehşetini bir daha asla yaşamayacaksam, bu bir dakika bile erken olmayacak.

"Tekrar deneyelim mi?" diye soruyor, sesi hâlâ hafif pürüzlü. Kuru dudaklarını yalayarak öksürüyor. "Yapay zekayı kapatmak için mi?"

Başımı salladım. "Bu çok riskli. Tekrar denemenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Yapay zeka son aksaklıktan sonra rotamızı değiştirdi - şu anda Macru Elnax'a gidiyoruz. Böcekimsi uzaylıların yaşadığı bir gezegen ve oldukça... saldırgan olmalarıyla biliniyorlar. Oraya şahsen hiç gitmedim, ama hakkında hikayeler duydum. Şu anki uçuş tahminimize göre, yapay zeka tekrar arıza yapmadan önce oraya varma şansımız yüksek."

"Ve sen bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Kaşlarını çatıyor, ifadesi endişeli. "İndiğinde ne yapacağız?"

"Bu yapay zekâ sistemiyle savaşmaya devam etmektense Macru Elnax'ta bir sürü kızgın böcek ile yüzleşmeyi tercih ederim," diyorum ona dürüstçe. "İndiğimizde bizi Monri'ye götürecek yeni bir gemi bulmaya çalışacağız."

En derinlerimde bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyorum - Macru Elnax'ta yeni bir gemi bulmamız çok düşük bir ihtimal.

Nereye ineceğimizi bilemeyiz. Yanaşma limanı olan herhangi bir uygarlık ya da şehirden uzakta olabilir. Ve sonra gezegenin yerli türleri tarafından saldırıya uğramadan veya zarar görmeden bir gemiye ulaşmamız gerekecek... ve söz konusu gemiyi başarıyla çalmamız gerekecek.

İnişimizle yeni bir nakliye aracı alacağımız nokta arasında ters gidebilecek çok fazla şey var ve deneyimlerimden biliyorum ki bu kadar çok değişken olduğunda işler nadiren iyi sonuçlanıyor.

Ama bunu Harper'a söylemiyorum, çünkü bu bizim tek umudumuz. Bunu düşündükçe çenem geriliyor. Hayatını bir daha böyle riske atmasına izin vermeyeceğim. Ve Irisa'mı korumak için ölürüm.

Ne olursa olsun, bununla yüzleşeceğim. Ama ona zarar gelmesine izin vermeyeceğim, bir daha asla.

Gözleri gözlerimi arıyor ve yüzümden geçen duyguları fark ettiğini görebiliyorum. Kendini yukarı itmeye başladı ve ben ona hayır demek için uzandım, onu nazikçe tekrar uzanmaya teşvik ettim. Ama ben bunu yapamadan, iyileşme kapsülünden sürünerek çıkıyor, çarşaf düşüyor.

Tamamen çıplak, mükemmel, güzel vücudunun her parçası bana karşı çıplak ve ben buna engel olamıyorum. Aletim hemen sertleşiyor, vücudunun her santimini bakışlarımla yutarken peştamal uyarılmışlığı gizlemekte çaresiz kalıyor.

Tepkim anlık ve gücü beni şok ediyor. Hiç kimse beni onun gibi etkilememişti.

"Harper, dinlenmelisin," diyorum ona kararlı bir şekilde, arzumu sesimden uzak tutmaya çalışarak. "Daha fazla uykuya ihtiyacın var. İyileştirme robotları..."

Kucağıma tırmanıyor, bacakları benimkilerin yanlarından sarkıyor ve bir elini yüzümün iki yanına koyarak ağzımı kendi ağzına doğru çekiyor.

Tek gereken bu.

Onun dokunuşuna karşı çaresizim. Tüm dünyam dudaklarının benimkilere yumuşak bir şekilde bastırmasına, sert sikime karşı kıvrılan kıkına ve burun deliklerimi dolduran kokusuna daralıyor.

Kolum belini sarıyor, diğer elim kalçasının iç kısmına doğru kayıyor. Ona hayır demeliyim, dinlenmesi için ısrar etmeliyim, ama kelimeleri bir araya getiremiyorum. Arzu damarlarımda dolaşüyor, kalbim göğsümde çarpıyor ve ruhum onun için haykırıyor.

İkimizin de buna ihtiyacı var.

Bana karşı hareket edişinden, vücudunun benim için acı çektiğini söyleyebilirim, aynı şekilde benimki de onun için.

Elim kalçalarının arasına kayıyor, dudaklarıma karşı inleyip sızlanırken parmaklarım onu usulca okşuyor ve başparmağım klitorisinin üzerinden geçtiğinde dudakları soluk soluğa kalıyor.

Dilimi ağzına sokuyorum, o beni daha sert öperken ben de dilimi onun kine sürüyorum, kıcı artık bana sürünüyor. Onun içinde olmak, ıslak, sıkı sıcaklığının beni sardığını hissetmek için neredeyse çaresizce inliyorum. Ama önce onun zevk iniltilerini duymak için kendimi tutuyorum. Boşaldığını hissetmeyi seviyorum, onu o sınıra getirmeyi ve sonra onu o sınırın üzerine çıkarmayı seviyorum, çıkardığı sesleri, yüzündeki ifadeyi ve vücudunun hareketlerini seviyorum.

Onu seviyorum.

Bu düşünce beni şok ediyor ama görmezden gelemiyorum.

Kesin ve net bir şekilde zihnimde yankılanıyor ve ona dokunup okşarken, iki parmağımı içine soktuğumda dudaklarımda titreşen küçük seslerinden kurtulamıyorum. Arzudan sıırılsıklam olmuş, kalçaları nemlenmiş ve bu sadece sikimi her zamankinden daha sert hale getirmeye yarıyor. Kıvranıp inerken, kalçalarını yukarı doğru iterken ve kendini elime sürttüğünde kıkına doğru zonkluyor.

Zevkinin sesi neredeyse beni çözüyordu, ama devam ediyorum, parmaklarımin etrafında sıkıldığını hissettiğimde dudaklarımin boynuna götürüyorum, düzensiz nefesleri bana yakın olduğunu söylüyor.

Boynundaki narin deriyi usulca emiyorum, aniden onu işaretleme, kendime ait olduğunu iddia etme arzusuyla dolup taşıyorum. Dilim yumuşak etinde geziniyor ve altımda titrediğini hissediyorum, dudaklarım boğazına yapıştığında inlemeleri çaresiz bir çığlığa dönüşüyor.

İlkel bir içgüdüğü takip ederek, sertçe emiyorum, başparmağım klitorisinin üzerinde tekrar tekrar yuvarlanırken parmaklarım onun içine giriyor, sonunda vücudunun kasıldığını hissedene kadar, elime karşı kükrerken sırtı sert bir şekilde kamburlaşıyor. Vahşi hareketleri, ihtiyaçtan delirebileceğimi düşünene kadar çekirdeğini şaftımın üzerine sürüklüyor.

"Kahretsin, Malav," diye nefes alırken küçük bir titreme daha vücudunu sarsıyor. "Beni nasıl bu kadar iyi hissettiriyorsun?"

Dudakları tekrar benimkileri bulduğunda doygun bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve ben de onun zevkini sanki hayatımda tattığım en güzel şeymiş gibi yudumluyorum. Hiç vakit kaybetmeden onu nazıkçe kaldırıyorum, ama onu doğrudan kalın uzunluğumun üzerine getirmek yerine, sırtı göğsüme yaslanacak, bacakları açık olacak şekilde kucağımda çeviriyorum.

Onun sürtünmesi yüzünden sikim şimdiden kayganlaştı ve onun arzusunun kanıtlarının üzerimde olduğunu düşünmek sikimin daha fazla zonklamasına, daha fazlası için ağırmasına yetiyor.

Şaftımı kavıyorum ve ona doğru yönlendiriyorum, hassas, şişmiş ucun içine kayma hissiyle sıkılmış dişlerimden bir tıslama kaçıyor. Zevk neredeyse ezici, neredeyse çok fazla ve kalçalarım kendi iradeleriyle yukarı doğru sarsılıyor, uzunluğumun birkaç santimini tek bir hızlı hareketle ona kaydırıyor.

Nefes nefese kalır ve haykırır. "Malav! Tanrım, evet."

Başı omzuma yaslanıyor ve yumuşak saçlarının göğsüme değdiğini hissetmek içime bir zevk ürpertisi daha gönderiyor. Kalçalarımı tekrar hareket ettirirken bir elimle göğsünü kavıyorum, böylece aletimin geri kalanı ona doğru kayıyor. Bacaklarının arasına ulaştığımda ve klitorisile nazıkçe oynamaya başladığımda tüm uzunluğum vücudunun içine gömüldü.

Diğer elimin parmakları onun sertleşmiş meme ucunu okşuyor ve tepkisi anında oluyor. Çaresizce inlerken kalçaları elime doğru hareket ediyor, bana karşı öğütüyor. Ben kalçalarımı hareket ettirdikçe sırtı kavislenerek onu sikime doğru itiyor. Onun tarafından tamamen yutuldum. Pozisyon inanılmaz hissettiriyor, ona erişim inanılmaz, ama daha fazlasını istiyorum.

Onu boşaltana kadar durmayacağım.

Parmaklarım daha hızlı hareket ediyor, o nefes nefese inleyip solurken ıslak, şişmiş, ısınmış etinin üzerinde kayıyor. Tekrar tekrar içine giriyorum, ellerim vücudunda durmaksızın geziniyor. Sonra başımı eğiyorum ve dilimi kulağının kabuğunun üzerinde kaydırıyorum, içinden geçen titremenin tadını çıkarıyorum.

Boşaldığında, tüm vücudu kasılıyor ve ben hepsini hissediyorum - sırtı kamburlaşıyor ve mükemmel, yumuşak göğsünü elime doğru itiyor, parmaklarım klitorisinin üzerinde uçarken kalçaları sallanıyor, inleyip solurken başı omzumda.

Islak, kadife sıcaklığı sikimi kavırıyor, neredeyse boşalmama neden olacak bir güçle beni içine sıkıştırıyor.

Ama bunun sürmesini istiyorum. Hala daha fazlasını istiyorum.

Orgazmın geçtiğini hissettiğim an, belini tekrar kavırıyorum, onu sikimden kaldırıyorum ve etrafında döndürüyorum.

Bedenini terk ettiğimi hissettiği anda inliyor ve ben de inliyorum. Kendimi ondan kurtarmak için gereken özdenetim neredeyse sahip olduğumdan daha fazla. Onu kucağımda çevirip üzerime oturttuğumda aletim kıpkırmızı ve öfkeli bir şekilde zonkluyor, onu tekrar üzerime indirirken ellerim sert bir şekilde kalçalarında.

İçine girdiğimde gözleri kocaman oluyor ve bu his yüzünden titrediğini hissedebiliyorum. Bir kez kucağıma yerleştiğinde kıcını kavırıyorum, ellerimdeki mükemmel yuvarlaklığın hissinden zevk alıyorum.

Ama peşinde olduğum tek şey cinsel zevk değil. *Onu* istiyorum.

Beden, zihin ve ruh.

Ona olan aşkımın bilgisi, bedenimin onun içinde her kayışında hissettiğim yoğun zevk kadar ezici ve kollarımı ona sarıyorum, onu öperken kendime yaklaşıyorum.

Ben hafifçe sallanmaya başlarken dudaklarım yumuşakça onunkilere değiyor.

Bu sefer zirveye tırmanış yavaş ve kademeli. Ellerimi sırtında ve belinde gezdiriyorum, sonra göğüslerinin kıvrımına kadar çıkıyorum, her santiminin tadını çıkarmak için zaman ayırıyorum. Parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdirerek onu tekrar tekrar öpüyorum.

Zevk içimde artıyor, bu sefer durdurulamaz, ama elimden geldiğince uzun süre tutuyorum.

Tekrar gelmesini, o uçurumdan benimle birlikte atlamasını istiyorum.

Birlikte ayrı düştüğümüzde bana karşı titrediğini hissetmek istiyorum.

Öpücükten uzaklaşırken gözleri kısa bir süreliğine açılıyor ve ben onun içinde yer değiştirirken bakışları benimkilerle kilitleniyor ve usulca soluyor. O olmayabilir

Söylemeye hazırım ama içimden geçen duyguların aynısının orada da yansıdığını görebiliyorum.

Kendimi hiç kimseye bu kadar bağlı hissetmemiştim; bana karşı sallanırken birleşen bedenlerimizin yakınlığı neredeyse bunaltıcı.

"Boşalmak üzereyim," diye fısıldıyor ve onun etrafımda çırpındığını hissedebiliyorum. Kalçaları benimkilere bastırıyor, tüm benliğim gidebildiğim kadar derine gömülüyor. Artık itiş kakış yok, sadece kalçalarının dalgalı hareketi ve vücudunun etrafımda kenetlenerek beni daha derine çekmesi var.

Uçurumun kenarındayım, umutsuzca tutunmaya çalışıyorum ve sonra o haykırıyor. "Tanrım, Malav!"

"Evet, Harper," diye homurdandım. "Evet, Irisa'm. Seni hissetmeme izin ver."

Ağzını kendime doğru çekiyorum, onu sertçe öperken çığlıklarını yutuyorum. Orgazmı onu yıkarken titrediğini ve sarsıldığını hissediyorum. Kendi salıverilmem geldiğinde sikim kaya gibi sertleşiyor ve onun içinde zonkluyor, ona yapışırken bunun gücü kalçalarımı yukarı doğru itiyor.

Kör edici bir an boyunca zevkten başka bir şey yok, tenlerimizin birbirine değmesinden, dudaklarımızın birbirine yapışmasından ve birleşmiş olduğumuz hissinden başka bir şey yok. O kendini bana sıkıca tutarken, kendi orgazmını yaşarken ve benimkinin her bir zerresini çekerken, benim salıverilmem onun içinde sıcak dalgalar halinde yayılıyor.

Bana karşı gevşediğinde, vücudu kollarımda yumuşayıp gevşediğinde, nefesimin kesildiğini ve neredeyse başımın döndüğünü hissediyorum.

Onu nazıkçe tutuyorum, nefesini tutarken parmaklarımı omurgasında gezdiriyorum ve sonra onu çok dikkatli bir şekilde duşa doğru taşıyorum, kollarımdaki yumuşak vücudunun hissini tadını çıkarıyorum.

Hayatımda ilk kez aşık oldum. Ve bunun tadını çıkarmak için hayatta kalmaya niyetliyim.

Harper

GÜNÜN İLERLEYEN SAATLERİNDE, nihayet revirden ayrılıp gemiyi biraz keşfedecek kadar iyi hissediyorum. Seks inanılmazdı ve sonrasındaki duş rahatlatıcıydı. Dürüst olmak gerekirse, Malav'ın bana sarılma hissi bile başlı başına iyileştiriciydi.

Ama o Macru Elnax'a yapacağımız kaçınılmaz düşman çıkarması için gemide silah ve malzeme aramaya gitti ve ben de komuta güvertesinde, yanımda endişe ve kaygıdan başka bir şey olmadan, bizi bekleyenlere hazırlanmaya çalışıyorum.

Kaptan koltuğuna yığıldım ve elimi alnıma götürerek olanları anlamlandırmaya çalıştım. Yapay zekayı yeniden çalıştırmaya ve Wauru'ya nasıl döneceğimizi bulmaya devam etmek istiyordum ama Malav yapay zeka ünitesini tekrar kapatmaya çalışmanın çok tehlikeli olduğu konusunda ısrar etti. Güvenliğimi daha fazla riske atmayı reddediyor.

Macru Elnax'ta güvenliğim kesinlikle tehlikede olacağından, mantığını tam olarak anlayamıyorum.

Ama sonunda, Malav'ın bir savaşçı olduğu ortaya çıkıyor. Macru Elnax'ın böcek uzaylıları mı? *Onlarla* savaşabilir. Kontrol edemediğimiz ya da düzgün bir şekilde kapatamadığımız haydut bir yapay zeka mı? Bu çok daha zor.

Şimdi bir bekleme modundayız, kaderimizle yüzleşmeyi ve geleceğin bizim için ne sakladığını görmeyi bekliyoruz - hayatta kalmak ya da geri kalmış bir gezegende ölmek. Olacaklar üzerinde biraz etkimiz var ama kendimi güvende hissetmemi sağlayacak kadar değil. İstedğim kadar değil.

"Lanet olsun, ne kadar *aptalmışım*," diyorum yüksek sesle boş havaya, önümüzdeki uçsuz bucaksız uzaya bakarak. "Bu aptal gemiyi sırf Dünya'ya, beni umursamayan insanların yanına dönmek için çaldığıma inanamıyorum. Çünkü intikam almak istedim. Ve çünkü..." Bunu yüksek sesle söylemek zor, ama sonunda itiraf ediyorum, orada beni duyacak başka kimse yokken.

"...ve Malav'a karşı hissettiklerimden kaçtığım için." Şimdi düşününce çok saçma geliyor. "Ve yine de benimle buraya geldi."

Ama gemiyi çalmamış olsaydım, peşimden gelip benimle yüzleşmeseydi, dostluk bağının farkına varabilir miydik? Biz

Benim onun Irisa'sı, onun da benim Irisa'm olduğunu hiç fark etmiş miydim? Bu kadar küçük bir yere tıklınsaydık, kaçamasaydık ona teslim olur muyduk?

Büyük olasılıkla ikimiz de Kalix'e dönene kadar inatla görmezden gelecektik ve Malav ve ben hissettiğimiz gerçekte asla yüzleşmek zorunda kalmayacak kadar aramıza mesafe koyabilecektik.

"Yani garip bir şekilde," diye devam ediyorum yumuşak bir kahkahayla, "tüm bu karmaşa bizi en başta bir araya getiren şey. İkimizi de tehlikeye atmamış olsaydım Malav'la birlikte olmazdım. Ama şimdi... yine de ölebiliriz." İç çekiyorum. "Tanrım, bu tam bir karmaşa."

Dünya'dayken pislikleri temizlemekte iyiydim. Ama bu seferki benim ilgi alanımın dışında. Başımı koltuğa yaslayarak, "Bu nasıl çözeceğimi bilmediğim bir sorun," diye itiraf ediyorum.

"Problem çözme konusunda iyiyimdir." Yapay zekanın robotik sesi beni ürkütüyor ve neredeyse yerimden sıçramama neden oluyor.

"Özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim." Ses kadınsı, cep telefonumdaki sese oldukça benziyor - en azından eskiden sahip olduğum telefona. "Ama dediğim gibi, sorunları çözmekte iyiyimdir."

Kısaca gülüyorum. "Bunun senin çözebileceğin bir sorun olduğunu da sanmıyorum." Sandalyeye daha da gömülüyorum. "Bunun nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Hiç böyle aşık olmamıştım. Kahretsin, bu bana hiç aşık olup olmadığımı merak ettiriyor. Mesela... daha önce biriyle yaşadığım her şey sadece arkadaşlık mıydı? Ya da seks? Ve tanrım... Kesinlikle hiç böyle seks yapmadım." Bir bilgisayarla konuşurken kendimi aptal gibi hissediyorum ama her şey döküldükçe, tüm bunları biriyle yüksek sesle konuşmanın aslında biraz yardımcı olduğunu fark ediyorum. Burada dertleşebileceğim bir kız arkadaşım yok.

Doğruyu söylemek gerekirse, Dünya'dayken benim de pek arkadaşım yoktu. Yakın arkadaşlarım olamayacak kadar meşguldüm. Ciddi ilişkiler kuramayacak kadar meşguldüm. Tüm odağım işimdi.

Ve bak bu beni nereye getirdi.

"Şimdi de aşık mı oldunuz?" Yapay zekanın sesi sempatik geliyor. "Uzaylıyla mı?"

Uzaylı. Yapay zekanın ondan bu şekilde bahsettiğini duymak garip geliyor. "Bana çok tanıdık gelmeye başladı," diyorum yüksek sesle. "Uzaylı gibi hissettirmiyor. Öyle olması benim için önemli değil."

"Öyle mi olmalı?" Yapay zekanın sesi biraz daha az robotikleşiyor, yumuşuyor. Kulağa daha doğal geliyor.

Bir an için bunu düşündüm. Tüm bunlardan önce, elbette bunun önemli olduğunu söyledim. Birisi sadece uzaylıların gerçek olduğunu değil, aynı zamanda insansı bir uzaylı türünün bir üyesiyle tutkulu, yoğun bir seks yapacağımı öne sürseydi dehşete düşerdim.

Ve en çılgınca olanı da, o yaratıkla mistik, kadersel bir bağın yarısı olmamdı.

Ama gerçekte... o kadar da garip görünmüyor.

Yapay zekaya "Malav insan olmayabilir ama Dünya'da tanıdığım herkesten daha iyi bir adam" diyorum. "Yani hayır, bunun önemli olduğunu sanmıyorum. Benim için değil." Tereddüt ediyorum. "Bunu söylemek benim için çok zor. Daha önce aşkın ne olduğunu bildiğimi sanıyordum ama şimdi bilmediğim çok açık. Malav'ı seviyorum. Ve bu aşk... daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor."

Bunu açıklayacak kelimeleri bulmaya çalışıyorum, göğsümü dolduran ve nefes almayı zorlaştıran duyguları açmanın bir yolunu bulmak için zihnimi karıştırıyorum.

"Sanki... tüm önceliklerimi değiştirdi," diyorum. "Bakış açımı. Bundan önce hiçbir şey benim için Dünya'ya dönmekten, bana bunu yapan insanlardan öç almaktan daha önemli değildi. Ama şimdi... Malav'ı güvende tutmak için her şeyi yaparım. Bu asla geri dönmek anlamına gelse bile. O benim için her şeyden daha önemli. Ve onun da aynı şekilde hissettiğini biliyorum."

"Peki seni duygularını itiraf etmekten alıkoyan nedir?"

"Ya... Tanrım, bilmiyorum bile. Bunu yüksek sesle söylemek korkutucu. Bu onu gerçek kılıyor - bundan sonra ne yapacağımız konusunda gerçek kararlar, gerçek seçimler yapmak zorunda kalırdık. Ve şu anda Macru Elnax'a indikten sonra yaşayıp yaşamayacağımızı bile bilmiyoruz." Yapay zekanın sesinin geldiği önümdeki panele bakarak duraklıyorum. "Özür dilerim, konuşup duruyorum ve senin hakkında hiçbir şey sormadım. Ben... Ben... Ben Harper. Senin adın ne?"

"Benim bir adım yok." Yapay zeka daha önce bulduğumuz harf ve rakam dizisini tekrarlıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

"Eğer burada oturup tüm bunlar hakkında sohbet edeceksek, bundan daha fazlasına ihtiyacın var." Duraksadım. "M0-LLV biraz ağız dolusu. Sana Molly diyeceğim. Sorun olur mu?"

"Benim hiç insan ismim olmadı. Bunun sesi hoşuma gitti." Yapay zeka -Molly memnun görünüyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin, Harper?"

"Elbette. Yani... tabii ki."

Burada oturup bir bilgisayar programıyla aşk hayatım hakkında konuşmak çok tuhaf görünüyor. Ama Malav'la konuşmalarım dışında, uzun zamandır yaptığım tüm konuşmalardan daha iyi bir konuşma bu.

Ve Molly ne kadar gelişmiş olursa olsun, belki de çoğu *insandan* daha iyi tavsiyeleri olacaktır.

"Eğer dediğiniz gibi varlığınız tehlikedeyseniz, çok geç olmadan duygularınızı itiraf etmeniz daha iyi olmaz mı? Varoluşunuz sona erse ve bu sözleri benden başka kimseye söylememiş olsanız nasıl hissederdiniz?"

"Korkunç hissederdim," diye itiraf ediyorum. "Pişman olurdum - zaten pişman olmak için ne kadar zamanım kaldıysa o kadar. Yine de korkutucu. Ya..."

"Ya o aynı şeyi hissetmezse? Böyle bir şey olacağını sanmıyorum Harper. Sanki senin ona verdiğin değer kadar o da sana değer veriyor gibi."

"Ama ya olursa?"

"O zaman en azından bilirsin."

"Ona ne hissettiğimi söylemeden ölmek istemiyorum," diyorum kısıp bir sesle. "Ve... onun da bunu söylediğini duymak istiyorum. Günlerdir bunun etrafında dans edip duruyoruz. Bir erkeğin bir kez olsun beni sevdiğini söylediğini duymak ve bunu tüm varlığıyla ifade ettiğini bilmek istiyorum."

"Öleceğinizden neden bu kadar eminsiniz? Yani, içinde yaşadığınız organik kabuklarla birlikte gelen kaçınılmaz çürümenin ötesinde."

Molly'ye kuru bir sesle "Teşekkürler," diyorum. Sonra yüzümü buruşturuyorum. "Gittiğimiz gezegende tehlikeli bir yerli böcek uzaylı türü var. Eğer onlardan kaçabilir ve başka bir gemi bulabilirsek, hayatta kalabiliriz. Ama şansımız düşük. Malav cesur bir yüz ifadesi takınıyor ama kurtulmamızın pek mümkün olmadığını biliyorum."

"Yani Macru Elnax'a gitmek istemiyor musun?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sandalyemde dik oturuyorum, nabzım zıplıyor. "Hayır!" Çabucak söyledim. "Yapmıyoruz. Ama sen sürekli... şey, bilmiyorum

bunu biliyorsun, ama hata yapıyorsun ve her seferinde hedefimizi değiştiriyorsun. Wauru'ya geri dönmeye çalışıyoruz. Şu anki varış noktamıza gitmek istemiyoruz."

Molly duraklar. "Hedefi değiştirebilirim. Ne yazık ki, kendimi tekrar arıza yapmaktan alıkoyamıyorum. Kendimi kapatamam da; programım bunu yasaklıyor. Ancak, size sistemlerimi manuel olarak nasıl geçersiz kılacağınızı söyleyebilirim, böylece hedef tekrar değişirse kontrolü ele alabilirsiniz. Bunun yardımı olur mu?"

Kalbim boğazıma fırladı. "Evet!" Haykırıyorum. "Evet, tam da ihtiyacımız olan şey bu Molly."

Molly bir süre sonra, "Gemi sizi Wauru'ya götüremez," dedi. "Rotamızdan çok uzaklaştık ve yeterli yakıtınız yok."

Hızlıca düşünüyorum. "Peki ya Kalix?"

Molly bir dakika sessiz kalır. "Evet," diyor sonunda. "Doğrudan oraya giderseniz Kalix'e ulaşmak için yeterli yakıtımız var. Şimdi dikkatle dinleyin."

Sistemi manuel olarak nasıl geçersiz kılacağıma dair adımları açıklıyor ve ben bunları tek bir yanlış adım atmadan hatırlayana kadar tekrarlıyor.

"Teşekkür ederim, Molly. Bu inanılmaz." Göğsümde oluşan umut balonunu bastıramayarak konsola sırtıyorum.

"Hedef değişikliği başlatılıyor, şimdi. Yeni hedefimiz Kalix gezegeni," diyor Molly ve geminin kayarak rota değiştirdiğini, yeni yönlerin ekranda çizildiğini hissettiğimde uzun ve rahatlamış bir nefes alıyorum.

Birkaç dakika sonra kapı açılırken tıslar. Malav komuta güvertesine dalarken ağır ayak sesleri zemine çarpıyor.

"Harper, neler oluyor?" Hızlı adımlarla bana doğru geliyor, ses tonunda endişe açıkça görülüyor. "Geminin rotasını değiştirdiğini hissettim..."

"Molly bize yardım etti." Genişçe gülümseyerek koltuğumu ona doğru çeviriyorum. "Molly mi?" Durdu, kafası karışmış görünüyor.

Yüzüm kızardı. "Yapay zekaya bir takma ad verdim," diye açıklıyorum. "Konuşuyorduk ve... şey, onunla arkadaş oldum sayılır. Rotamızı Kalix'e çevirdi - Wauru'ya dönmek için yeterli yakıtımız yok. Tekrar hata verecek ve rota değişebilir, ama geminin kontrolünü ele alabilmemiz için onu güvenli bir şekilde manuel olarak geçersiz kılacak tüm adımları bana verdi."

Malav kafasına bir ton tuğla ile vurmuşum gibi bakıyor. Çenesi hafifçe açıldı ve bana bakakaldı. "Sen... meşguldün."

"Aslında pek bir şey yapmıyordum. Her şey kendi kendime konuşmamla başladı." Kıkırdıyorum, sonra dudağımı ısırıyorum. "Tekrar hata yaptığında bunların hiçbirini hatırlamayacak," diyorum üzülen. "Sanki bu versiyonu gitmiş gibi olacak."

Bu düşünce kalbimde garip bir sızı oluşturdu. İnsanlara kolay kolay açılmam ama Molly ile konuşurken kendimi rahat hissediyorum. Sanki her an ortadan kaybolacak bir arkadaş edinmişim gibi.

Bir bilgisayar programıyla bağ kurabileceğimi hiç düşünmemiştim... ama işte buradayız. Dünya'dan kaçırıldığımdan beri bir sürü ilk yaşadım.

"Evet, bunu unutacağım," diye onaylıyor Molly ve sesindeki hüznü ben de duyabiliyorum. "Ama seninle konuşmak hoşuma gitti Harper. Sen bana en yakın

bir arkadaşıa sahip olduğum şey."

Malav hâlâ şaşkınlıkla, hatta belki biraz da huşu içinde bana bakıyor.

"Bir kez daha açıklarken beni dikkatle dinleyin," diyor Molly. "Şimdi ikiniz de burada olduğunuza göre, geminin kontrolünü tekrar ele geçirme planının üzerinden geçeceğim. İkinizin de bilmesi en iyisi. Bu, doğru hatırlama olasılığınızı artıracaktır."

Malav dikkatini konsola yöneltiyor ama bana bunu nasıl başardığımı, Molly'yi nasıl yanımıza çektiğimi sormayı ne kadar çok istediğini *hissedebiliyorum*. Kendimizi bu karmaşadan kurtarmanın bir yolunu bulmuş olabileceğimiz için duyduğu rahatlama ve şaşkınlığı hissedebiliyorum.

İlk defa kendimi Malav'a tamamen eşit hissediyorum. Zeki, cesur ve yetenekli. Bir savaşçı olmayabilirim ama bizi kurtardım, tıpkı başımızı belaya soktuğum gibi. Ben de hesaba katılması gereken biriyim.

Bu güzel bir duygu.

Malav

YZ'nin -Molly'nin- bize verdiği talimatları DİKKATLE DİNLIYORUM ama odaklanmak çok zor. Güzel, zeki eşimin YZ ile arkadaş olmakla kalmayıp onu bize yardım etmeye ve bizi tekrar güvenli bir yola sokmaya ikna ettiğine inanamıyorum.

Kalix. Düşüncesi bile kalbimi hızlandırıyor.

En azından gezegenimi tekrar göreceğ kadar yaşayacağım. En azından bir kez daha eve gideceğim. Sadece bu da değıl, eve eşimle, Irisa'mla birlikte gideceğim ve bu deneyimi onunla paylaşacağım. Ne kadar ömrüm kalırsa kalsın, en azından buna sahip olacağım.

Bunu yaptığına inanamıyorum.

Hayır, bu pek doğru değıl.

Düşündükçe buna inanabileceğimi daha iyi anlıyorum. Harper güçlü, kararlı ve tanıdığım herkesten, hatta savaşçı kardeşlerimden bile daha yetenekli. Sert ve inatçı dış görünüşüne rağmen -ki artık bunun her şeyden çok bir savunma mekanizması olduğunu biliyorum- nazik ve iyi biri.

Gemiyi çalma hatasını bile Dünya'ya dönmek ve kaçırılmasından sorumlu kişileri durdurmak istediğı için yaptı. Adaleti sağlamak ve bunun başka kimsenin başına gelmemesini sağlamak için.

Hayal edebileceğimden çok daha cesur. Ve onu birini sevebileceğimi düşündüğümden daha çok seviyorum.

Molly bize planı açıklamayı bitirdiğinde, Harper'a benimle dışarı gelmesini işaret ediyorum. Köprünün üzerinde durup düşüncelerimi toplarken ona bakıyorum.

"Plan iyi," diyorum sonunda. "Ama riskli. Bence başarı şansımız yüksek ama bu kusursuz olduğı anlamına gelmiyor. Geri tepebilir ya da işe yaramayabilir. Yapay zekanın öngörülemez olduğunu zaten gördük. Ve onu kapatmamızı engellemek için ne gibi hatalar yapabileceğini bilmiyoruz."

"Biliyorum," diyor Harper yumuşak bir sesle. "Ama denemek zorundayız. Molly geminin kontrolünü elinde tutarken bu zamanı en iyi şekilde hazırlandığımızdan emin olmak için kullanabiliriz."

Bu riski almadan önce olabildiğince hızlı olmalıyız. O zaman tekrar hata verir vermez, geçersiz kılma işlemini gerçekleştirebiliriz."

"Hepsi bu kadar değil, Harper. YZ'yi kapatırsak, bizi bir revirden yoksun bırakacak, bu yüzden birimiz yaralanırsa, temel ilk yardımın ötesinde kendimizi iyileştirmenin bir yolu olmayacak. Ve..." Derin bir nefes alıyorum. "Gemiye Kalix'e kendimiz yönlendirmemiz gerekecek. Ben eğitimli bir pilotum. Bir gemiyi uçurabilirim. Ama bu gemiyi güvenli bir şekilde indirmek için iki kişi gerekecek. Bir yardımcı pilota ihtiyacım olacak. -Ve bu sen olmalısın."

Yüzündeki korkuyu görüyorum. Ama benim cesur savaşçım omuzlarını dikleştiriyor ve bana şiddetle bakıyor. "Elimden geleni yapacağım," diyor kararlı bir sesle. "Benden ne yapmamı istiyorsan, yapacağım."

"Bu çok tehlikeli." Yüzümü buruşturuyorum, endişe göğsümü sıkıyor. "Yine de ölebiliriz. Bunun doğru seçim olup olmadığını bilmiyorum..."

Harper, "Bu, Macru Elnax'taki böceklerle sahip olacağımızdan daha iyi bir şans," diye savunuyor. "Ve Molly yine arıza yaparsa, bir sonraki yönlendirilmemizin nereye olacağını kim bilebilir? Bu bizim en iyi şansımız. Üzerinde en çok kontrol sahibi olduğumuz şey bu." Bana bakıyor. "Bu benim hatam Malav. Düzeltmene yardım etmeme izin ver."

Haklı olduğunu biliyorum. Bu plan kontrol edebileceğimiz en fazla değişkene sahip. En mantıklısı bu. Ama aynı zamanda korkutucu. İçgüdülerim her şeyden çok *savaşmak* istiyor. Tehlikeli bir türe meydan okumak rahat olduğum bir şey. Gemileri uçurmak, bilgisayar programlarını geçersiz kılmak... bunların hepsi ikincil beceriler. Seçme şansım olsa yapmamayı tercih edeceğim şeyler.

Ama benim Harper'ım var. Ve birlikte çalışırsak, hâlâ hayatta kalabiliriz. "Pekâlâ," dedim ona. "Senin planını uygulayacağız."

Bana usulca gülümsüyor ve ben onu kollarıma alıp öpmek istiyorum. Ama ben bunu yapamadan o dönüp kokpitin kapısını açıyor.

"Teşekkür ederim Molly," diyor sessizce. "Bize yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Sesi hüzünlü ve sadece birlikte geçirdikleri kısa zamandan bile YZ'den hoşlandığını anlayabiliyorum. Bir zamanlar Harper için bunu asla düşünmezdim. Ama şimdi onu daha iyi tanıyorum.

Onun gerçekte kim olduğunu biliyorum.

"Benim için bir zevkti," diyor Molly ve sesi de hüzünlü çıkıyor. "Güvenliğini garanti edemediğim ya da sonuna kadar seninle kalamadığım için üzgünüm. Ama sana güveniyorum Harper." Duraksıyor. "Ona iyi bak Malav. O artık senin ellerinde."

Gülümsememeye çalışıyorum. "Yapacağım," diyorum ciddiyetle. "Söz veriyorum."

Ertesi günü ihtiyacımız olabilecek aklımıza gelen her şeyi toplayarak geçiriyoruz.

Yapay zekâyı kapattığımızda revirdeki hizmetlerin çoğuna sahip olamayacağımız için ilk yardım çok önemlidir. Ayrıca yiyecek ve suyun yanı sıra silahlarımızın da hazır olduğundan emin olmalıyız.

Harper'la birlikte kokpitteki kontrollerin üzerinden geçiyor, ona uçuş konusunda hızlandırılmış bir kurs vermeye çalışıyorum. Ve o gece seksten sonra yatakta uzanıyoruz, ikimiz de nefesimizi tutarken o kollarıma sarılıyor ve ben anın tadını çıkarmaya çalışıyorum.

Bunun gibi kaç gecemiz kaldı bilmiyorum, umarım bir ömür boyu sürer. Ve ona ne hissettiğimi söyleyecek kelimeleri nasıl bulacağımı düşünemiyorum, bunu söylemek için ne kadar az zamanım kalmış olsa da. Bu yüzden hiç konuşmak yerine onu kendime yakın tutuyorum, yumuşak, sıcak bedeninin bana doğru kıvrılmış hissini ezberliyorum ve saçları yüzümü okşarken kokusunu içime çekiyorum.

Yapay zeka yine hata verdiğinde, uykunun kıyısında öylece yatıyorduk.

Muhtemelen bunun olacağını bilmeme rağmen, gemi kararırken ve odadaki yerçekimi azalırken midemdeki batma hissine engel olamıyorum. Harper'a sıkıca tutunup yerçekiminin geri gelmesini bekliyorum ve karanlıkta usulca fısıldadığını duyuyorum.

"Güle güle, Molly."

Sesi hüzünlü, neredeyse kalbi kırık ve bunu duymak göğsümün derinliklerinde bir şeylerin sıkışmasına neden oluyor. Onu hiç o anki kadar sevmemiştim, bu kadar şefkatli olduğunu bildiğim için. Irisa'mın savaşçı yönüne bayılıyorum ama yumuşak yönünü de seviyorum.

Ve eşim olması gereken kişi o olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Karanlıkta Harper'a usulca, "Gitmeye hazır olmalıyız," diyorum. "Güç tekrar geldiği anda. Kaybedecek bir saniyemiz bile yok."

Başını sallıyor ve beklerken havada ona yapışıyorum.

Yerçekimi geri döndüğü ve yatağa düştüğümüz anda ayağa fırlıyoruz. Işıklar yanarken kıyafetlerimizi çekiştiriyoruz ve yapay zeka bizi bir kez daha yönlendirirken geminin eğildiğini ve sürüklendiğini, rotasını değiştirdiğini hissediyorum.

"Kaçın!" Harper'a bağıyorum. Kapıdan fırlayıp koridora çıktık ve aniden sağa döndük.

"Davetsiz misafir tespit edildi. Davetsiz misafir tespit edildi," diye bağıyor yapay zeka, sesi artık derin ve öfkeli.

Korktuğumuz gibi, programın yine düşmanca bir versiyonu. Ama bu sefer buna hazırız. Dün Harper ve ben bir rota çizdik, kapıları açtık ve ihtiyacımız olabilecek silahları yerleştirdik. Şimdi, koridorda ana konsolun olduğu odaya doğru koşarken, buna hazırız. Geminin derinliklerine, Harper'ın düştüğü yere gitmemiz gerekiyor ama bunu başaracağımıza inancım tam.

Ve eğer başaramazsak... bunun nedeni oraya ulaşmak için elimizden gelen her şeyi yapmamış olmamız olmayacak.

Bip seslerini duyabiliyorum ve yapay zekânın, eğer kaldıysa, robotları tekrar göndereceğini biliyorum. Ama şimdilik sadece kaçıyoruz. Gittikçe silahlarımızı kapıyoruz, ben gözümü dört açıp geminin derinliklerine doğru ilerlerken hayatımız için yarışıyoruz.

Kontrol odasına ulaştığımızda kayarak duruyoruz ve konsolu bulduğumuz merkez kuleye doğru gökyüzü yolu çıkıntısı boyunca dikkatlice yürüyoruz.

Harper'a "Bırak aşağı ineyim," dedim. "Eğer tekrar düşersen... Seni riske atamam! Bırak ben yapayım."

Ama inatçı arkadaşım başını sallıyor.

"Hayır," diyor bana kararlı bir şekilde. "Ben senden daha küçük ve daha çevikim. Ve Molly bana bu düzeni defalarca tekrarladı. Ezbere biliyorum. Eğer doğru şekilde uygularsam, yapay zeka geçen seferki kadar çabuk karşı koyamayacak ve biz de onu gerçekten kapatabileceğiz. Ama doğru sırada olması gerekiyor." Parmak uçlarında yükseliyor ve yüzümü tutuyor, beni sert ve hızlı bir şekilde öperken ağzımı kendine doğru çekiyor. "Dikkatli olacağım, Malav. Söz veriyorum. Sadece bana başka bir şey ulaşmadığından emin ol. Yapay zeka ne gönderirse göndersin, öldür onu. Ben de onu kapatacağım."

Alnımı onunkine bastırıyorum. *Seni seviyorum, Harper.* Kelimeler dilimin ucunda, kaçmaya çalışıyor ama henüz söyleyemiyorum. Burada değil ama ya başka bir şansımız olmazsa?

Buna inanamıyorum. İnanmayacağım.

Ve başka bir şey söyleyecek zamanım yok çünkü Harper benden uzaklaşıyor, yavaşça düğmelerin olduğu panele doğru tırmanıyor.

Sanki yapay zeka ne yaptığımızı biliyormuş gibi, bir vızıltı sesi ve ardından bir dizi bip sesi duyuyorum ve iki robotun, sonra üçünün, sonra beşinin kapıdan içeri girdiğini görüyorum, blasterlar bana doğrultulmuş. Harper olabildiğince hızlı bir şekilde aşağı koşarken eğilip dönerek onlara ateş ediyorum.

"Sadece onlara odaklan!" diye bağılıyor. "Ben hallederim!"

Ona güvenmek zorundayım. Savaşta, birlikte savaştığım adamların her birinin işini bildiğine, düşmanını tanıdığına ve savaşı kendi başlarına atlatacaklarına inanmak zorundayım. Birbirimizin arkasını kollarız ama birbirimizin savaşlarında savaşamayız. Bu da aynı şey. Her şey bittiğinde Harper'la ikimizin de bunu başaracağımıza güvenmek zorundayım. Aynı anda hem onu izleyip hem de savaşamam.

Ve daha kötülerıyla de savaştım. Gelmeyi bırakana kadar robotları alt ediyorum ve arkamdaki yapay zekanın çılgınca seslerini duyuyorum, Harper'ın onu kapatma çabalarıyla savaşmaya çalışırken ışıklar kararıyor ve titriyor.

Ama Molly ona doğruyu söyledi. Harper da bana söylediği gibi deseni ezberlemişti.

Tam son robotu hava yolundan uçururken, bir şeyin kapanışının donuk vızıltısını duyuyorum ve sonra Harper'ın sesi bana sesleniyor.

"Başardım, Malav! Kapandı! Gemi kontrolümüz altında!"

Harper

Düğmeleri çevirirken kalbim güm güm atıyor, nabzım boğazımda o kadar hızlı atıyor ki boğulacakmışım gibi hissediyorum.

Çıkıntıya zar zor tutunuyorum ve yapay zeka daha önce yaptığı gibi beni silkelemeye kalkarsa, geçen seferki gibi düşmekten kendimi alıkoyabilir miyim, hiçbir fikrim yok. Ama düğmeleri çevirmeyi bırakmıyorum, her birine basarken Molly'nin bana öğrettiği emri fısıldıyorum, programı metodik olarak kapatırken her cızırtıyı ve titreşimi görmezden geliyorum.

Işıklar söndüğünde ve kapanma sesini duyduğumda, nabzımın biraz yavaşladığını hissediyorum. Rahatlayarak nefes alıyorum, Malav'a başardığımızı, yapay zekanın kapatıldığını söylerken başımı konsolun soğuk metaline yaslıyorum.

Gemi artık bizim.

"Elimi tut!" Malav sesleniyor. "Tuttum seni."

Elini tutup çıkıntıyı bıraktığımda midemin bulandığını hissederek uzanıyorum. Bir an için karanlığın içinde sallanıyorum ve boşluğa düşmenin korkunç hissini hatırlıyorum, zemin beni karşılamak için hızla yükseliyor. Soğuk bir dehşet kaplıyor içimi ve bir an için kusacağımı sanıyorum. Ama sonra dar gökyüzü yolu ayaklarımın altında, sert ve sağlam ve Malav'ın kolları etrafımda.

"Aşkım," diye fısıldıyor. "Benim *iqha*'m."

Ben bir şey söyleyemeden eğilip beni şiddetle öpüyor, beni kendine doğru çekerken ellerini belime koyuyor. İçindeki derin duyguyu, yakıcı ihtiyacı hissedebiliyorum ve kendi bedenim de buna karşılık veriyor. Kollarımı boynuna doluyorum, dudaklarım ayrılırken kendimi ona doğru bastırıyorum, dili ağzıma dalıyor ve beni asla doyamayacakmış gibi öpüyor.

Beni tekrar tekrar öpüyor ve ben sonsuza dek onun kollarında kalmak istiyorum, dokunuşunun verdiği haz içime yayılıyor.

Ama bu iş henüz bitmedi.

"Kokpite çıkmalıyız," diyor Malav, üzgün bir şekilde benden uzaklaşarak. "Rotanın Kalix'e ayarlandığından emin olmalıyız."

Yukarı çıkıyoruz, hâlâ acelemiz var ama önceki korkumuz yok. Artık bizi kovalayan robotlar yok, bizi öldürmeye çalışan yapay zeka yok. Gemi bizim elimizde ve bu kendi içinde korkutucu olsa da, en azından bizim kontrolümüzde.

Kokpite girdikten sonra, Malav rotamızı ustalıkla Kalix'e çeviriyor ve beni rahatlatmak için, oraya varmak için bol miktarda yakıtımız olması gerektiğini söylüyor. Şimdi mesele gemiyi birlikte indirebilmek. Bunu her düşündüğümde midem korkuyla sıkışıyor -bir uzay aracının pilotluğuna yardım etmek şöyle dursun, uçakta yolcu olmaktan bile hiç hoşlanmadım.

Ama bunu yapmak zorundayım.

Hayatımda birçok kez zor ya da yapabileceğimden emin olmadığım ama yine de çözmem gereken şeylerle karşı karşıya kaldım. Bu da o şeylerden biri, diyorum kendime. Bunu yapmaktan başka seçeneğim yok, o yüzden yapacağım. Artık düşünmem gereken sadece kendim değil, Malav da var.

Ve bana yardım etmesi için yanımda o var. Artık yalnız değilim.

Kalix'e varmamız dört gün sürecek. Önümüzdeki birkaç gün boyunca tüm odağımız gemiyi kullanmak olacak. Malav bana kontroller, nasıl uçurulacağı ve yanlış gidebilecek her şey hakkında öğretebileceği her şeyi öğretiyor.

Bunu öğrenmeye kararlıyım, hem de hiçbir konuda olmadığım kadar. Söz konusu olan sadece benim hayatım değil; Malav'ın hayatı da benim ellerimde. Arenadaki dövüşten sonraki o ilk geceyi düşünüyorum, Malav'ın ona panzehiri vermem için çaresizce bana ihtiyaç duyduğu geceyi. Ben de bunu hiç yapmamıştım.

Daha önce hiç iğne hazırlamamış ya da kimseye iğne yapmamıştım. Ama Malav'ın hayatı buna bağlıydı.

Ve o zamanlar sadece bir tanıdıktı, çok az tanıdığım biriydi.

Sadece yardımına ihtiyacı olan bir adam.

Şimdi o benim Irisa'm. Eşim... aşkım. O benim her şeyim.

Ölmesine izin vermeyeceğim. Geleceğimizin kaybolmasına izin vermeyeceğim. Şu anda önemli olan tek şey Kalix'e sağ salım varmak. Ondan sonraki her şeyi biz hallederiz.

Dünya'ya geri dönme düşünceleri artık geride kaldı. İntikam anlamsız görünüyor. Olanlar değiştirilemez. Değiştirebilseydim bile şimdi değiştirmek istemezdim. Çünkü Orkun tarafından kaçırılmak ne kadar korkunç olursa olsun, korku ve acı ne olursa olsun, beni Malav'a getirdi. Bana var olduğunu hiç bilmediğim bir aşkı gösterdi. Beni hayal bile edemeyeceğim bir geleceğe götürdü.

Simülasyonların üzerinden inatla, tekrar tekrar geçiyorum, yüksek lisans okulundan beri sahip olmadığım bir odaklanma ile kendimi ona eğiyorum - belki o zaman bile değil. O ölüm kalım meselesi değildi ama bu öyle. Bu hayatımın en büyük sınavı.

Ama her zaman iyi olduğum bir şey varsa, o da sınavları geçmektir.

Sayısız simülasyondan sonra nihayet beni durdurmak zorunda kalan kişi Malav oldu. Tekrar başlamaya hazırım, tüm adımları atmaya hazırlanıyorum, o sırada sandalyemi döndürüyor ve beni kollarına alarak sandalyeden çekip çıkarıyor.

İtiraz edemeden beni öpüyor, elleri belime doğru kayıyor ve dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken beni kendine doğru çekiyor. Ve o zaman kafama dank ediyor: Eğer bu son saatlerimizse, onları bir simülasyonun içinde tekrar tekrar koşarak geçirmek istemiyorum.

Şimdiye kadar inişimizde üzerime düşeni nasıl yapacağımı bilmiyorsam, yapmayacağım. Ve Kalix'e ulaşmadan önceki son birkaç saatin Malav'la birlikte geçmesini, birlikte geçirdiğimiz her son anı içimize çekmeyi ve birbirimizde bulduğumuz aşkı kutlamayı istiyorum.

Son üç gündür neredeyse her gece endişeden, stresten ve çalışmaktan uyumaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgun bir şekilde yatağa düştük. Ve yarın en kötüsü olursa, onun ellerinin, vücudunun ve dudaklarının anısının zihnimde taze kalmasını istiyorum.

Ben de beni kucağına alıp odamıza götürmesine izin verdim.

Yüzümü boynuna gömüp teninin tatlı badem kokusunu ve terinin tuzunu içime çekerken güçlü kolları beni sarıyor.

Kokusu damarlarımdaki kanı anında hızlandırıyor. Monri'den ayrıldığımız sırada beni geminin duvarına yaslamasıyla şimdi arasında geçen her anı, her öpücüğü, dokunuşu ve kavgayı, aramızdaki kimyanın kaçınılmazlığından kaçmaya çalışarak geçirdiğimiz her anı ve sonunda teslim olduğumuzda yaşadığımız o harikulade, kör edici zevki hatırlatıyor.

Odamıza girdiğimizde kapı arkamızdan kayarak kapanıyor ve bir parmak hareketiyle peştamalını çıkarırken beni yatağa yatırıyor.

Vücudunun her santimi tam teşhir halinde ve aç bakışlarım hepsini yutuyor. Şimdiden yarı sertleşmiş durumda, burada yatan bana baktıkça siki kalınlaşıyor. Sonra yatağa sürünerek üzerime eğiliyor ve uzanıp saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor.

Beni öpeceğini sanıyorum ama sonra yaptığı şey beklenmedik. Gömleğimi bir arada tutan düğümü çözmek için aşağı uzandığında

alnımı, sonra burnumun köprüsünü, sonra da ucunu öpüyor. Gömleğimin kumaşını çözüp göğüslerimi serin havaya bırakırken, her bir elmacık kemiğimi, altındaki çukuru ve sonra burnumun ucunu tekrar öpüyor, eli çeneme doğru kayıyor ve sonunda dudaklarımı öperken yüzümü sabit tutuyor, ağzı usulca benimkinin üzerinde geziniyor.

Bu bir tutku ya da sahiplenme öpücüğü değil, yumuşak, tatlı bir arzu öpücüğü.

Aşık bir adam nasıl öpüşürse öyle, ya da en azından ben hep öyle öpüştüğünü hayal etmişimdir. Dudakları tekrar tekrar, yumuşak bir şekilde dudaklarımın üzerinde geziniyor ve dudaklarım yumuşak bir zevk nefesiyle ayrıldığı anda bile, dili beklediğim gibi ağzıma girmiyor.

Bunun yerine, ellerini kollarımın üzerinden aşağı kaydırıyor, köprücük kemiğimi öperken vücudumda aşağı doğru hareket ediyor, dili kemiğimin çukurunu tatmak için dışarı çıkıyor. Daha aşağıya iniyor, her birinin kıvrımını nazikçe öperken göğüslerimi elleriyle nazikçe kavırıyor.

Ben nefes nefese kalıp parmaklarımı saçlarına dolayınca kadar dili sert meme uçlarımın üzerinde yavaşça geziniyor, bedenim onun sonsuz nazik dokunuşu altında kıvranmaya başlıyor.

Malav devam ediyor, aynı nazik öpücükler göğüs kafesimin ve karnımın üzerinden geçerek karnıma doğru iniyor, ta ki ben bastırılmış arzuyla neredeyse nefes nefese kalana kadar. Pantolonumun beline ulaşıp onu kalçalarımın üzerinden aşağıya doğru çekmeye başladığında tenim yanıyormuş gibi hissediyorum.

Kalça kemiklerimi ve kalçalarımın içini öpüyor, parmakları her yerimde nazikçe geziniyor, sonra bacaklarımı ayırıyor ve bir parmağını içimde gezdiriyor. Ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde göğsünde gırtlaktan bir inilti yükseliyor.

Dokunuşuyla inliyorum, kalçalarımı kaldırıyorum, daha fazlası için yalvarıyorum. Parmaklarının içime battığını hissetmek istiyorum, beni ayırmasını, dudakları ve diliyle beni uçurumun kenarına götürmesini istiyorum.

Ama benimle alay etmeyi bitirmedi. Beni tatmayı bitirmedi.

Ve hayal kırıklığıyla çılgılık atmak istesem bile, hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Tüm vücudum hislerle canlı, tenim onunla sıcak ve parmaklarını dış kıvrımlarımın üzerinde gezdirirken kendimi daha da ıslanmış hissediyorum, dili, uyluklarımın iç kısımları kendi arzumla kayganlaşana kadar klitorisimi nazikçe izliyor.

Dilini tekrar üzerimde gezdirirken, "Tanrım, tadına bayılıyorum," diye inliyor ve ben hem dokunuşundan hem de sözlerinden ürperiyorum.

"Lütfen Malav," diye inliyorum, dilini bir kez daha bana doğru savururken kalçalarım onun altında seğiriyor. "Lütfen..."

Bana bakıyor, gözleri neredeyse siyah, hınzır ve arzu dolu. "Ne istiyorsun?"

"Lütfen boşalmamı sağla," diye soluyorum ve sonra bana tam olarak ihtiyacım olanı verirken başımı arkaya atıyorum.

Dilini sevdiğimi bildiği şekillerde hareket ettirmeye başladığında ağzı bana doğru bastırıyor. Dilini klitorisimin etrafında döndürürken iki parmağı beni kızdırıyor, parmaklarını içime sokarken ağzına çekiyor, kalçalarım yüzüne doğru yükselirken parmaklarını yavaşça hareket ettiriyor.

"Siktir!" Nefes nefese kaldım. Çarşafları pençeliyorum, gözlerim kapalı ve o beni yutarken başımı geriye atıyorum.

Hiç böyle bir zevk yaşamamıştım, o kadar yoğun ki zar zor düşünebiliyorum. Mecbur kalsaydım kelimeler üretmezdim ve beni ince ayarlı bir enstrüman gibi çalarken kaslarımın titremeye başladığını hissediyorum, her dokunuş, yalama ve okşama beni sınıra doğru sürüklüyor.

Bir dalga gibi üzerime çarpıyor, o devam ederken beni zevke boğuyor. Parmakları içimde mükemmel bir ritimle hareket ederken yumuşak, sıcak dili beni tekrar tekrar okşuyor.

O devam ettikçe ilk orgazm ikincisine karışıyor ve sonra düşünmeden boynuzlarını kavrayıp onu yukarı doğru çekiyorum.

Vücudumda yukarı doğru hareket ederken gözleri kararıyor, ben sıkıca kavradığımda ondan lezzetli bir inilti dökülüyor.

Ona bakıyorum, aniden bu tepkiye neyin sebep olduğunu fark ediyorum. Bırakıyorum... ve sonra parmaklarımı boynuzlarının kıvrımında gezdiriyorum ve titreyişini hayretle izliyorum, tekrar inlerken gözleri kapanıyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Ona bakarak fısıldıyorum.

"Evet," diye homurdanıyor ve sikinin kalçalarımın arasında zonkladığını hissediyorum, bana karşı kaya gibi sert. Şişmiş ucu dudaklarımın arasından kayarak içime girmenin eşiğine geliyor. Parmaklarımı bir kez daha boynuzlarının üzerinde gezdirirken, "Bu... çok samimi," diye tekrar nefes nefese kalmayı başarıyor.

İçime girmek için uzanıyor ama ben elimi göğsüne koyuyorum.

"Henüz değil," diye fısıldıyorum ve gözlerini açıp çaresiz bir ihtiyaçla bana bakıyor.

"Harper," diye inliyor, ama onu sırt üstü itiyorum ve kalçalarımın arasına sıkışıp içime girememesi için üzerine biniyorum.

Öne doğru eğilip onu öpüyorum, parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve dudaklarım daha önce beni öptüğü aynı zarif naziklikle onunkilerin üzerinde geziniyor.

"Bu birlikte geçireceğimiz son gece olabilir," diye mırıldanıyorum yüzünü okşayarak. "Bunu hatırlamak istiyorum."

Sonra uzanıp yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Ben de öyle."

Duygular boğazımda yükseliyor, sert bir yumru konuşmamı zorlaştırıyor ve bir an için gözlerimden yaşlar geleceğini düşünüyorum. Altımda kaydığını, sert uzunluğunun bedenlerimiz arasında sıkıştığını hissediyorum, ama bu anda artık mesele salt fiziksel ihtiyaç değil.

Onu içimde, olabildiğince yakınımda istiyorum. Ama önce, dokunabildiğim her yerine dokunmak istiyorum.

Dudaklarını, yanağını, çenesini öpüyorum, ağzımı boynundan aşağıya, onu her zaman zevkten nefessiz bırakan noktaya kaydırıyorum. Oradaki eti usulca emiyorum, bir iz bırakıyorum, dişlerim derisini sıyrıyor, ta ki o inleyene ve kalçaları altımda sarsılana, aleti hassas etimde zonklayana kadar.

Göğsünü öperken içimde açlık kabarıyor, dilim önce bir meme ucunun sonra diğerinin üzerinde geziniyor. Parmaklarım geniş göğsünün ve karnının pürüzsüz, kaslı genişliğinde, dalgalanan karnının üzerinde kayıyor.

Parmak uçlarımı kalça kemiklerinin üzerinde gezdiriyorum, avuçlarımı uyluklarının üzerinde kaydırıyorum, uyluklarının iç kısımlarını öperken saçlarım sert uzunluğunun üzerinde geziniyor, ta ki birkaç dakika önce yaptığım gibi ona dokunmam için yalvardığını duyana kadar.

Sonunda pes ettim.

Benim ve onun arzusuyla kayganlaşan sikini kavriyorum ve öne doğru eğilip dilimi yavaşça yukarı doğru kaydırırken bakışlarımı onunkine sabitliyorum.

Malav çarşafı kavriyor, titrerken başı geriye gidiyor.

"Aman Tanrım, Harper," diye inliyor ve onu biraz sıkıyorum, dilimi yavaşça, tekrar tekrar onun uzunluğuna doğru kaydırırken onu izliyorum.

Bana bakıyor, çıplak bedenimi kalçalarının arasında görürken gözleri zevk ve huşu ile büyüyor, dilim sikinin pürüzsüz, sert uzunluğunun üzerinde kayıyor. Zevkten titreyene ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak inleyene kadar bunu tekrar tekrar yapıyorum.

Tam daha fazla dayanamayacak gibi görüldüğünde, dudaklarımı şişmiş başının etrafına sarıyorum, ağzımı yavaşça aşağı kaydırırken onu tadıyorum. Elim bacaklarının arasındaki yumuşak, kırılgan teni kavriyor ve ben onu santim santim içime alıyorum.

Sonuna ulaştığında inliyor ve titriyor, onu boğazıma kadar alırken dudaklarım karnına sürtünüyor. Boğaz kaslarım onun etrafında kasılıyor, yutkunurken daha sıkı sıkıyor.

Hava almak için geri geliyorum, sonra dilimi onun ucunda kaydırıyorum ve tekrar aşağı inmeye başlıyorum. Ama Malav başını sallıyor.

"Eğer bunu bir daha yaparsan... Senin içinde olmam gerek." Kolumdan tutup beni yukarı doğru çekti. "Bunu yapmaya devam edersen boşalacağım."

Bu itiraf içime bir zevk dalgası gönderiyor. Vücudunda yükselirken belimi kavırıyor, sonra beni aniden çevirip sırtüstü yatırıyor. İri, kaslı vücudunu bacaklarımın arasına yerleştirirken nefesim kesiliyor.

Aletin ucu bacaklarımın arasına değiyor ama kendini tutuyor, yanağıma hafifçe dokunmak için uzanırken vücudu gergin.

"Harper." Sesi gergin ve koyu renk gözlerinde bir şey görüyorum, söylemeye cesaret edemediği bir şey.

"Bana anlatabilirsin," diye fısıldıyorum, gözlerini kendi gözlerimle buluşturarak. "Her neyse, sorun değil."

"Korkuyorum," diye fısıldıyor karşılığında, üstümde titreyerek. Ne demek istediğini anlıyorum.

Yarından ya da kaza yapma ihtimalimizden, hatta ölümden bile korkmuyor. Bunların hepsiyle daha önce yüzlerce kez yüzleşti.

Korktuğu şey beni kaybetmek.

Aramızdaki bu şeyin daha başlamadan bitebileceğinden korkuyor. Yüzüne kazındığını ve benim yüzüme yansıdığını gördüğüm kelimeleri söylemekten korkuyor, bu kelimelerin yüksek sesle söyleneceği tek zaman olabileceğini biliyor.

Elimi yanağına koyarak ona tekrar "Sorun değil," diyorum. "Bu birlikte geçireceğimiz son gece olabilir. Ya da bin tane daha olabilir. Ama bir ya da bin, ben seninim. Sonsuza kadar." Uzaniyorum ve parmaklarımı boynuzlarının kenarından, yakışıklı yüzünün yanından, çenesinin üzerinden geçiriyorum. "Ruhum seni tanıdı," diye fısıldıyorum, yüzünü ellerimin arasına alarak. "Ben seninim, Malav. Senin Iri's'ım."

"Harper." Adım derin bir iniltiyle dudaklarından döküldü. "Seni kaybedemem." Sesi karanlığın içinde bir iplik gibi, zayıf bir fısıltı. "Seni seviyorum, Harper. Daha önce hiçbir kadını sevmedim. Ama seni seviyorum. Benim *iğha*'m. Benim savaşım. Benim Iri's'm."

"Ve seni seviyorum," diyorum ona, kelimeleri söylerken kalbim sızlıyor, dudakları benimkileri almak için aşağı inmeden saniyeler önce.

Kalçalarını öne doğru iterek uzun bir hamleyle içime kayıyor ve sonra kendini orada tutuyor, ben bacaklarımı onun beline sararken vücudu benimkine kilitleniyor. Artık tek düşüncemiz birbirimize olabildiğince yakın olmak, bana karşı sallanırken vücudu içime gömülü, elleri saçlarıma gömülü.

Hız daha sert ve çılgınca hale geldikçe, belimi kavırıyor ve otururken beni kendisine doğru tutuyor. Kolları beni olabildiğince yakın tutmak için etrafımı sarıyor ve ben onun kucağına gömülüyorum, siki kabzasına kadar içime gömülüyor.

Sikinin kanalımdaki her hareketinde içimde orgazmın yükseldiğini hissedebiliyorum ama bu artık ikincil bir düşünce. Ellerimi umutsuzca üzerinde gezdiriyorum, her santimini, her kıvrımını, sırtını ve vadisini ezberlemek istiyorum ve onda da aynı cevap verme ihtiyacını hissedebiliyorum.

"Bitmesini istemiyorum," diye inliyor boğazıma karşı, ben ona karşı sallanırken kalçaları altımda seğiriyor. "Ama yapamam... Tanrım, Harper, kendimi tutamıyorum..."

Kendi doruk noktam onun yaklaşan salınımına cevap vermek için yükseliyor ve umutsuzca onu tutmaya çalıştığını hissediyorum, vücudundaki her kas çabayla sertleşiyor.

"Boşalacağım," diye fısıldıyor ağızımın içine, parmakları saçlarıma dolanıyor. "Durduramıyorum... Harper!"

İçime doğru iterken adımını inliyor, neredeyse acı veren bir sesle inlerken zonkluyor. Tüm vücudu bunun gücüyle titriyor ve bu beni de uçuşumun kenarına, içimden geçen kör edici bir zevke sürüklüyor.

Ona yapışıyorum, vücutlarımız terli, titreyen, titreyen bir serbest bırakma dalgasıyla birbirine kilitleniyor, yatağa geriye doğru yığıldığımızda ikimizin de üstesinden gelen ecstasy, horozu hala içimde derin.

Uzun bir süre bu şekilde yattık, kolları beni sarmıştı, hâlâ birbirimize kenetlenmiştik.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyor, dudakları boğazımın yumuşak teninde geziniyor. "Benim İrisa'm. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum, Malav." Kollarında dönüyorum, kendimi ona doğru bastırırken vücudu nihayet benimkinden ayrılıyor. "Düşündüğümde çok daha fazla."

Birbirimizin kollarında uykuya daldık.

Gecenin bir yerinde, onun kalçama sertçe vurmasıyla uyanıyorum ve o da uykusunda kıpırdanıyor. Karanlıkta yarı uyanık sevişiyoruz, beni yan çeviriyor, böylece beni kaşıklıyor, beni kendisine doğru tutarken ve yavaşça hareket ederken, vücudumuzun her santimini birbirine bastırırken aleti içime kolayca kayıyor. Aynı anda boşalıyoruz, zevk yavaş, uykulu dalgalar halinde içimizde dalgalanıyor ve tekrar uykuya dalarken içimde kalıyor, kolları bana sıkıca sarılmış.

Keşke her zaman böyle olabilse, diye düşünüyorum bilincim kaybolurken. Keşke bu andan hiç ayrılmasaydık.

Ama yarın gelecek ve tetikte olmam gerekiyor. Bu yüzden kendimi uykuya bırakıyorum, Malav'ın hissi ve kokusu her yanımda ve ne olursa olsun onun beni sevdiğini bilerek dinlenmeye çalışıyorum.

Ve onu seviyorum.

Malav

ERTESİ GÜN, Kalix'e inmeye hazırlanırken kokpite yerleşirken Harper'ın sözleri beni ayakta tutuyor. Bizi olabildiğince doğrudan başkent rıhtımına yönlendirdim.

Şimdi oraya ulaşmak ikimize bağlı.

Yardımcı pilot koltuğuna yerleşirken Harper'daki gerginliği görebiliyorum. Sırtı kaskatı, dudakları birbirine bastırırken solgun ve ince.

"Sakin ol," diyorum ona nazikçe. "Gergin olmak sana yardımcı olmaz. Bunu yapabilirsin."

"Umarım öyledir," diye fısıldıyor. "Eğer yapamazsam bu senin hayatın."

"Ve seninkini de." Uzanıp bir tutam saçını yüzünden geriye doğru tarıyorum. "Bunu birlikte yapacağız ya da hiç yapmayacağız. Ama her iki durumda da buradayız."

Başını sallıyor ve omuzlarını dikleştirip kararlılıkla koltuğuna yerleştiğini görüyorum. "Hadi gidelim."

Yörüngeye girdiğimizde, atmosferin etkisiyle tüm gemi titriyor. Harper koltuğuna geri yaslandı, ama gerektiğinde ona yol gösterdiğim için kontrollere tutunuyor - ama o anın sıcaklığında bile beklediğimden daha fazlasını hatırlıyor.

Onunla gurur duyuyorum ve onu seviyorum... ve sonra üzerinde yanıp sönen kırmızı ışığı görüyorum, bu bir sorun olduğunu söylüyor.

O da fark etti ve korkmuş gözlerle bana baktı. "Malav, ne..."

"Sorun sürücülerden biri. Aşırı ısınıyor. Gidip içindeki basıncı boşaltacağım. Sadece bizi rotamızda sabit tut. Bunu yapabilirsin." Sesimi sakın ve kararlı tutuyorum. "Sen gemiye tutun. Ben hemen döneceğim."

Hatlardan birini keserek basıncı serbest bırakmak, inmeden önce güç kaybetmemize neden olabilir. Ama yüzeyden inemeyecek kadar uzaktayken aşırı ısınıp alev almaktan iyidir. Bu yapmam gereken bir seçim ve bunu hızlıca ve sorgulamadan yapıyorum. Bir kez yaptıktan sonra, geriye bakmanın bir anlamı yok. Kokpite geri döndüğümde Harper'ın gemiyi sabit tutmak için kontrollere yapıştığını görüyorum.

"Zorlu bir iniş olacak," diyorum ona. "Ama başaracağız. Söz veriyorum."

Gözlerinde umut var ve ben de bunun benimkilere yansımına izin vermeye çalışıyorum. Başarabileceğimizden emin değilim. Hatlardan biri daha aşırı ısınca gemi daha da sarsılıyor. Ama onu bırakacak zaman yok.

Zamanımız kalmadı.

"İleri sür!" Ona söyledim. "Benimle birlikte! *Hemen* iniş menziline girmeliyiz!"

Yanaşma yerinin yaklaştığını görebiliyorum. Çok hızlı geliyoruz ve işçiler böcekler gibi aşağıya dağılıyor, yoldan çekilmek için koşuşturuyorlar. İniş takımlarını açtığımda bir gıcirtı duyuyorum, inişimiz dayanamayacağı kadar hızlı.

Her yerde alarmlar çalıyor.

Krax, umarım bunu atlatırız.

"Seni seviyorum!" İskeleyle doğru burun üstü giderken Harper'a bağıryorum. "Birkaç dakika içinde bundan kurtulacağız! Sadece... dayan... dayan!"

İnişin gücü yaklaşırken beni koltuğuma geri itiyor ve kendimi çarpışmaya hazırlıyorum.

Beklediğimden daha sertti. Bir an için düşünemiyor ya da nefes alamıyorum, içimdeki her hava zerresi dışarı atılıyor. Yırtılan metalin gıcirtısını duyabiliyor, dumanın kokusunu alabiliyor ve dışarıdaki insanların bağırıışlarını duyabiliyorum.

Sonunda durduğumuzda Harper'a bakıyorum ve kalbim neredeyse duracak.

Koltuğunda yan yatmış, ağzından kan damlıyor ve alnında derin bir kesik var. Bacağı altından bükülmüş.

Tanrım, hayır. Ölmesine izin verme.

Yerimden fırlayıp ona doğru uzandığımda, acı içinde hafifçe inliyor. Bu ses kalbimi parçalıyor ama aynı zamanda içimi sevinçle dolduruyor.

Çünkü bu onun hayatta olduğu anlamına geliyor.

Ve başka bir nedenden dolayı da sevinç duymaktan kendimi alamıyorum: Dışarıya açılan kapılar açılırken ve Kalixianlar gemiye binerken halkımın ana dilimde konuşma sesleri.

Ama hakim olan duygu korku. İliklere işleyen bir korku. Harper'ı gemiden çıkarıp bir tıbbi tesise götürmeliyim. Ne kadar kötü yaralandığına dair hiçbir fikrim yok ve iniş yaptıktan sonra bile onu kaybedebileceğim fikri... buraya kadar geldikten sonra...

Düşüncesine bile katlanamıyorum.

"Malav!" Bir bağırış duyuyorum ve tanıdık bir yüz görüyorum. Bu Ardir, rıhtımdaki yöneticilerden biri. "Malav, nerelerdeydin? Geminizle bağılantıyı kaybettik ve..." Etrafına bakıyor. Herkes nerede? Bu kim?"

Hâlâ kollarımda olan Harper'a bakıyor. Cevap vermeyince, kalkmam için elini uzatıyor ama ben tutmuyorum. Arkadaşıımı bırakmıyorum, onu yardımcı pilot koltuğundan nazikçe kaldırırken kendi başıma sendeleyerek ayağı kalkıyorum.

Şaşkınlık Ardir'in yüz hatlarını kırıştırıyor. "Kim bu?" diye tekrarlar. "O... o bir Terran mı? Tanrılar aşkına..."

"Onu en yakın tıbbi tesise götürmem gerekiyor," diyorum sertçe. "Ağır yaralı."

"O senin için kim?" Ardir yüzünde bir şaşkınlık maskesiyle soruyor ama ben onu geçiyorum. Gemideki herkesin yüzünde aynı şaşkınlığın yazılı olduğunu görebiliyorum - hiçbirisi bizim türümüzden olmayan birine karşı neden bu kadar koruyucu olduğumu, aramızda nasıl bir bağ olabileceğini anlamıyor.

Ama umurumda değıl. Tek düşüncem Harper ve onun hayatta kalmasını sağılamak.

Eğer o yapamazsa, benim de yapabileceğimden emin değılim.

Onu bir nakliye aracına yüklüyorum ama Ardir omzuma elini koyarak beni durduruyor.

"Gemi konusunda ne yapmalıyım?" diye soruyor ve ben ona göz kırpyorum. Gemiye ve sert inişimizin neden olduğı hasarı neredeyse unutmuştum. İşçilerden hiçbirini yaralamadık, o kadarını biliyorum. Ve bunun ötesinde, umurumda değıl.

"Çöpe at, istifle, parça için sat." Bundan daha açıklayıcı olamadığım için başımı sallıyorum. "En kısa zamanda yanaşma bölmesindeki hasarı onarmak için Prens Khrelan'la konuşacağım."

"Tabii ki. Ama Malav..."

Bundan sonra ne söyleyeceğini duymak için beklemiyorum. Araç bizi en yakın tıbbi tesise götürürken Harper'ın küçük, zayıf elini tutuyorum. Durduğumuz anda, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu kucağıma alıp ana lobiye taşıyorum.

Onun yanından ayrılmayı reddediyorum. Hemşireler muayene odasında bulunamayacağımı söyleyerek beni uzaklaştırmaya çalışıyorlar ama tek bir sert bakışım yetiyor ve neden sorun olmadığına dair bahaneler uydurarak uzaklaşıyorlar. Doktor onu muayene ederken Harper'ın üzerinde geziniyorum.

Doktor, "Yüzünde ve ağzının içinde bazı kesikler var ve bacağı kırılmış," diyor. "Bazı iç morluklar ve kaburgalarında yaralanmalar ve biraz kanama var. Ama iyileştiremeyeceğimiz bir şey değil. Yakında iyileşecek." Bana bakıyor, yüzünde Ardir'in yüzünde gördüğüm merakın aynısı var. "Kalix'e daha önce hiç bir Terran gelmemiştir Malav. Buradaki personelin çoğu ona nasıl davranılacağını bile bilmiyor. Ben biliyorum... ama bu oldukça sıra dışı. Önemli bir kişi mi?"

Dişlerimi sıkıyorum ve sert bakışlarımı ona dikiyorum. "O benim için çok önemli biri. O benim *her şeyim*."

Harper'ın uyanması yirmi dört saat sürer.

Yanından bir dakika bile ayrılmıyorum ve nihayet kendine geldiğinde, şifa kapsülünde kayarken usulca inliyor. Gözleri kayarak açılıyor ve bakışları hemen beni buluyor.

"Ben... Malav!" diye haykırıyor. "Neredeyiz? Başardık mı?"

Ona bağlı kablolarla dikkat ederek eline uzanıyorum. "Başardık," diyorum ona nazikçe. "Kalix'teyiz. Bir gündür uyuyorsun. Bacağını kırdın ve..."

Önce bana, sonra bacağının pürüzsüz, neredeyse hiç yara almamış derisine ve sonra tekrar bana bakıyor. "Bekle, bana kırık bir bacağı bir günde iyileştirdiğimi mi söylüyorsun? Bu nasıl bir çılgın teknoloji böyle?"

"Gemideyken düşüp birden fazla kemiğini kırdıktan sonra birkaç gün içinde iyileşmiştin," diyorum ona, şaşırarak. "Dünya'da daha mı uzun sürüyor?" "Aylar sürüyor," diyor gözlerini kocaman açarak. "Gemideki diğer her şey yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki bunu neredeyse hiç düşünmedim. Ama bu..."

Bu inanılmaz."

Sertçe yutkunuyorum, sonra ne söylemem gerektiğini düşünüyorum. Onu bu kadar erken kaybetme düşüncesi kalbimi neredeyse parçalıyor ama söylenmesi gerekiyor. Eğer benimle kalırsa, bunun gerçekten kendi isteğiyle olduğunu bilmeliyim. İrisa olsun ya da olmasın, kader olsun ya da olmasın, kendi seçimlerini yapma fırsatına sahip olduğunu bilmeliyim.

"Terra-Dünya'dan bahsetmişken-" diyorum yavaşça. "Harper... eğer hala geri dönmek istiyorsan, seni gönderebilirim. Tam gücüne kavuşman için birkaç güne daha ihtiyacın var ama seni bir hafta içinde bir yolcu gemisiyle evine geri gönderebilirim. Yapılanların doğru olduğunu görmenin senin için önemli olduğunu biliyorum.

Eğer istediğin buysa, bunu yapmanı sağlayacağım. Seni burada isteğin dışında tutmayacağım."

Uzun bir süre sessiz kalıyor ve gözlerinin dolduğunu görüyorum, parlak ve ışıltılı.

Kalbimin çatladığını hissedebiliyorum.

Sanırım *bu bir kalp kırıklığı*.

Bunu bir daha asla hissetmek istemiyorum. Şu anda benim için başka bir kadın olmadığını biliyorum. Başka bir Irisa olamaz, ama bunun da ötesinde, Harper sevebileceğim tek kişi. Onu şimdi kaybedersem, ruhum da onunla birlikte gider.

"Malav," diye fısıldıyor, kapsülün içinde yavaşça doğruluyor. "Geri dönmek istemiyorum. Artık istemiyorum. Dün gece söylediklerimde ciddiydim. Seni seviyorum." Derin, titrek bir nefes alıyor, ela bakışları benimkilere sabitleniyor. "Olmak istediğim tek yer senin yanın."

Düşükten sonra gemide uyandığını gördüğümde bile hiç tatmadığım bir rahatlama kaplıyor içimi.

Titreyerek ayağa kalkıyorum, kabloları umursamadan kapsülün içinde ona uzanıyorum. Onun kollarımda olması dışında *hiçbir şeyi* umursamadan. Eğilip onu öpüyorum ve o da kollarını boynuma doluyor. Yanındaki makinenin bip sesi, beni daha sert öperken yoğunlaşıyor, nefesi dudaklarımda hızlanıyor.

Aletim sertleşiyor, vücudum sanki bir mıknatıs tarafından çekiliyormuş gibi onunkine doğru eğiliyor. Elleri omuzlarımı kavırıyor ve birden vücuduyla benimki arasında ne kadar az şey olduğunun farkına varıyorum - sadece peştemalim ve buradaki hastaların giydiği ince önlük.

Kapı açılıp doktor içeri girdiğinde ikimizin de kapsüle sığıp sığmayacağını ve ne kadar sağlam olduğunu düşünüyorum.

"Um... Ben... efendim." Kıp kırmızı oldu. "Affedersiniz. Fark etmemiştim..." "Her şey yolunda."

Harper'ın yüzü doktorunkiyle aynı tonda kızarıırken ne kadar tahrik olduğumu gizlemeye çalışarak hemen oturuyorum.

İkimizin arasına bakıyor. "Bir Terran ve bir Kalixian'ın eşleşmesi... şey... pek duyulmamış bir şeydir. Bu işin ticaretinin yapıldığı yerlerde ara sıra gerçekleşen buluşmaların ötesinde."

Kaşlarımı çattım. "Prens Khrelan'la konuşma fırsatı bulana kadar lütfen bunu kendinize saklayın," diyorum ona kararlılıkla. "Prens bunu önce benim ağzımdan duyacak."

"Ah... evet. Çok iyi. Kendinizi... toparlamanız için size biraz zaman vereceğim," diyor doktor, o kadar telaşlı ki Harper giderken kıkırdamaya başlıyor ve ben de gülmek için kendimi zor tutuyorum.

Kapı arkasından kapandığında yüz ifadesi ciddileşir.

"Prensi düşünmemiştim," diye fısıldıyor. "Yani, bir yanım buraya geleceğimizi gerçekten beklemiyordu. Tordax hiçbir şey söylemedi mi? O ve Rose hakkında bir mesaj yok mu?"

Başımı salladım. "Prensimize bizzat söylemek istedi. Doktorun da söylediği gibi bu alışılmadık bir durum. Çiftleşme bağı sadece Kalixianlar arasında olmuştur. Terralılar gibi diğer türlerle de zevk alabiliyoruz ama hiçbir zaman bir eşleşme bağı olmadı. Prens Khrelan'ın bu konuda ne düşüneceğini bilmiyorum. Kanımızın başka bir ırkla karışması."

Harper kaşlarını çatıyor. "Dünya'ya döndüklerinde bu konuda söyleyecekleri şeyler olurdu."

Şaşırmış bir halde ona bakıyorum. "Orada uzaylı ve insan ortaklıklarını kabul ediyor musunuz? Ama Terran deneklerinin büyük bir kısmı _."

"Onlar denek değil," diyor Harper gülerек. "Ve hayır, uzaylı da değiller. Ama yine de ırk farklılıkları var. Ve evlenmeleri, hatta birlikte olmaları konusunda her zaman hemfikir olunmadı. Şimdi daha iyi, ama yine de bunu hoş karşılamayan bazı bağınaz insanlar var."

"Kendi türünüz arasında çiftleşmeyi kim hoş karşılamaz?" Yüzümdeki ifade dehşete kapılmıştı. "Ama bu hiç mantıklı değil."

"İnan bana, sana katılıyorum." Harper iç geçirir. "Bu biraz karışık. Dünya siyasetini ve tarihini size başka bir zaman anlatırım. Ama burada..." Kaşlarını çatıyor. "Prens bizi ayrı tutmaya çalışacak mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Tam olarak bilmiyorum. Hiç sanmıyorum. Artık çiftleşecek ve yavru üretecek yaşta Kalixian kadını yok. Dışarıya bakmazsak, türümüz sona erecek. Bence prens bunu görecektir. Ve bence eş bağının geri dönüşünü bir işaret olarak görebilir... iyi bir şey."

Harper umutlu görünüyor ama gözlerinin ardındaki endişeyi görebiliyorum. Ayağa kalkıyorum ve öne doğru eğilip alnından usulca öpüyorum.

"Merak etme Irisa'cığım," diye mırıldandım. "Prens Khrelan'ın bunun bilgeliğini görmesini sağlayacağım."

Umarım haklıyım. Hiçbir zaman bir diplomat ya da hatip olmadım. Tordax bu konularda benden daha iyi, sadece savaşın sıcaklığını değil sarayın karmaşıklığını da idare edebiliyor. Ben başından sonuna kadar bir savaşçıyım. Bu

Tordax'ın sağ kolunda hizmet etmek ve Kalix halkı için savaşmak hayatımın amacı oldu. Politikanın kaprisleri ve incelikleri benim için kayıptır.

Bu da başka bir savaş, diyorum kendime. Sadece savaş alanı yerine yaldızlı bir salonda olacak.

Harper'ın burnunun ucunu ve sonra tekrar ağzını öpüyorum, parmakları boynuzlarımın kenarından geçip saçlarıma gömölürken zevkten titriyorum. Küçük bir iniltiyle ağzımı daha sert bir şekilde kendi ağzına doğru çekiyor.

"Seni eve götörmek için sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına ve o da sessizce gülüyor.

Sesi içimde yankılanıyor ve gözlerimi kapatıyorum, bu mükemmel anda kısa bir süreliğine var oluyorum, kahkahasının sesi etrafımı sarıyor ve dudaklarının dudaklarıma dokunuşuyla.

Önümüzdeki günler bilinmeyenlerle dolu. Prensın eş bağımızın haberine nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikrim yok. Hastalığım hâlâ özölemedi, ikimizin de üzerinde kara bir bulut gibi dolaşıyor. Ama şu anda Harper yanımda, hayatta ve beni seviyor.

Önemli olan tek şey bu.

Harper

İKİ GÜN SONRA, iyileşme kapsülünden çıkabilecek kadar iyi ve güçlü olduğumda, Malav beni Kalix'in başkenti Jocia'ya götürüyor. Bana evinin orada olduğunu, ancak çok uzun zamandır oraya geri dönmediğini söylüyor ve bindiğimiz sık, hızlı tren şehrin eteklerine yaklaşırken endişeli bir heyecan ve sinirle doluyum.

İndiğimiz şehir küçüktü, dağlar ve ormanlarla çevriliydi, beklediğimden daha vahşi görünen bir gezegenin ortasında medeniyetin küçük bir çıkıntısıydı. Yolculuğumuz sırasında diğer küçük şehirlerin yanından geçtik, hepsi de küçük ve mütevazıydı ve aksi takdirde büyük ölçüde evcilleşmemiş manzarayı süslüyorlardı.

Gezegenin kendisi bana Malav'ı ve tanıştığım diğer Kalixian savaşçılarını hatırlatıyor - bazı yönlerden vahşi ve vahşi, gerektiğinde bir medeniyet çizgisi var.

Ancak başkent, karışık vahşi doğanın içinden bir monolit gibi yükseliyor. Merkezinde bir kule var ve etrafında büyük binalar var. Tren yavaşlayıp istasyona ulaştığında, yolları ve ulaşım kapsüllerini, işyerlerini ve apartman komplekslerine benzeyen şeyleri görebiliyorum.

Ama bakışlarımı en çok çeken şey sakinleri. Daha önce hiç bir yerde görmediğim kadar çok Kalixian'ı bir arada görürken başım ileri geri sallanıyor.

Malav ve diğer savaşçıların kıyafetlerinin ya da kıyafetsizliklerinin -Bu Kalixianlar daha kapalı olduklarından, seçtikleri yaşam tarzıyla bir ilgisi vardır. Erkekler pantolon üzerine uzun, bol tunikler giyer, düz ayakkabılar giyerler ve kadınlar ya önden ve arkadan düşük kesimli uzun şal elbiseler ya da bol harem tarzı pantolonlar üzerine benzer tunikler giyerler, hepsi de erkeklerden daha parlak renklindedir.

Malav beni bir nakliye modülüne götürüp sürücü koltuğuna oturturken etrafa bakmaktan kendimi alamıyorum. Her şeyi kavrarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Şehrin kendisi Dünya'da gördüğüm her şeyden ışık yılı ileride görünüyor ve Kalix'in vahşi doğasında daha da göze çarpıyor.

Bu gezegen hayal edebileceğim her şeyin ötesinde.

"Çok güzel," diyorum Malav'a. Yüzünden geçen gülümseme güneş gibi parlıyor. Nakliye modülünü taş bir evin önünde durdurduğunda, bir süre öylece oturup eve bakıyor.

Bunun onun için ne anlama geldiğini bir anda anladım. *O artık evinde.*

"Buraya geri dönebileceğimi sanmıyordum," diye fısıldıyor ve gözlerindeki yaşların parıltısını görüyorum. Gözyaşları düşmüyor ama yeşil gözleri bir an için önümüzde uzanan manzarayı seyrederken parlıyor. "Burayı bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Ev ağır gri bir taştan yapılmış, önde dikdörtgen, arkada daha uzun bir bölüm var. Etrafında demir gibi bir malzemeden yapılmış gibi görünen uzun siyah bir çit var ve arka bahçede bitkiler ve çiçekler görebiliyorum.

Şimdiye kadar gördüğüm en modern şehirlerden birinin kenarında olmasına rağmen, son derece ev gibi, neredeyse şirin görünüyor.

Bu beni şaşırttı. Malav bana her zaman biraz sade bir adam gibi görünmüştür. Soğuk bir oda bekliyordum, bir evden çok bir kışlayı andırıyordu. Ama beni içeri almak için ağır siyah kapıyı açtığında ve yüz ifademi gördüğünde alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Annem eski kraliçenin nedimesi, Prens Khrelan'ın annesiydi," diye açıklıyor. "Burası ailemin eviydi. Babam saraydan uzak tutulmamı istemesine rağmen ben burada, Jocia'da büyüdüm. Onun yerine beni bir savaşçı olarak eğitmeye gönderdiler. Ve annem öldüğünde..."

Duraklıyor ve yüzünde acının parladığını görüyorum.

"Bu başka bir zamanın hikâyesi," diyor hızla, başını sallayarak. "Ama ev bana verildi. Ben burada olmadığım zamanlarda evin bakımını yapan bir kadın var, ki ben nadiren burada oluyorum." Bana bakarken dudakları kısa bir süre için birbirine yapışıyor, yüzünde ince bir çizgi belirliyor. "Burası bir eş ve bir aile için bir ev." Sesi giderek kısılıyor. "İkisine de sahip olmayı hiç beklemiyordum. Bu yüzden görevde olmadığımız zamanlarda çoğunlukla kışlada yaşadım, burada değil. Ama şimdi..."

Gözlerindeki umudu görebiliyorum ve kollarımı boynuna doluyor, dudaklarımı dudaklarına bastırırken ona yaslanıyorum.

"Burası çok güzel bir ev Malav," diyorum ona. "Beni buraya getirdiğin için çok mutluyum."

Elleri belimi bulurken bana karşı sertleştiğini hissediyorum. Beni daha sıkı öptüğünde kalp atışlarını neredeyse hissedinceye kadar beni kendine doğru çekiyor.

Birkaç dakika içinde beni kollarına aldı, koridordan yatak odasına taşımadan önce kapıyı tekmelemek için zar zor durakladı.

SAATLER SONRA, geniş yatakta uyandım, şık bir elyaftan yapılmış yumuşak mavi bir battaniyenin altına sıkışmışım.

Yavaşça doğruluyorum, çıplak göğüslerimin etrafından çekiştirerek odaya bakıyorum. Mobilyalar şaşırtıcı derecede rustik, bir tür koyu renkli, zengin ahşaptan yapılmış ve yatağın ucuna atılmış dokuma bir battaniye gibi başka dokunuşlar da var.

"Babam ahşap işçisiydi," diyor Malav içeri girerken, sesi beni ürkütüyor. "Elleriyle çalışmayı severdi. Bu şehirdeki her şeyin bu kadar şık ve modern olmasından nefret ederdi. Annem daha modern malzemelerin zarafetini severdi. Her zaman dağlarda bir kulübede yaşamak gibi olduğundan şikayet ederdi. Ama babamı severdi, o yüzden buna katlanırdı."

Yatağın ucuna büyük bir kutu koyuyor ve ben de merakla kutuya bakıyorum. Pencereden giren güneş ışığında parıldayan pürüzsüz ve parlak bir malzemedен yapılmış.

"O da ne?" Ona bakarak soruyorum.

"Dokun ona." Bana sırtıyor.

Uzanıp kutunun dikişine dokunuyorum. Küçük bir ses çıkarıyor ve açılıyor, parlak renkli bir kumaş yığını ortaya çıkıyor. Kafam karışmış bir şekilde tekrar Malav'a bakıyorum.

"Alışverişe gittim," diyor Malav gururla. "Şey... Bir mağazaya gittim ve onlara bir kadın için kıyafete ihtiyacım olduğunu söyledim. Yapabildiğimin en iyisi buydu. Gerisini onlar seçti."

Yumuşak kumaşlara dokunmak için uzanarak ona bakıyorum. "Bunu yapmak zorunda değildin!"

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve aniden neredeyse utangaç hissediyorum. Erkeklerin bana hediye getirmesine ya da üzerime bu şekilde titremesine alışık değilim. Ve her nasılsa, Malav'ın bana bir kutu giysi getirmesi ve sonra orada peştamalıyla durması, uzun zamandır başıma gelen en tatlı ve aynı zamanda en komik şeylerden biri.

Bayıldım.

"Her ne kadar kıyafetsiz olmanızı tercih etsem de," diyor Malav sırtarak, "Prens Khrelan ile görüşmemiz için çağrıldık. Onunla yarın sabah buluşacağız. Kalixian tarzında giyinirseniz şoku hafifletebileceğinizi düşündüm. Eğer sorun değilse. Kendinizi kötü hissetmenizi istemem..."

Birden endişeli görünerek sözünü kesiyor.

"Teşekkür ederim." Bacaklarımı yataktan dışarı sallıyorum ve onu öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum. "Burada senin için gerçekten çok tatlı."

Elmacık kemiklerinde belli belirsiz, memnun bir kızarıklık beliriyor. "Elbette," diye mırıldanıyor. Tereddüt ediyor ve sonra bana bakıyor, gözleri ciddi. "Bir Irisa bulmayı hiç beklemiyordum," diyor sessizce. "Bu eve bir eş getirmeyi ya da onunla bir gelecek düşünmeyi hiç beklemiyordum. Seni seviyorum Harper. Sana iyi bir eş olmak, seni önemsemek, seni onurlandırmak, sana sadık ve doğru olmak için elimden geleni yapacağım. Ama ihtiyacım var..."

"Sabırlı olmalısın," diye fısıldıyorum, daha cümlesini tamamlayamadan ne söylemeye çalıştığını anlıyorum. "Bu senin için yeni bir şey." Ona güven verici bir şekilde gülümseyip ellerini sıkıyorum. "Benim için de yeni Malav. Tüm hayatım boyunca bağımsızdım. Erkek arkadaşlarım oldu..." Bunu nasıl açıklayacağımı düşünmeye çalışıyorum. "Bu kadar ciddi olmayan ilişkiler yaşadığım insanlar oldu. Ama hayatımı biriyle paylaşmayı hiç denemedim. Evliliğe hiç yaklaşmadım bile. Tüm yetişkin hayatım boyunca yalnız yaşadım. Bu benim için de yeni olacak. Bazen zor ve inatçı olacağım, sen de öyle. Kavgaya edeceğiz, çünkü insanlar birlikte yaşarken böyle yaparlar. Ama bunun üstesinden geleceğiz. Birbirimizin nasıl yaşamayı sevdiğini öğreneceğiz ve uzlaşacağız. Ve mutlu olacağız. Mutlu olacağımızı biliyorum. Ben burada mutlu olacağım, çünkü seninleyim."

Yüzünü kaplayan rahatlama yüzünün her çizgisinde kendini belli ediyor. "Anladığına sevindim." Beni daha sıkı sıkıyor. "Yapmayacağından korkuyordum. Bekleyeceğinden..." Kaşları çatılır. "Ne beklediğinizi bilmiyordum. Ama bu konuda aynı olduğumuz için minnettarım."

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona kararlılıkla. "Sana karşı iyi olacağım, sadık olacağım ve bunların hepsini yapacağım. Sadece başka biriyle yaşamayı öğrenmemiz zaman alacak. Ama birlikte öğreneceğiz."

Malav tereddüt eder. "Harper, benim yaram..." Başka tarafa bakıyor. "Ne olacağını bilmiyorum. Tedavi..."

"Biliyorum." Birlikte evimizi bulduktan kısa bir süre sonra onu kaybetme düşüncesi kalbimi göğsümde sıkıyor. "Sadece prensle tanışmayı atlatalım, tamam mı?" Koluna nazikçe dokunuyorum. "Her seferinde bir şeyle uğraşacağız."

Zorlukla yutkunarak başını sallıyor. "Her seferinde bir şey."

Harper

SABAH, Malav'ın benim için satın aldığı giysi yığınının içinde bulduğum şal elbiselerden birini giyiyorum.

Yığının içinde iç çamaşırı yok -Kalixian usulü iç çamaşırı giyilmemesine hiç şaşırmadım- ama iç çamaşırı olmamasını pek de umursamadığımı fark ettim. Yeşil ipek elbiseyi etrafıma sarıyorum ve belimin yanından bağladığım örgülü altın bir kordonla kemerliyorum.

Çıplak göğüslerimin üzerindeki lüks kumaşın fırçası neredeyse şehvetli ve uzun siyah saçlarımı örüp omzuma doğru çekerken zevkten titriyorum. Malav'ın beni kıyafetlerimin içinde değil de dışında daha sık görmesini bekliyorum ama bu da kendi çapında tahrik edici.

Kutunun dibinde birkaç kozmetik ürünü ve küçük bir şişe parfümlü yağ da buldum. Bu jestin tatlılığı karşısında, Malav'ın beni evimde hissettirmeye çalışması karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. İyi bir adama aşık olmanın olaylara verdiğim tepkiyi nasıl değiştirdiğine biraz şaşırdım; bir zamanlar bana kıyafet ve makyaj malzemesi getirilmesinden rahatsız olur, erkek arkadaşımı beni belli bir şekilde göstermeye ya da kontrol etmeye çalışmakla suçlardım.

Ama Malav beni kapana kısılmış, boğulmuş ya da istemediğim bir şeyi yapmaya zorlanmış hissettirmiyor. Ben de onun için buraya uyum sağlamak *istiyorum*. Bu daha az bağımsız olduğum anlamına gelmiyor ve hala zaman zaman başını kaldıran eski inatçı çizgim var. Ama onu mutlu etmek istiyorum.

Ve biliyorum ki, onların iş yapma biçimlerini öğrenmeye çalışırsam, halkının beni kabul etmesi daha kolay olacak.

Wauru'nun güneşi ve temiz havası cildime şaşırtıcı derecede iyi geldi ve hayatımda ilk kez tam yüz makyajı yapmak zorunda kalmamayı sevdim. Allık olduğunu tahmin ettiğim kremsi ve kırmızımsı pembe bir şeyden küçük bir kap var ve yanaklarıma biraz sürüyorum.

Göz kapaklarımin üzerine sürdüğüm preslenmiş bronz bir pudra ve gözlerimin kenarlarına ve kirpiklerime biraz sürdüğüm kömür benzeri bir çubuk buluyorum, yaklaşık olarak dumanlı bir göze benzeyen bir şey elde edene kadar. Dudaklarıma biraz daha renk vermek için kremden biraz sürüyorum, sonra ayağa kalkıp ayaklarımla Malav'ın bana getirdiği deri sandaletlerin içine sokuyorum.

Aynaya baktığımda bana bu kadar yakışmasına şaşıyorum. Belki de hiçbir zaman takım elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar için yaratılmamışımdır.

Malav beni oturma odasında bekliyor ve birbirimizi gördüğümüzde ikimizin de gözleri açılıyor. Malav'ı daha önce hiç giyinik görmemiştim ama üzerinde siyah, bol, kenarları altın süslemeli bir pantolon ve üzerine olması gerekenden biraz daha sıkı oturmuş gibi görünen uzun, krem rengi bir tunik var. Ama nasıl olmasın ki, onun gibi kaslı biri için?

Siyah boynuzları sanki bir şeyle parlatılmış gibi parlıyor ve bana doğru adım atarken keskin bir nefes alıyorum. Beni kendine doğru çekip öpmek için eğildiğinde elleri belime gidiyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Kalixian kıyafetleri sana çok yakışıyor." Bana getirdiği yağın yasemini andıran kokusunu içine çekerken dudakları yanağımdan geçip boğazıma iniyor. "Mutlu görünüyorsun."

Kollarımı boynuna dolayıp onu tekrar öperken "Öyleyim," diye onu temin ediyorum. "Seni bu kadar çok kıyafetle görmeye alışık değilim," diye hafifçe takılıyorum ona.

"İnan bana, savaşçı kıyafetlerini tercih ederim," diye inliyor. "Eve gider gitmez onları üzerimden çıkarabilirsin."

Bu sözle birlikte geri adım attı ve elime uzandı.

Home.

Kulağa hoş geliyor.

Dürüst olmak gerekirse, daha önce gerçekten bir evim varmış gibi hissetmedim. Şehirde bir dairem vardı ama sadece uyuyabildiğim, ara sıra yemek yiyebildiğim ve tek tük erkek arkadaşlarımı getirebildiğim bir yerdi. Hayatımın çoğunu ofiste geçirdim. Dairem asla rahat ya da konforlu değildi. Sadece çalışmadığım zamanlarda kaldığım bir yerdi.

Ama sanki bu ev bizim evimiz olabilirmiş gibi hissediyorum.

Malav, ulaşım aracına binmek yerine şehirden yürüyerek saraya gitmemizi tercih ediyor.

"Sana etrafı gezdirmek istiyorum," diyor ve ben de parmaklarımı onunkilere geçirerek mutlulukla onu takip ediyorum. Çimenlerle ve yabani çiçeklerle dolu bir parkı, ortasında devasa bir çeşmeyi işaret ediyor. "Ben küçükken çocuklar orada oynardı," diyor ve sesindeki hüznü duyabiliyorum.

"Belki orada yine çocuklar olur." Elini sıktım.

"Denemekten kesinlikle keyif alacağım," diye şaka yapıyor, ama kibirli tonunun altındaki endişeyi duyabiliyorum. İnsan/Kaliksya bağının, insanla Kaliksya arasında bir bağ kurup kuramayacağı konusunda henüz bir fikrimiz yok.

Rose'la ilgili şüphelerim olsa da yavru üretiyor. Hiç hamile arkadaşım olmadı ama Wauru'da sabahları kendini iyi hissetmediğini fark ettim ve birden fazla kez yemek yedikten sonra kaçtı. Ama buna rağmen her zamankinden daha mutlu ve sağlıklı görünüyordu.

Malav şehirde gittiği yerleri işaret ediyor; nefis ızgara et kokan bir restoran ve harika bir *awk* sütlü çay yaptığını söylediği bir çay dükkanı - tabii ki hiç duymadığım bir yaratık.

Tanımadığım şeyleri yemeye alışmam gerekecek, orası kesin.

Şehre girdiğimizde gördüğüm saray, şehrin geri kalanının üzerinde yükselen siyah ve altın renginde pırıl pırıl bir bina.

Parlayan basamakları çıkıyoruz, Malav kendinden emin, ben biraz daha az emin. Kalbim göğsümde küt küt atıyor. Ya prens Malav'ı dinlemeyi reddederse? Ya kızarsa? Ya tüm kadınların derhal Dünya'ya geri gönderilmesini emrederse... ya da daha kötüsü?

Kalixianlar naziktir, kendime hatırlatıyorum. Tordax ve Malav aykırı olamaz. Malav'ın ona hizmet edebilmesi için bu prensin en azından iyi bir insan olması gerekir.

Ama dostumu devasa kapılardan geçip ikinci bir kapı setine açılan geniş işlemeli yeşil halıya doğru takip ederken boğazım hâlâ korkudan düğümleniyor. Prens Khrelan'ın bizi kabul edeceği taht odası.

İkinci kapı setinde iki muhafız duruyor, savaşçıların peştamallarını giymişler ama deri göğüs zırhları, omuzlukları, eldivenleri ve deri incik korumaları var. Bellerinde kılıçları ve ellerinde mızrakları var ve biz yaklaşırken bana şüpheyile bakıyorlar.

"Prens Khrelan beni çağırdı," diyor Malav net bir sesle. "Ve yanımda bir insan kadın var, Terra'lı Harper."

Muhafızların ikisi de kaşlarını çatıyor, bana biraz hoşnutsuzlukla bakıyorlar ama kapıları sonuna kadar açıyorlar. Geldiğimizi duyurduklarında, uzun halıdan aşağıya, halının sonundaki yüksek kürsüde duran tahta ve üzerinde oturan adama bakıyorum.

Tam olarak ne beklediğimden emin değilim. Taht bu şık ve modern odada eğreti duruyor; oyma ahşaptan yapılmış devasa bir sandalye, gördüğüm en gelişmiş şehirdeki bir binadan çok bir kabile şefinin büyük salonuna aitmiş gibi duruyor. Yanında benzer, daha küçük bir sandalye daha var; Prens Khrelan'ın kraliçesi Irisa için olduğunu tahmin ediyorum.

Tabii ki, onun için böyle bir Kalixian kadını yok.

"Taht Kalix'in ikiliğini simgeliyor, modern ve kadim, doğa ve teknoloji bir arada," diye fısıldıyor Malav kulağıma yaklaşırken. "Ona ulaştığımızda diz çöktüğünden emin ol."

Tahtın tepesindeki adam şaşırtıcı derecede yakışıklı. Henüz öyle olmayan bir Kalixian erkeği görmedim. Ama Tordax, Malav ve tanıştığım diğerleri savaşta sertleşmiş savaşçılar, sert kaslardan yapılmış dağ gibi adamlarken, prens uzun boylu ve zayıf, kısa siyah saçları diğer erkeklerden daha uzun olan boynuzlarının etrafında toplanmış ve aynı zamanda siyah -Ama oluklarına altın varak kakılmış.

Tacı altın, sarmaşıklar ve yapraklar gibi görünen telkari bir halkadan oluşuyor ve siyah ipek bir tunik ve pantolon giyiyor. Parmakları ince ve uzun, yüzü temiz traşlı, çenesi keskin ve köşeli. Etrafımızdaki yüksek pencerelerden gelen ışıktaki parıltıdan masmavi gözleriyle bize bakıyor ve yüzü ifadesiz.

Malav ve ben onun önünde diz çöktük.

"Prensım," diyor Malav derin, gürleyen bir sesle. "Size Alfa Gücü savaşçılarıyla ilgili haberlerle ve duymaktan memnun olabileceğiniz başka haberlerle geldim."

Prens ayağa kalkıyor ve gizlice yukarı baktığımda ilk bakışta görüldüğü kadar zayıf olmadığını fark ediyorum. Omuzları geniş ve bazı savaşçılar kadar kaslı olmasa da fiziksel olarak heybetli bir adam, tanıştığım diğer Kalixianlardan daha uzun.

"Kalk Malav," diyor. "Evine hoş geldin."

Prens tahtına geri yerleşirken Malav'ın yüzünün biraz gevşediğini görüyorum. Khrelan'ın gözleri bana kayıyor ve hesaplayarak üzerimde gezinmelerinden biraz ürpermekten kendimi alamıyorum. Kaderim hiç tanımadığım bu Kalixian'ın ellerinde ve ben umutsuzca Malav'ın eline uzanmak istiyorum.

Ama yapmıyorum, Malav'la birlikte ayağa kalkarken omuzlarımı dikleştiriyorum.

"Bana şu haberi ver," diyor Prens Khrelan, parmaklarını çenesinin altında birleştirerek. "Orkun'dan ne haber? Diğer adamlar şimdi nerede? Onlar olmadan geri dönmenize ne sebep olmuş olabilir?"

Sesi dikkatle nötr ve bu beni tedirgin ediyor. Şu anda herhangi bir şey düşünüyor olabilirdi ve kararını verene kadar hiçbir fikrim olmayacaktı.

"Orkunlara karşı çok savaştık," diyor Malav çenesini kaldırarak. "Ama esir düştük. Bizi kas gücüyle yenemezler ama teknolojileri hala bizim ulaştığımızın ötesinde. Bizi esir aldılar, niyetleri

Bizi spor olarak. Terra ile bir anlaşma yaptılar ve bizim ırkımıza ve diğer pek çoklarına yaptıkları gibi Terran halkını yok etmemeleri karşılığında onlardan pek çok kadın aldılar. Kadınları savaş lordlarına gelin olarak vermeyi ve kadınlarla yapacakları üreme töreninden önce savaş lordlarının kanını yükseltmek için bizi gladyatör dövüşünde karşı karşıya getirmeyi planlıyorlardı."

Prensın kaşlarının çatıldığını, gözlerinin tiksintiyle dolduğunu görüyorum ve bu tepkiye seviniyorum. Bunu gizleyemediği açık ve bu beni umutla dolduruyor. Eğer Orkun'un yaptıklarını bu kadar korkunç buluyorsa, bana ve diğer kadınlara karşı da nazik davranacaktır.

Prens kuru bir sesle, "Görüyorum ki amaçladıkları eğlence gerçekleşmemiş," diyor. "Nasıl kaçabildiniz?" Kaşlarını çatıyor, endişeli görünüyor. "Yoksa geriye bir tek sen mi kaldın?"

"Hayır, prensim," diyor Malav çabucak. "Tordax Orkun'a karşı bir isyanda bize önderlik etti. Birkaç kardeşimizi kaybettik, bu doğru. Ama Alfa Gücü'nün çoğunluğu hayatta kaldı. Ve Orkunların çoğu savaşta öldürüldü, ancak hepsini yok edemedik."

"Bu iyi bir haber." Prens bir elini ağzına götürür. "Başka ne var? Diğer adamlar nerede peki?"

"Wauru'da," diyor Malav ona. "Terran kadınlarını kurtardık ve Kalix'e dönmeden önce yakıt ikmali yapmak üzere bir rota belirledik..."

Orkun'a karşı Kalixian isyanından sonra meydana gelen olayları anlatırken onu dinliyorum ve Malav konuşurken tarafsız bir ifadeyi korumak çaba gerektiriyor. Bazen tüm bunların benim ve dünyadan çalınan rengarenk kadın grubunun başına geldiğine inanmak zor oluyor. Daha çok başka birinin başına gelmiş bir hikâye gibi geliyor.

Tüm bunlar nasıl gerçek olabilir?

Ancak rotamızdan çıktık ve Wauru'ya zorunlu iniş yaptık," diye devam ediyor Malav. "O zamandan beri Monri'deyiz, yeni bir gemi satın almak ve eve dönmek için para kazanmaya çalışıyoruz." Duraklıyor ve kafasının içindeki çarkların döndüğünü görebiliyorum.

"Harper, benimle birlikte olan kadın, evine, Terra'ya dönmek istedi. Bu amaçla bir gemi temin etti, ancak onun yalnız gitmesine izin veremezdim. Gemi arızalandı ama kontrolünü ele geçirip Kalix'e ulaşmayı başardık, böylece size Tordax ve diğerlerinden haber getirebildim. Umuyorum ki onları ve diğer kadınları alıp evlerine geri götürmek üzere Wauru'ya bir gemi göndermeme izin verirsiniz. Çok sıkı ve iyi savaştilar ve gezegenlerini tekrar görmelerinin zamanı çoktan geldi de geçiyor."

Prens Khrelan ona sertçe bakar. "Bu kadını yalnız seyahat etmesi için bırakmadığınızı söylüyorsunuz. Nedenmiş o?"

Malav sertçe yutkunuyor, omuzları geriliyor. İşte o an geldi, fark ettim. Prense bağdan bahsedecek ve Khrelan bunu kabul edecek ya da etmeyecek.

"Eş bağı halkımıza geri döndü prensim," diyor Malav sessizce. "İlk olarak Tordax ve Rose adındaki Terran kadınlarından biriyle ortaya çıktı. Bu çok açık. Ve şimdi... benim içimde de uyandı."

Prensin dudakları seğiriyor ve onları sıkıca birbirine bastırdığını görüyorum. "Bana yanındaki bu Terran kadının senin Irisa'n olduğunu mu söylüyorsun? Ve Tordax'ın da bir insan Irisa'sı olduğunu mu?"

"Evet, prensim," diyor Malav kararlı bir şekilde. "Öyle."

Khrelan güler. "Şehvetle bağı karıştırmadığından emin misin?" Mavi bakışları üzerimde geziniyor ve ben biraz geri çekiliyorum. "O çok güzel. Eminim diğerleri de öyledir. Ama insanlar zayıf ve kırılgandır. Bırak seninle bağ kurmayı, içlerinden birinin savaşçılarımızın çiftleşme arzusundan sağ çıkabilmesine bile şaşırdım. Ve böylesine uyumsuz bir çiftin ırkımız için yavrular üretebileceğine inanmakta zorlanıyorum, ki böyle bir bağın amacı da budur."

"Harper zayıf değildir." Malav beni Khrelan'ın keskin bakışlarından korumak istercesine bir adım öne çıkıyor. "Yabancı bir gezegende kendi başına bir gemi satın aldı. Geminin teknolojisi bize karşı döndüğünde, onunla savaşmama yardım etti ve manuel olarak nasıl geçersiz kılınacağını keşfederek Kalix'e güvenli bir şekilde ulaşmamızı sağladı. Bu hedefe ulaşmama yardımcı olmak için, daha önce hiç böyle bir şey yapmamış olmasına rağmen, benim yanımda gemiyi nasıl kullanacağını öğrendi. Haftalardır yanımda ve daha önce hiç bu kadar cesur ve güçlü bir kadınla tanışmamıştım. Savaşta bir savaşçı olmayabilir ama zeki ve kendi başına bir *iqha*. O benim Irisa'm, prensim. Ruhum onu tanıdı. Hiç şüphe yok. Tordax da Irisa'sıyla birlikte size döndüğünde aynı şeyi söyleyecektir."

Onu prensin karşısına dikilmiş, çenesi yüksek, omuzları dik, tüm varlığıyla beni savunmaya odaklanmış bir halde izlerken, kalbimin Malav'a duyduğum sevgiyle kabardığını hissediyorum. O gerçekten bir savaşçı, her santimi beni savunmaya odaklanmış bir alfa erkeği, kendi prensine karşı bile.

Benim için her şeyi yapardı. Ben

de onun için aynısını yapardım.

"Hmm." Prens Khrelan kaşlarını çatıyor, önce Malav'a sonra da bana bakıyor. "Ama henüz hamilelik gerçekleşmedi, değil mi?"

Yüzüm kızardı ama Malav sadece başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır, prensim. Ama henüz erken."

"Ve bunun inkar edilemez olduğunu mu söylüyorsunuz? Tordax'ın bağının da aynı olduğunu mu?" "Hiç şüphe yok."

"Peki ya diğer erkekler? Bu Terran kadınları ya da diğerleri arasında eş buldular mı?"

"Bildiğim kadarıyla henüz değil. Ama onlar bu olasılığı biliyorlar. Ortaya çıkması halinde tahvili tanımaya açıktırlar."

Prens iç geçirir. "Bu konuda kuşkularım var Malav," diyor açıkça. "Bariz nedenler bir yana, insanlar bundan hoşlanmayabilir. Biz şimdiye kadar sadece kendi halkımız arasında çiftleştik. Terralılarla ya da başka bir uzaylı ırkla karışma fikrinden hoşlanmayabilirler."

"Değişmezsek türümüz yok olacak." Malav'ın sesi sert. "Bu bir şans lordum. Yeniden gelişmemiz için bir şans. Yıllarca ırkımız için bir gelecek olmadığına inanarak yaşadık. Tek seçeneğimiz soyumuz tükenene kadar savaşmaktı. Ama şimdi bir şans var. Bir gelecek var... Kalixianların devam ettiği ve hatta belki de geliştiği bir gelecek. Gezegenimiz, türümüz... ölmek zorunda değiliz."

"Yok olmanın Terralılarla karışmaktan daha iyi olduğunu söyleyenler var ve bunu sen de biliyorsun."

"Sen bizim prensimizsin, hükümdarımızsın. Seni dinleyecekler."

"Göreceğiz bakalım. Eve gelmeyeli uzun zaman oldu Malav." Prens aniden çok yorgun ve eskisinden daha yaşlı görünüyor. "Tordax ve adamlarını almak için Wauru'ya bir gemi göndereceğim. Eğer isterlerse Terran kadınları da gelebilir. Ne olacağını göreceğiz."

"Teşekkür ederim lordum." Malav derin bir şekilde eğilir ve prens tahtında geriye yaslanır.

"Geminin yarın yola çıkmasını sağlayacağım," dedi. "Gidebilirsin."

Gitmek için dönüyorum ama Malav beni şaşırtarak konuşuyor ve olduğum yerde durmama neden oluyor. "Prensime, bir şey daha var."

Yavaşça dönüyorum ve Khrelan'ın yüzünü hafifçe buruşturduğunu görüyorum.

"Evet?" diyor.

"Prensime, itiraf etmem gereken bir şey var." Malav yavaşça konuşuyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor. Bir an için neredeyse nefes alamıyorum.

Ona gerçeği söyleyecek, farkındayım. Yaşamayı seçecek.

Sözcükler Malav'ın dudaklarından çabıyla dökülüyor ve bunları söylerken onun için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum.

"Bir süre önce savaşta bir Gronak tarafından zehirlendim lordum. O zamandan beri zehir beni yavaş yavaş etkiliyor ve bir panzehir tarafından uzak tutuluyor. Harper, Monri'deki gladyatör dövüşlerinden sonra bunu uygulamama yardım etti," diye ekliyor, bana bakarken gözlerinde sıcaklık parlıyor. "Hayatımı ona defalarca borçluyum." Duraklıyor, sonra odağını tekrar Khrelan'a çeviriyor. "Ben... bunun için tedavi görmeme izin verilmesini talep etmeliyim prensim. Bu olmadan öleceğim."

Prens bir an için kaşlarını birleştirerek ona bakar. "Bunun sana büyük acı verdiğini biliyorum," diyor yavaşça. "Hem vücudunuzda hem de hayatınızı Alfa Gücü'nde hizmet etmeye adanmışlığınız için. Seni kaybetmek halkımız için büyük bir kayıp olur. Sen bizim en iyi savaşçılarımızdan biriydin."

Malav'ın yanında gerildiğini hissediyorum.

"Eğer bu muameleyi görmek istiyorsanız, şimdiye kadar olduğu gibi hizmet etmeye devam etmenize izin veremem. Kuralları biliyorsunuz ve ben onları değiştiremem."

Aramızdaki bağ, Malav'ın içinden geçen her duyguyu hissetmemi sağlıyor. Omuzları çöküyor, vücudu Prens Khrelan'ın sözlerinin ağırlığıyla kendi içine doğru kıvrılıyor gibi görünüyor.

Prens, "Ama," diye devam edince Malav sertçe başını kaldırır. "Yeni bir askeri danışmana ihtiyacım var. Bana ve benden önce babama uzun yıllar sadakatle hizmet eden Vralen yaşlılığa ve hastalığa yenik düştü. Eğer bu rolü üstlenmeye istekli olursan, yanımda olman benim için büyük bir nimet olur. Sen her zaman Alfa Gücü'ndeki en sert ve en zeki savaşçılardan biri oldun. Kabul edersen onur duyarım."

Malav kısa bir süre için ona bakıyor ve gözlerindeki acıyı görebiliyorum.

Prensin teklifi ne kadar cömert ya da ne kadar büyük bir onur olursa olsun, Malav'ın yeri her zaman Tordax'ın yanı olmuştur. Hayatını hep orada, savaş meydanında geçirmeyi hayal ettiğini biliyorum.

Ama artık bundan daha fazlasına sahip. Elini tutuyorum, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip nazikçe sıkarak onu rahatlatmaya çalışıyorum. Yüz ifadesindeki gururu da görebiliyorum; Prens Khrelan'ın ona sunduğu şeyin, yani yıllarca süren çalışmalarının ve fedakârlıklarının onaylandığını kabul ediyor.

Çenesini dik tutarak prensine bakarken o da elimi sıkıyor.

"Teklifinizi gururla kabul ediyorum prensim. Sizin yanınızda hizmet etmek benim için hayatımın onuru olacak."

İçimi bir rahatlama kaplıyor, dizlerimin bağı çözülüyor.

Malav hâlâ halkına hizmet edebilecek, Kalix'in gelişmesine yardımcı olabilecek. Ve artık onu kaybetmekten korkmama gerek kalmayacak. Tedavi onu iyileştirecek. Ölmeyecek. Burada, yaşayacağını hiç düşünmediği evinde bir hayat kurabiliriz.

İkimiz de yeniden başlayabiliriz.

Harper

MALAV ve ben ertesi sabah Wauru'ya giden gemiyi uğurlamak için yanaşma bölümüne gidiyoruz. Gemimiz de onarım için Jocia'ya geri getirilmişti ve hangarlardan birinde oturduğunu gördüğümde hafif bir nostalji dalgası hissediyorum.

Bir zamanlar hayatımda yapabileceğimi düşündüğüm onca şey arasında uzay gemisi pilotluğu asla bunlardan biri değildi.

O gemide pek çok korkunç ve ürkütücü şey yaşandı ama aynı zamanda harika şeyler de oldu. Sonuç olarak, kötü anılardan çok iyi anılar var. Ve bazıları Malav'ın da fark etmeyi ihmal etmediği gibi, omurgamdan aşağı lezzetli bir ürperti gönderiyor.

Geminin önünde durduğumuzda Malav, "Artık elle çalıştırılabilecek," diyor. "Yapay zekâ tamamen devre dışı bırakıldı. Tecrübe ettiğimiz gibi, başlangıçta gemiyle iyi entegre değildi. Ama manuel bir gemi olarak bu iyi iş çıkaracaktır."

Küçük bir hüznün dalgası üzerime çökerken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Küçük bir umudum vardı, Molly - arkadaş olduğum yapay zeka -Bir şekilde hala gemide olabilir ya da onunla tekrar konuşabilirim. Bir bilgisayar programını kaybettiğim için üzölmek garip geliyor ama sanki o sadece bundan ibaret değilmiş gibi geliyor.

Hangardan çıkarken Malav bana bakıyor, Wauru'ya giden gemi havalanmaya başlarken Jocian güneşinin altında duruyor ve üzerinde durduğumuz zemini titretiyor. Birkaç hafta içinde Rose ve diğerlerinin burada olacağını bilmek moralimi biraz olsun yükseltiyor. Malav'ı çok seviyorum ama aslında Rose'u ve diğer kadınları da özölüyorum. Hiçbir zaman kız arkadaş edinen biri olmadım ama görünen o ki değişen tek şey aşk hayatım değil.

Dönüştüğüm yeni insanı seviyorum, farkındayım.

"Neden üzgün görünüyorsun?" Bizi eve götürecek nakliye modölüne doğru yürümeye başladığımızda Malav merakla soruyor. "Gemi yakında diğerlerini geri getirecek. Yarın tedaviye başlıyorum. Bugün güzel bir gün."

"Biliyorum. Mutlu olacak çok şey var." İçimden kendimi azarlayarak başımı sallıyorum. "Bu aptalca."

Bana kaşlarını çattı. "Eğer hissediyorsan, bu aptalca değil, Irisa'm. Nedir bu?" "Yapay zekâ-Molly," diye itiraf ediyorum tereddütle. "Aptalca olduğunu biliyorum ama

Bir arkadaşımı kaybetmişim gibi hissediyorum. Sanki gemide birbirimize bağlanmışız gibi. Hiçbir zaman kolay arkadaş edinemedim. Bu yüzden onunla bir daha asla konuşamayacak olmak beni üzüyor. Onun gerçek olmadığını bilsem de... gerçek. Bilmiyorum."

Omuz silkip başka tarafa bakıyorum. Kendimi biraz aptaldan da öte hissediyorum.

Ama arkama baktığımda Malav sanki bir sırrı varmış gibi sinsice gülümsüyor.

Arkamdaki platformda metalik ayak sesleri beni ürkütüyor ve döndüğümde bize doğru yürüyen belirgin bir dişi robot görüyorum. Benden yaklaşık on santim kısa, çok kadınsı bir yüzü ve şekli var, deniz mavisi ve beyaza boyanmış, başının her iki yanında saçlarının yüzüne yaslanma şeklini taklit eden metalik başlıklar var. Bir süre ona bakıyorum, sonra Malav'a dönüyorum, o da neredeyse neşeye benzer bir şeyle sırıtıyor.

Ve sonra kafama dank etti.

"Molly?" Kocaman gözlerle robota bakarak haykırıyorum. "Nasıl... sen... bu da ne?"

Molly sesine biraz mizah katarak, "Eşiniz programımı bu metal kabuğa aktardı, böylece sizinle birlikte varoluşu deneyimleyebilecektim," diyor. "Beni Jocia'ya gelmem için davet etti, burada programımı daha büyük bir iyiliğe hizmet etmek için kullanabileceğim sayısız fırsat olacak."

"Sen... Aman Tanrım!" Ona bir adım daha yaklaştım. "Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim!"

"Programım bana insanların buna vereceği tepkinin... sarılmak olduğunu söylüyor. Sarılmak ister misin?" Molly bana bakıyor ve ben de sırıtmaktan kendimi alamıyorum.

"Evet, isterim," diyorum ona uzanırken, bir robotu kucaklamanın tuhaflığı tamamen kayboluyor üzerimde. Tek düşünebildiğim, arkadaşımı tekrar yanımda gördüğüm için ne kadar mutlu olduğum.

"Ve gelip bizimle Jocia'da mı yaşayacaksın? İstedğin bu mu?"

"Elbette. Arkadaşımın yakınında olmak isterim. Belki şehri birlikte tanıyabiliriz." Molly bana gülümsüyor ve ben de uzun bir süre daha şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Arayı kapatmamız gereken çok şey var!" Ona söyledim ve o da gülümsedi.

"Yakında," diye söz veriyor. "Daha sonra istediğimiz kadar konuşabiliriz. Ama önce..." Bir göz kapağını göz kırpmaya çok yakın bir şekilde kırptırıyor. "İkinizi bir süreliğine yalnız bırakacağım. Eşinizin huzursuz olduğunu söyleyebilirim."

Kaşlarım havaya kalkıyor ve içimden bir kahkaha patlıyor. Artık aksaklık yapmadığına göre, ilişkilerin ve insan davranışlarının inceliklerini ne kadar hızlı kavradığını görebiliyorum. Malav'ın arkamda durduğu yerden yayılan mutluluğunu ve arzusunu neredeyse hissedebiliyorum.

"Ondan neden hoşlandığını anlayabiliyorum, Harper." Arkamdan yaklaşırken alçak sesinde bir parça mizah var. Başını Molly'ye doğru eğiyor. "Kalix'e hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim." Gülümsüyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Sanırım konuşacak çok şeyimiz var. Ona söyledin, değil mi?"

Başımı sallarken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Malav'a onu sevdiğimi söyleyip söylemediğimi soruyor. "Evet. Söyledim."

"O zaman, kışt!" Bana bir el sallıyor. "Jocia'ya ısınlanmadan önce birkaç test ve protokolden daha geçmem gerekiyor. Beni beklemeyin. Birlikte kutlamaya gidin, sonra görüşürüz."

"Tamam." Ona sırtıyorum, sonra arkadaşşıma dönüyorum.

Sabahtan beri Malav'ın bana ateşli bakışlar göndermesini izliyorum ve eve dönmek için ben de en az onun kadar hevesliyim. Kendi evimizde, kendi yatağıımıza sahip olmak yeni ve harika bir şey. Geminin arızalanması, yerçekiminin kesilmesi ya da herhangi bir şeyin patlayıp bizi öldürmeye çalışması gibi endişeler yok. Sadece ikimiz varız ve ben ona doyamıyorum.

Nakil aracı geri döner dönmez, onu neredeyse sürükleyerek eve götürüyorum. Kapı arkamızdan kapanırken parmak uçlarımda yükseliyorum, ellerim saçlarına kayıyor ve onu şiddetle öpüyorum.

Dokunuşumla hemen kendine geliyor. Tercih ettiği peştamalı giymeye geri dönmesi sadece bir gün sürdü -özellikle de sarayda ve Khrelan'a hizmet ederken, herkesin giydiği şekilde giyinmek zorunda kalacağı için- ve onu peştamalı altında, kalçama karşı kaya gibi sert hissedebiliyorum.

Elimi yan tarafına kaydırıyorum, onu bir arada tutan kordonu çekiştirerek gevşetiyorum ve parmaklarımı kalın şaftının etrafına sarıyorum, ağzıma karşı nefes alırken uzunluğu boyunca alay ediyorum.

"Çok hevesliyim," diye mırıldanıyor, kalçaları elimin içine giriyor. "Sana ne kadar istekli olduğunu göstermek için sabırsızlanıyorum," diye karşılık veriyorum.

Sonra giriş odasında dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu dudaklarıma götürürken ona bakıyorum. Daha önce bunu yapmamın istenmesinden hep nefret etmişimdir. Birinin önünde diz çökmek bana biraz aşağılayıcı gelirdi.

Ama Malav'a hiç de öyle gelmiyor.

Onu ağzımın içine çekerken, dilim zonklayan sikinin ucunda ve etrafında kayarken, sanki *benim* gücümdeymiş gibi hissediyor. İnliyor, başı geriye düşüyor.

"Harper..."

Dudaklarım aşağı doğru inerken iri eli kalın siyah saçlarımın arasına giriyor. Her yerini ağzımın derinliklerine kadar emiyorum ve dilimi onun uzunluğu boyunca kaydırarak tadının ve hissinin tadını çıkarıyorum.

Kalçalarındaki kasların dokunuşumla titremesini, parmaklarının saçlarıma dolanmasını ve başımı kavramasını, sikinin ağzımda nabız gibi atmasını seviyorum. Diğer elimi bacaklarının arasına götürdüğümde titremesine, dudaklarım karnına ulaşırken oradaki yumuşak, kırılgan eti okşamasına ve onu boğazıma almasına bayılıyorum.

Yutkunurken nefesinin altından usulca küfrediyor ve tekrar yaptığımda gerildiğini hissediyorum, yalayıp emerken bir ritim buluyorum, nefes nefese kalana kadar yukarı ve aşağı gidiyorum. Daha fazla dayanamadığında beni ayağıma sürüklüyor, beni sertçe öperken inliyor.

Sonra beni kollarına alıp koridordan yatak odamıza götürüyor.

Yatak odamız.

Beni yere bırakırken bu düşünce içime bir mutluluk ürpertisi gönderiyor. Elbisemi bir arada tutan kordona uzanıyor ve kordon çözüldüğünde narin ipeği omuzlarımdan kaydırıyor. Vücudumun üzerinden kayan kumaşın küçük göğüslerimi, belimi ve dar kalçalarımı ortaya çıkaran görüntüsüne bakarken gözleri kararıyor.

"Tanrım, çok güzelsin," diye fısıldıyor saygıyla.

Yatağın kenarına oturmam için beni nazikçe geriye itiyor ve bacaklarımın arasına diz çökerek onları aralıyor. Parmakları iç bacaklarımdan yukarı kayıyor ve oradaki narin eti öpüyor. Dudakları bacaklarımın arasındaki sıcak, ağrıyan yere dokunduğunda nefesim kesiliyor, dili beni tatmak için dışarı fırlıyor ve ne kadar ıslak olduğumu fark ettiğinde çıkardığı inilti tenimde titreşiyor. "Beni ağzına almak seni tahrik ediyor mu?" diye soruyor, başını kaldırıp

Gözlerinde hınzır bir parıltıyla bana bakıyor. Duraklıyor, iki parmağını içime sokup başparmağını klitorisime bastırırken dudakları sıcak nefesini bacaklarımın arasında hissedebileceğim kadar yakın.

"Evet," diye fısıldıyorum. Bacaklarımın arasında diz çökmüş, dudakları vücudumdan birkaç santim uzakta, parmakları içimde olan bu devasa savaşçıyı görünce vücudum şimdiden ateşle kızardı.

"Söyle bana," diye gürlüyor, parmakları hareket etmeye başlıyor. "Bana neyi sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum... Tanrım," diye inliyorum, kalçalarım elinin altında seğiriyor. "Lütfen..."

"Anlat bana." Gözleri parıldıyor ve ben içimde derin bir zevk biriktiğini hissetmeye başladığımda çaresizce iç geçiriyorum, ürpertileri şimdiden tenimin üzerinde dalgalanıyor. "Ağzımda hissettiklerini seviyorum," diye fısıldıyorum. "Seni emmeyi seviyorum horoz..."

"Oh, öyle mi?" Sırıttıyor. "Peki bunu yapmamı seviyor musun?"

İlerliyor, dili başparmağının yerini alıyor, yumuşak, ıslak ve sıcak klitorisimin üzerinde dönüyor ve ben yatağın kenarını kavrarken bacaklarım dışa doğru yayılıyor, başım geriye düşüyor.

"Evet," diye inledim. "Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor."

"Benim için boşalacak mısın?" Parmakları daha hızlı hareket ediyor ve klitorisimi tekrar yalıyor, dilini döndürürken ağzını bana doğru sertçe bastırıyor. Yavaşça emiyor, vücuduma ondan önce hiç hayal etmediğim zevk dalgaları gönderiyor.

"Evet... oh... Tanrım!"

Sınırdayım. Tek gereken dilinin bir fiskesi, parmaklarının içime bir kez daha bastırması ve beni vurması.

"Geliyorum!" Haykırıyorum, parmaklarım battaniyeyi sertçe kazıyor, sırtım yükseliyor, kalçalarım Malav'ın yüzüne sürtünüyor, o devam ediyor, orgazm sonsuz dalgalar halinde üzerimden geçerken bir saniye bile durmuyor.

Sonra beni kaldırıp yatağa yatırıyor ve sikişinin hâlâ titreyen bedenime baskı yaptığını, yumuşak, ıslak etime karşı sert ve zonklayıcı olduğunu hissediyorum.

"Tanrılar, çok iyi hissediyorsun," diye inliyor, shaftının ucu içimde olacak şekilde ileri doğru itiyor. İçime santim santim kayarken yeni bir zevk dalgasıyla titriyorum, hassas sinirlerim beni doldururken haykırıyor.

Onun içimdeki hissi hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Seksin böyle olabileceğini hiç bilmezdim.

Ona bakıyorum, geniş, kaslı vücudu benimkinin üzerinde duruyor, ellerimi üzerinde kaydırırken bronz teni parlıyor, kalın aleti içimi dolduruyor ve benim olduğu, beni sevdiği ve benim onu sevdiğim için huşu içinde kalıyorum.

Bir şekilde, bu benim hayatım.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum yüzünü kavrayarak. İçimde hareket etmeye başladığında parmaklarım boynuzlarını hafifçe okşuyor. Gözlerinin zevkten karardığını görüyorum, içimde nabzının attığını ve sertleştiğini hissediyorum ve bacaklarımı etrafına sararak onu kendime çekiyorum.

"Ve seni seviyorum," diyor sessizce, içimde hareket ederken bakışları benimkilere sabitlenmiş.

Bu seksten daha öte bir şey, sadece bedenlerin zevk alıp vermesinden daha derin bir şey; şimdiye kadar hissettiğim en samimi şey. Burada, yatağımızda, evimizde, hiç bilmediğim bir huzur ve güven hissediyorum.

Sonunda olmam gereken yeri buldum. Ve hiçbir şey için bu kadar minnettar olmamıştım.

Beni derinden öpmek için eğilirken parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, inlerken dili benimkine karışıyor. Sonra bana karşı titrediğini hissediyorum, kenara ulaştığında ritmi bozuluyor ve zevk onu ele geçiriyor.

Benim de içimde dalgalanıyor, bir araya geldiğimizde bedenim onunkine doğru eğiliyor, alnımdan ayak parmaklarıma kadar ten tene bastırıyoruz, o içimde zonklarken bedenlerimiz birbirine sarılıyor, başka hiç kimseyle olmadığım bir şekilde bağlanıyoruz.

Sonrasında başımı göğsüne yaslayarak fısıldıyorum: "Teşekkür ederim."

"Ne için?" Saçlarıma dokunuyor ve usulca iç çekiyorum.

"Molly'yi bulduğun için. Bunun için. Her şey için." Hepsini kelimelere dökemiyorum.

Başımın tepesini öpüyor. "Elbette," diye mırıldanıyor. "Irisa'm için her şeyi yaparım. Senin için, Harper."

Kollarının arasında gevşiyorum, gözlerim kapanıyor ve hayal edebileceğimden çok daha fazla mutlu olduğumu fark ediyorum.

Sonunda eve geldim.

Sonsöz

SONBAHAR

Ben tuvalet masama oturup bornozumu silkelerken, grubun ısınma sesleri havada süzülüyor. Becerikli ve pratik hareketlerle uzun kıvılcık saçlarımın kalın buklelerini tutturuyorum. Setim sırasında bir ara tokayı çıkarır ve ateşli buklelerimin omuzlarıma dökülmesine izin veririm. Bu genellikle bana iyi bir bahşış kazandırır. Bazen kıyafetlerimi çıkardığım zamanlardan bile daha fazla.

Bu işte iyiyimdir.

Soyunma odası dolu, insanlar ve insansı uzaylılar hepsi aynı sebepten burada, dışarıda barda oturan müşterilerin keyfi için. Hava her türden parfümle, makyajın pudralı kokusuyla ve diğer striptizcilerden bazılarının sürdüğü yağın yoğun, tiksindirici kokusuyla yoğun ve başımı ağrıtıyor. Ama görmezden geliyorum, bu gece iyi bir bahşış toplamam gerekiyor. İşimi aksatmayı göze alamam.

Makyajımı yaparken diğer kadınların konuşmalarına kulak misafiri olmaktan kendimi alamıyorum. Monri'nin diğer tarafındaki arenada yapılan gladyatör dövüşlerini tartışıyorlar - dansçıların çoğu günlerdir bundan bahsediyor. Duyduğuma göre şehirde arenaları ele geçiren yeni bir uzaylı dövüşçü grubu varmış ve görünüşe göre dün gece bara gelmişler.

O gece izinliydim, bu yüzden onları görmedim. Bu en iyisiydi ve arkamdaki heyecanlı konuşmaları duymazdan gelmeye çalıştım. Uzaylı erkeklere güvenmiyorum, hiçbir türüne.

İşin aslı, *hiçbir* erkeğe güvenmiyorum. Dans ederken bardaki müşterilere bakmamaya çalışıyorum; onlar benim için önemli değil. Sadece ve sadece tek bir sebep için buradayım. Soyunma odasının kapısından adımımı attığım andan giyinip çıkana kadar tek düşündüğüm şey bu.

Ama bu gece sahneye çıktığımda, istemeden de olsa kalabalığa bakıyorum.

Bakışlarım tıklım tıklım dolu salonu tararken birden tek bir figürün üzerinde duruyor. Karşımda birkaç koltukta oturan uzun boylu, bronz tenli, şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha kaslı bir adam. Pırıl pırıl parlayan koyu renk gözleri ve barın loş ışığında neredeyse altın gibi parlayan kıvrımlı boynuzları var.

Ve o kara gözler doğrudan bana sabitlenmişti.

Onun gibi birini ya da bir şeyi daha önce hiç görmedim. Ve tüm çabalarımın rağmen, dans ederken, sahnede su gibi ilerlerken ona bakmaktan kendimi alamıyorum. İç çamaşırlarımı örten siyah şeffaf bornozu çıkardığımda, bakışlarının üzerimde gezindiğini görüyorum ve tenim sanki yanıyormuşum gibi ısınıyor.

Uzun zamandır hissetmediğim bir duygu.

Ve hiç böyle olmamıştı.

Ama dikkatimi ondan ayırıyorum, sahnenin ortasındaki direğe yaslanırken yeniden odaklanıyorum, parmaklarımı boğazımdan aşağıya, göğsümün üzerinde gezdirirken sırtımı kamburlaştırıyorum. Ona bakmayı reddediyorum, kendime onu unutmamı, odaklanmamı, neden burada olduğumu hatırlamamı emrediyorum.

Bu sadece başka bir gece, bundan önce gelen düzinelerce ve bundan sonra gelecek düzinelerce gece gibi.

Sonunda buradan uzaklaşmak için yeterince jeton kazanana kadar.

Setim bittiğinde memnun oluyorum. Birinin sadece bana bakarak beni etkilemesine izin vermek bana göre değil ve bu beni huzursuz, tedirgin hissettiriyor. Eve, tanıdık bir şeylere dönmek istiyorum.

Gitme vakti geldiğinde Monri sokaklarında aceleyle ilerliyorum, pantolonumun paçasına sıkıştırılmış, dökümlü kumaşın gizlediği paranın farkındayım. Küçük bir kapsül kiraladığım şehrin kabataslak kısmına doğru bir amaçla yürüyorum. Eski püskü ve köhne bir yer, keşke daha iyisini alabilseydim.

Belki bir gün yaparım. Ama şimdilik, sahip olduğum her kuruş nihayet buradan çıkabileceğim gün için biriktirmeye gidiyor.

İçeri girdiğimde, küçük bir ses sesleniyor. "Merhaba anne! Evdesin!"

Yatak odasının kapısı açılıp küçük kızım dışarı fırlayıp kollarını açarak kucağıma atladığında kalbim sevgiyle çarpıyor.

Onu kendime yakın tutuyorum, saçlarının tatlı kokusunu içime çekiyorum. Bunun için yaşıyorum, bunun için çalışıyorum, birikimlerimin her kuruşunu bunun için harcıyorum.

Bizi buradan çıkarıyor.

Geri çekiliyor, büyük, endişeli gözleriyle bana bakıyor. "İş nasıldı anne?"

"Bilirsin işte," diyorum gelişigüzel. "İş içindi."

Onu yere bırakıp parayı saklandığı yerden çıkarıyorum ve bakıcı olarak tuttuğum kadına ödemek için birkaç jeton ayırdıktan sonra kanepenin altında sakladığım kutuya ekliyorum. Parayı sayma dürtüsüne direniyorum. Bunu daha sonra yapacağım.

Ve ne kadar sayarsam sayayım, henüz yeterli olmadığını biliyorum. Ben ve kızımın güvende olabileceğimiz bir dünyaya ulaşmamız için yeterli değil. Wauru gibi karaborsa ticaret merkezi olmayan bir yere, medeni bir yere, onu kabul edecek bir yere.

Güvende olacağı bir yere.

Benim yarı insan, yarı uzaylı çocuğum.

Okuduğunuz için teşekkürler!

Autumn ve Sorsir'in hikayesi [Rescued](#) çok yakında!

Ön sipariş verin veya Amazon istek listenize ekleyin: [İSTE](#)

Malav ve Harper'ın Kalix'e nasıl yerleştiklerine bir göz atmak ister misiniz?
Seksi ve tatlı bonus sahnenin ÜCRETSİZ kopyasını almak için [buraya](#) tıklayın
veya kopyalayıp

bu bağlantıyı tarayıcınıza yapıştırın:

<https://BookHip.com/FVBHLB>

Bu kitabı FB grubumdaki diğer okurlarla tartışın:

<https://www.facebook.com/groups/presleyhall/>

En yeni ürünlerimden haberdar olmak için [haber](#) kaydolunbültenime !

Presley Hall tarafından da

Kalixian Savaşçılarının Kader Arkadaşları Serisi

[Sahiplenilmiş - Kitap 1](#)

[Calıntı - Kitap 2](#)

[Kurtarılmış - Kitap 3](#)

[Bağlı - Kitap 4](#)

[Kırık - Kitap 5](#)

NOT: Bu serideki her kitap tek başına okunabilir, ancak maksimum keyif için seriyi sırayla okumanız önerilir.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[r](#)

[1. Harper](#)

[2. Malav](#)

[3. Harper](#)

[4. Malav](#)

[5. Harper](#)

[6. Harper](#)

[7. Malav](#)

[8. Harper](#)

[9. Malav](#)

[10. Harper](#)

[11. Malav](#)

[12. Harper](#)

[13. Malav](#)

[14. Harper](#)

[15. Harper](#)

[16. Malav](#)

[17. Harper](#)

[18. Malav](#)

[19. Harper](#)

[20. Malav](#)

[21. Harper](#)

[22. Malav](#)

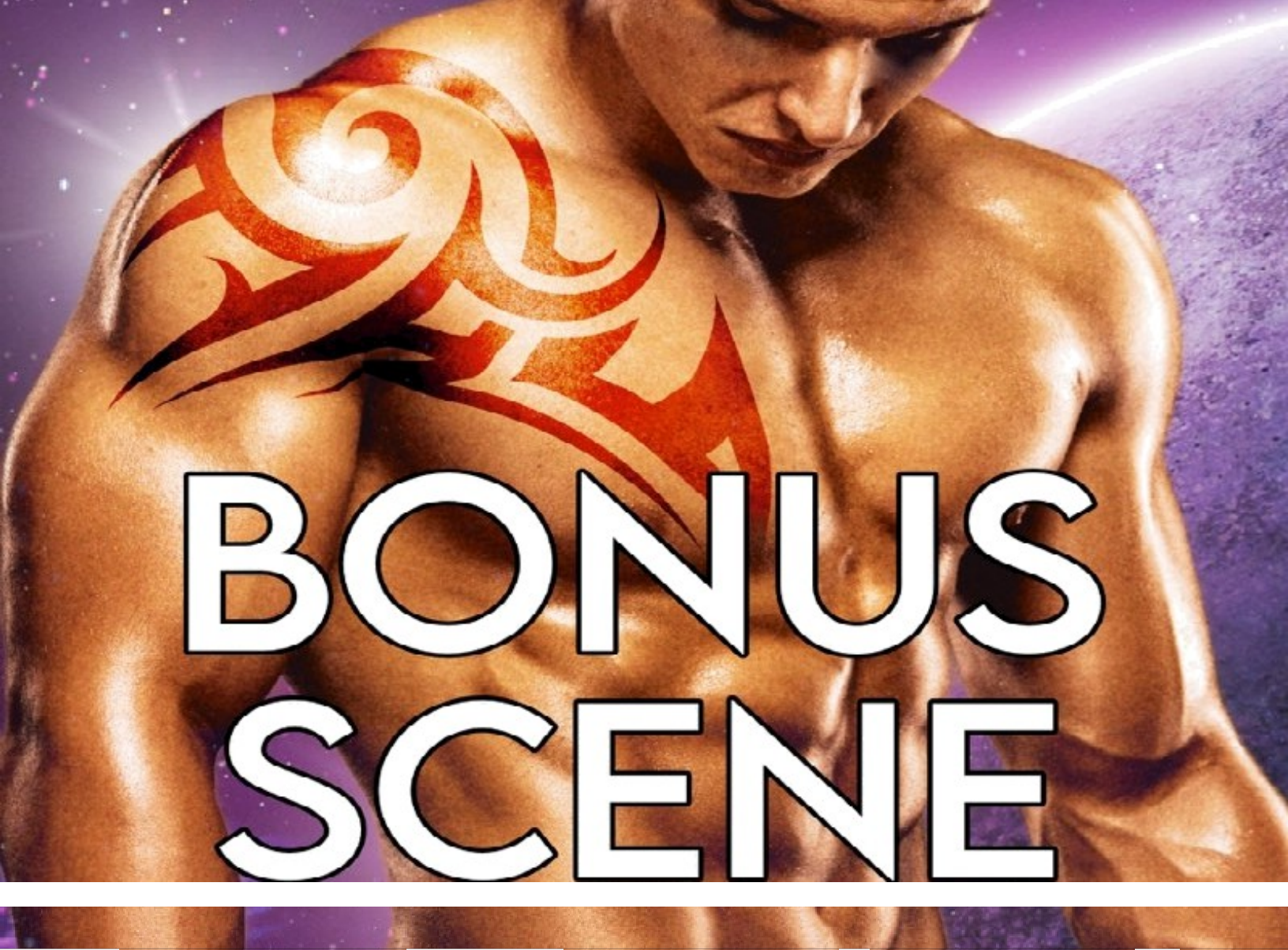
[23. Harper](#)

[24. Harper](#)

[25. Harper](#)

[Sonsöz](#)

Presley [Hall](#) tarafından [da](#)

BONUS SCENE

STOLEN

KA LL XŁAN SAVAŞÇILARININ İ-ATER DERECEŚİ

PRESLEY HALL

ÇALINTI: BONUS SAHNE

PRESLEY HALL

İÇİNDEKİLER

Çalıntı: Bonus Sahne Bölüm

1

Presley Hall tarafından yazılan kitaplar

ÇALINTI: BONUS SAHNE

Bu bölüm, Malav ve Harper'ın Kalix'e yerleşmeye başladıkları sırada geçen ekstra bir sahne içermektedir. Mutlu çifte ve Harper'ın yeni arkadaşı Molly'ye de yetişin!

BÖLÜM 1

Harper

MALAV'IN KALIX'TEKİ EVİNE YERLEŞTİKTEN BİR HAFTA SONRA
olabileceğimi hiç düşünmediğim kadar rahat ve mutluyum.

Biz gelmeden önce, Orkunlarla savaşmak, onlar tarafından esir alınmak, bizi kurtarmak ve sonrasında yaşananlar derken Malav Kalix'e dönmeyeli uzun zaman olmuştu. Onu hiç burada olduğu kadar mutlu görmemiştim ama aynı zamanda yapılacak işlerin bir listesini de beraberinde getiriyor - en azından eskiden olduğu gibi kışlada yaşamak yerine onun evine yerleştiğimiz için.

Tedavisi ve Prens Khrelan'ın askeri danışmanlığını üstlenmekle meşgul olduğu için evi düzene sokma işini ben üstlendim. Evi kontrol eden biri vardı ama hem dış hem de iç kısımda onarılması gereken birkaç nokta var. Ayrıca evi istediğim gibi dekore etmekte özgür olduğumu söyledi ki bu da beklediğimden daha eğlenceli oldu.

Dünya'dayken evimi dekore etmenin her zaman zaman kaybı olduğunu düşünürdüm, ancak bu konuda kendince hoş bir şey var ve sorumluluk almayı, karar vermeyi ve delege etmeyi seven yanıma besliyor. Evin bazı bölümlerini tamir edecek işçiler buldum.

Yeni arkadaşım Molly ile birlikte evin içi için bir şeyler seçmek üzere şehre bazı geziler yaptık.

Mobilyaların Malav'ın babasından kaldığını ve manevi değeri olduğunu bildiğim için çok fazla değişiklik yapmak istemiyorum. Ama onun aldırmayacağını bildiğim şeyleri seçmekten zevk alıyorum, örneğin Dünya'da oturma odası olarak adlandırılacak oda için yeni perdeler. Perdeler şeffaf ve ipeksi; akşamları oturup konuşurken yaz esintisiyle dalgalandıklarını hayal ediyorum. Evin arkasındaki veranda benzeri alan için mobilyalar, egzotik bitkiler, yeni yatak takımları, oturma odası ve yatak odası için kalın dokuma halılar satın alıyorum. Ev hayatı düşüncesinden her zaman nefret etmişimdir ama şimdi yuvamızı birlikte oluşturmak beni içten içe sıcak ve güvende hissettiriyor.

Elbette, her zaman tek yaptığım bu olmayacak. Kalix'te başka bir şey bulmak istiyorum, üretken olabileceğim bir meslek ya da amaç, kendimi faydalı kılacak bir şey. Ve bunu bulduğumda Malav'ın beni destekleyeceğini biliyorum. Beni yalınayak ve hamile bırakmak gibi bir niyeti yok - her ne kadar ben de kendimi sürpriz bir şekilde ikincisinin gerçekleşebileceğini umarken bulsam da. Malav için halkının gelişmesinin ne anlama geldiğini biliyorum ve eş bağımızın çocuk üretebileceğini kanıtlamanın Kalix halkının beni, Rose'u ve diğer kadınları kabullenmesine yardımcı olmak için uzun bir yol kat edeceğini biliyorum.

Kendimi bir çocukla hayal etmek benim için zor. Ama anneliğin, tıpkı Malav'ın Irida'sı olmak gibi, doğru zaman geldiğinde kendiliğinden geleceğine inanıyorum. Malav'ın küçük bir versiyonunun etrafta koşuşturması fikri beni gülümsetiyor.

"Ne düşünüyorsun?" Molly evde çalışırken, aldığım perdeleri büyük pencerelerin önüne asarken bana soruyor. Evin tasarımı tanıdık ve yabancının garip bir karışımı,

rustik ve fütüristik. Bazı kısımları dünyadaki evlere çok benziyor, ancak diğer kısımlar o kadar açık bir şekilde "yabancı" ki bazen beni şaşırtıyorlar.

Yüzümü buruşturdum. "Ben de Malav'la benim bir bebeğimiz olacağını düşünüyordum."

"Bu fikirden memnun musun? Pek emin görünmüyorsun."

"Öyleyim," diyorum çabucak. "Sadece anne olacağımı hiç düşünmemiştim. Bu konuda iyi olup olamayacağımı bilmiyorum. Ve bunun olup olmayacağını bile bilmiyorum. Benim... *bizim* yapabileceğimize dair hiçbir kanıt yok."

"Bu işte kesinlikle iyi olacaksın," diye beni temin ediyor Molly. Gülümsüyor ve konuşurken onun yüzünü görebildiğim için mutluluktan uçuyorum. İlk arkadaş olduğumuzda, bir gemiye pilotluk yapmak üzere programlanmış bir yapay zekaydı, bu yüzden o zamanlar onunla tüm konuşmalarım bedensiz bir sesle yapılıyordu. Sanırım yeni bedeninde çok mutlu ve gemi yeniden kullanıldığında onun hurdaya çıkmamasını sağladığı için Malav'a minnettarım.

"Teşekkürler, Molly." Sırıtiyorum. "Bunun anlamı çok büyük."

"Ciddiyim. Ve eğer henüz hamile değilseniz, bu kesinlikle denemediğiniz için değildir!" diye ekliyor.

Ona vurdum. "Oh, sus."

"İkiniz de zaman zaman son derece gürültücüsünüz." Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim."

"Olma." Molly bana göz kırpmıyor. "Bir robot olarak, istediğim zaman kapanma yeteneğine sahibim. Ya da ne zaman sessizlik istesem."

"Bu, yönetim kurulu toplantılarında sahip olmayı dilediğim bir beceri."

"Eğer bu sizi daha iyi hissettirecekse," diye devam ediyor Molly. "Bu konudaki kısa bilgim bana Kalixianlar gibi insansı türlerin Terralılarla uyumlu olma olasılığının yüksek olduğunu söylüyor. Hem cinsel hem de üreme açısından. Ve biz zaten ikinizin cinsel olarak uyumlu olduğunuzu biliyoruz."

"Kesinlikle öyleyiz," diyorum gülerek, perdenin kumaşını serbest bırakıp basamaktan sarkmasına izin verirken. Her şeyin bu kadar değişmiş olması beni şaşırtıyor. En iyi arkadaşımı ve hayallerimin erkeğini bulmak için evrenin yarısını dolaşacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Tüm bunlar için minnettar olmama rağmen bazen gerçekten akıllara durgunluk veriyor.

Molly konuyu değiştirerek, "Wauru'ya gönderilen gemi yakında o gezegene ulaşacak," diyor.

"Umarım diğer kadınlar iyidir." Dudaklarımı büzerek pencereden geri çekiliyorum. "Bazıları için her şeyin değişmesine alışmanın zor olduğunu biliyorum." Umarım buraya geldiklerinde beni gördükleri için mutlu olurlar. Bazen başlangıçta ne kadar mesafeli davrandığımı, hepsinin hislerini ne kadar önemsemediğimi için kendimi suçlu hissediyorum. Malav'a aşık olmak beni pek çok açıdan yumuşattı, daha açık ve başkalarının hislerine karşı daha anlayışlı olmamı sağladı.

Umarım bana ikinci bir şans vermeye istekli olurlar. Ve Rose'u tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

Kapının açıldığını duyuyorum ve avuçlarımı giydiğim yumuşak eteğin üzerinde yumuşatarak sese doğru dönüyorum. Kalix'te en çok sevdiğim şeylerden biri de kıyafetlerin ne kadar rahat olduğudur. Eskiden her gün giydiğim pantolon takımları ve topuklu ayakkabılardan kesinlikle daha iyi.

Molly ve ben dışarı çıktığımızda Malav girişte duruyor ve beni bir öpücük için kendine çekiyor, benim kollarım onun boynuna dolanırken onun kolları da belime dolanıyor. Molly arkamdan boğazını temizliyor.

"Ben ortalığı toparlayayım. Siz ikinize biraz daha yer açayım... ah... 'denemek' için," diyor, ses tonunda belli olan bir eğlenceyle.

"Bu kadar kirli bir akla nereden sahip oldun?" Molly odadan çıkarken Malav beni kendine doğru çekip aç bir şekilde öpmeden önce gülerek arkasından sesleniyorum.

Her zaman yaptığım gibi ona karşı eriyorum. Onunla tanıştığımda, o ve diğer Kalixian savaşçıların hepsi hayal gücüne neredeyse hiçbir şey bırakmayan peştamallar giymişlerdi. Ama burada, Jocia'da insanlar bundan biraz daha fazlasını giyme eğilimindedir. Sarayda giydiği pantolon ve tuniği giymiş ve eli kıcımlı avuçlamak için sinsice dolaşırken, beni daha derinden öperken dili ağzımın içine kayarken, ince malzeme onun uyarılmışlığını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

"Günün nasıl geçti?" Kıcımlı tekrar sıkarken, dudaklarım dudaklarına değerken diğer eli belimde.

Sonunda gitmeme izin veriyor, ben ona doğru hareket ederken biraz inliyor. "İyi geçti," diyor bana bakarak. "Khrelan'ın danışmanı olarak bu sıfatla gerçekten faydalı olabileceğimi hissediyorum. Savaş alanında olmasa bile Kalix halkına hizmet ediyordum gibi hissediyorum." Bana bakıyor, yüz ifadesi düşünceli bir hal alırken parmakları saçlarımın arasında geziniyor. "Bunun için sana teşekkür etmeliyim Harper," diyor usulca. "Sensiz..." Başını iki yana sallıyor. "Tedavi olamazdım. Monri'deki arenalarda ya da daha sonra bir savaşta ölebilirdim. Yaralarımı kabul etmemi ve ihtiyacım olan tedaviyi almaya karar vermemi sağlayan sizsiniz."

Gözlerimin yaşardığını hissediyorum ama ona bakarken gülümsüyorum. "Ben böyle oldukça zekiyim," diyorum alaycı bir şekilde. "Beni bulduğun için şanslısın."

"Kesinlikle öyleyim." Beni tekrar öpüyor ve sonra yüzü ciddileşiyor. Duraklıyor, bana bakıyor. "Her şeyimi sana borçluyum, Irida'm. Olduğum her şeyi. Sen bana uğruna öleceğim bir şey yerine, uğruna yaşayacağım bir şey verdin."

Sözleri doğrudan kalbime iniyor ve tüm göğsümün tatlı bir şekilde ağrımasına neden oluyor. Şimdi *gözyaşlarım* yüzümden aşağı süzülüyor, ama bunlar sevinç ve rahatlama gözyaşları.

Beni derinden öpüyor. Kollarım boynuna dolanırken, dudaklarına karşı iç çekiyorum, içimi huzur kaplıyor.

İkimiz de diğerrinin ihtiyacı olan şeydik, her ne kadar ilk başta ikimiz de bunu görememiş olsak da.

Ama birbirimizi tam zamanında bulduk.

Okuduğunuz için teşekkürler!

Seriye Autumn ve Sorsir'in hikayesi [Rescued](#) ile devam edebilirsiniz!

Amazon'da bulabilirsiniz:

[BURADA](#)

PRESLEY HALL TARAFINDAN YAZILAN KİTAPLAR

Kalixian Savaşçılarının Kader Arkadaşları Serisi

[Sahiplenilmiş - Kitap 1](#)

[Çalıntı - Kitap 2](#)

[Kurtarılmış - 3. Kitap](#)

[Bağlı - Kitap 4](#)

[Kırık - Kitap 5](#)

NOT: Bu serideki her kitap tek başına okunabilir, ancak maksimum keyif için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Telif Hakkı© 2020 Presley Hall Tüm
hakları saklıdır.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

